

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 37 / II Legislatura / Tercer període

Dimecres, 10 de juliol de 198

Presidència
del Molt Honorable Sr. Miquel Coll
i Alentorn

Sessió Plenària núm. 33

Segona reunió

SUMARI

La sessió es reprèn a un quart d'onze del matí i cinc minuts.

Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de Llei de Cambres Agràries i les esmenes reservades per defensar davant el Ple (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 1691).*

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. Socialista (núm. 1, amb text alternatiu)

Torn a favor : *I. Sr. Ayguadé (S) (p. 1693).*

Torn en contra : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 1695).*

Rèplica : *I. Sr. Ayguadé (S) (p. 1697). L'H. Sr. Armet (S) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 1699).*

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 2, de retorn)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 1700).*

Torn en contra : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 1702).*

Rèplica : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 1703).*

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 3, amb text alternatiu)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 1704).*

Torn en contra : *I. Sr. Grau (CiU) (p. 1705).*

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 4, amb text alternatiu)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 1708).*

Posició del Govern : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 1709).*

Rèplica : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 1711).*

Torn en contra : *I. Sr. Grau (CiU) (p. 1711).*

Posició dels Grups no esmenants : *I. Sr. Torres (ER) (p. 1713), I. Sr. Veray (P) (p. 1130).*

Posició dels Grups esmenants : *I. Sr. Ayguadé (S) (p. 1130).*

Votació de l'esmena núm. 2 : *rebutjada per 35 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció (p. 1716).*

Votació de l'esmena núm. 1 : *rebutjada per 36 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció (p. 1716).*

Votació de l'esmena núm. 3 : *rebutjada per 36 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció (p. 1716).*

Votació de l'esmena núm. 4 : *rebutjada per 36 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció (p. 1716).*

Articulat

Articles 1 i 2

Text del Dictamen

Votació : *aprovats per 72 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció (p. 1716).*

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i onze minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i set minuts.

Article 3

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 5, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Ayguadé (S), juntament amb les esmenes núms. 7 i 8 (p. 1717).*

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Grau (CiU) (p. 1718).*

Votació de l'esmena núm. 5 : *rebutjada per 29 vots a favor, 57 en contra i 4 abstencions (p. 1719).*

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 57 vots a favor, 30 en contra i 6 abstencions (p. 1719).*

Article 4

Apartat 2

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 6, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 1719).*

Torn en contra : *I. Sr. Grau (CiU) (p. 1720).*

Votació : *rebutjada per 31 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 1720).*

Esmena del G. Socialista (núm. 7, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 5).

Votació : *aprovada per unanimitat (p. 1720).*

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 61 vots a favor, 31 en contra i cap abstenció (p. 1720).*

Article 5

Esmena del G. Socialista (núm. 8, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 5).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 9, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC), juntament amb les esmenes núms. 35 i 36 (p. 1720).*

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Grau (CiU) (p. 1721).*

Votació de l'esmena núm. 8 : *rebutjada per 31 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció (p. 1722).*

Votació de l'esmena núm. 9 : *rebutjada per 31 vots a favor, 68 en contra i 5 abstencions (p. 1722).*

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 68 vots a favor, 31 en contra i 5 abstencions (p. 1722).*

Article 6

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 10, de supressió)

L'I. Sr. Vives (PSUC) n'anuncia la retirada (p. 1722).

Esmena del G. p. Popular (núm. 11, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Veray (P) (p. 1722).*

Torn en contra : *I. Sr. Gavín (CiU) (p. 1722).*

Votació : *rebutjada per 8 vots a favor, 64 en contra i 31 abstencions (p. 1722).*

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 64 vots a favor, 31 en contra i 8 abstencions (p. 1722).*

Article 7

Apartat 2

Esmena del G. p. Popular (núm. 12, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Veray (P) (p. 1722).*

Torn en contra : *I. Sr. Gavín (CiU) (p. 1722).*

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 13, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC), juntament amb les esmenes núms. 16, 19, 21, 32, 43, 48, 50 i 67 (p. 1723).*

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Grau (CiU) (p. 1724).*

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 14, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Torres (ER), juntament amb l'esmena núm. 74 (p. 1725).

Votació de l'esmena núm. 12 : rebutjada per 5 vots a favor, 88 en contra i cap abstenció (p. 1725).

Votació de l'esmena núm. 13 : rebutjada per 30 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 1725).

Votació de l'esmena núm. 14 : aprovada per 59 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions (p. 1725).

Text del Dictamen

Votació dels apartats 1 i 3 : aprovats per 66 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció (p. 1726).

Votació de l'apartat 2 : aprovat per 68 vots a favor, 39 en contra i 7 abstencions (p. 1726).

Article 8*Esmena del G. Socialista* (núm. 15, de supressió)

Torn a favor : I. Sr. Ayguadé (S), juntament amb les esmenes núms. 18, 20, 41, 42, 44, 45, 47, 49 i 77 (p. 1726).

Torn en contra conjunt : I. Sr. Grau (CiU) (p. 1728).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 16, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 13).

Esmena del G. p. Popular (núm. 17, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Veray (P), juntament amb les esmenes núms. 24, 25, 33, 51, 52, 63 i 83 (p. 1730).

Torn en contra conjunt : I. Sr. Gavín (CiU) (p. 1730).

Votació de les esmenes núms. 15 i 16 : rebutjades per 27 vots a favor, 59 en contra i 5 abstencions (p. 1731).

Votació de l'esmena núm. 17 : rebutjada per 8 vots a favor, 84 en contra i cap abstenció (p. 1731).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 52 vots a favor, 29 en contra i 13 abstencions (p. 1731).

Article 9*Esmena del G. Socialista* (núm. 18, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 19, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Votació conjunta : rebutjada per 29 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 1731).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 66 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció (p. 1731).

Article 10**Apartat 2***Esmena del G. Socialista* (núm. 20, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 21, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 13).

Apartat 3*Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana* (núm. 22, de modificació)

L'I. Sr. Torres (ER) n'anuncia la retirada (p. 1732).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 23, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Vives (PSUC) (p. 1732).

Torn en contra : I. Sr. Grau (CiU) (p. 1732).

Votació de les esmenes núms. 20 i 21 : rebutjades per 29 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 1732).

Votació de l'esmena núm. 23 : rebutjada per 28 vots a favor, 59 en contra i 5 abstencions (p. 1732).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 64 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció (p. 1733).

Addició d'un nou article*Esmena del G. p. Popular* (núm. 24, d'addició)

Debatuda i decaiguda abans (esmena núm. 17).

Article 11**Apartat 1***Esmena del G. p. Popular* (núm. 25, de modificació)

Debatuda i decaiguda abans (esmena núm. 17).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 59 vots a favor, 28 en contra i 5 abstencions (p. 1733).

Capítol III**Títol***Esmena del G. Socialista* (núm. 26, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Ayguadé (S), juntament amb les esmenes núms. 27 i 69 (p. 1733).

Torn en contra conjunt : I. Sr. Grau (CiU) (p. 1734).

Votació : *rebutjada per 31 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 1735).*

Article 12

Esmena del G. Socialista (núm. 27, de modificació)

Debatuda i decaiguda abans (esmena núm. 26).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 28, de modificació, de supressió i d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 1735).*

Apartat 1

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 29, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Torres (ER), juntament amb l'esmena núm. 84 (p. 1736).*

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Grau (CiU) (p. 1737).*

Apartat 3

Esmena del G. p. Popular (núm. 30, d'addició)

L'I. Sr. Veray (P) anuncia la retirada d'aquesta esmena i de les esmenes núms. 34 i 40 (p. 1738).

Votació de l'esmena núm. 27 : *rebutjada per 26 vots a favor, 58 en contra i 5 abstencions (p. 1738).*

Votació de l'esmena núm. 28 : *rebutjada per 26 vots a favor, 59 en contra i 5 abstencions (p. 1738).*

Votació de l'esmena núm. 29 : *rebutjada per 30 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 1738).*

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 61 vots a favor, 29 en contra i cap abstenció (p. 1738).*

Article 13

Esmena del G. Socialista (núm. 31, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Ayguadé (S) (p. 1738).*

Torn en contra : *I. Sr. Gavín (CiU) (p. 1740).*

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 32, de supressió)

Debatuda i decaiguda abans (esmena núm. 13).

Esmena del G. p. Popular (núm. 33, d'addició)

Debatuda i decaiguda abans (esmena núm. 17).

Esmena del G. p. Popular (núm. 34, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 30).

Lletra c)

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 35, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 9).

Lletra d)

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 36, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 9).

Lletra e)

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 37, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC), juntament amb les esmenes núms. 38 i 39 (p. 1741).*

Torn en contra : *I. Sr. Gavín (CiU) (p. 1741).*

Lletra f)

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 38, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 37).

Apartat 2

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 39, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 37).

Esmena del G. p. Popular (núm. 40, de modificació i d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 30).

Votació de l'esmena núm. 31 : *rebutjada per 26 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 1742).*

Votació de les esmenes núms. 35, 36, 37, 38 i 39 : *rebutjades per 27 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 1742).*

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 61 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció (p. 1742).*

Article 14

Esmena del G. Socialista (núm. 41, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Votació : *rebutjada per 28 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 1742).*

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 61 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció (p. 1742).*

Article 15**Apartat 1**

Esmena del G. Socialista (núm. 42, de modificació)

Debatuda i decaiguda abans (esmena núm. 15).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 43, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 13).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 44, d'addició)

Debatuda i decaiguda abans (esmena núm. 15).

Lletra b)

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 45, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Lletra d)

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 46, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC), juntament amb l'esmena núm. 66 (p. 1742).*

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Gavín (CiU) (p. 1742).*

Votació de l'esmena núm. 43 : *rebutjada per 25 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 1743).*

Votació de l'esmena núm. 45 : *rebutjada per 26 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 1743).*

Votació de l'esmena núm. 46 : *rebutjada per 27 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 1743).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 65 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció (p. 1743).*

Article 16

Esmena del G. Socialista (núm. 47, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Apartat 1

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 48, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 13).

Votació de l'esmena núm. 47 : *rebutjada per 28 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 1743).*

Votació de l'esmena núm. 48 : *rebutjada per 28 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 1743).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 67 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció (p. 1743).*

Article 17

Esmena del G. Socialista (núm. 49, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 50, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 13).

Votació de les esmenes núms. 49 i 50 : *rebutjades per 28 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció (p. 1743).*

Addició d'un nou article

Esmena del G. p. Popular (núm. 51, d'addició)

Debatuda i decaiguda abans (esmena núm. 17).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 70 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció (p. 1743).*

Article 18**Apartat 1**

Esmena del G. p. Popular (núm. 52, de modificació)

Debatuda i decaiguda abans (esmena núm. 17).

Apartat 2

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 53, de modificació)

L'I. Sr. Vives n'anuncia la retirada (p. 1743).

Apartat 3

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 54, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Torres (ER) (p. 1743).*

Votació : *aprova per 70 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció (p. 1744).*

Article 19

Esmena del G. Socialista (núm. 55, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Ayguadé (S) (p. 1744).*

Torn en contra : *I. Sr. Grau (CiU) (p. 1745).*

Apartat 1**Lletra a)**

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 56, de supressió)

Torn a favor : I. Sr. Vives (PSUC), juntament amb les esmenes núms. 57, 58, 59, 60, 61, 62, 64 i 65 (p. 1746).

Torn en contra : I. Sr. Grau (CiU) (p. 1746).

Lletra b)

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 57, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 56).

Lletra c)

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 58, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 56).

Lletra d)

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 59, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 56).

Lletra f)

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 60, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 56).

Lletra h)

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 61, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 56).

Apartat 2

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 62, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 56).

Esmena del G. p. Popular (núm. 63, de modificació)

Debatuda i decaiguda abans (esmena núm. 17).

Apartat 3

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 64, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 56).

Apartat 4

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 65, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 56).

Votació de l'esmena núm. 55 : *rebutjada per 25 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions* (p. 1747).

Votació de les esmenes núms. 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 64 i 65 : *rebutjades per 25 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions* (p. 1747).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 61 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció* (p. 1747).

Article 20**Apartat 1**

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 66, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 46).

Apartat 2

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 67, de supressió)

Debatuda i decaiguda abans (esmena núm. 13).

Votació de l'esmena núm. 66 : *rebutjada per 26 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 1747).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 65 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció* (p. 1747).

Capítol VIII

Esmena del G. Socialista (núm. 68, de supressió)

Torn a favor : I. Sr. Ayguadé (S) (p. 1747).

Torn en contra : I. Sr. Gavín (CiU) (p. 1747).

Votació : *rebutjada per 27 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció* (p. 1748).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 57 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció* (p. 1748).

Disposicions addicionals**Primera**

Esmena del G. Socialista (núm. 69, de modificació)

Debatuda i decaiguda abans (esmena núm. 26).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 57 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció* (p. 1748).

Segona**Apartat 2**

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 70, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Torres (ER) (p. 1748).

Votació : *aprovada per 58 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció* (p. 1748).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 58 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció* (p. 1748).

L'I. Sr. Ayguadé (S) intervé per fer l'explicació de vot (p. 1748). L'I. Sr. Subirà (CiU) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 1749).

Tercera

Esmena del G. Socialista (núm. 71, de supressió)

L'I. Sr. Ayguadé n'anuncia la retirada (p. 1749).

Votació de l'esmena núm. 74 : *aprovada per 61 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció* (p. 1749).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 61 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció* (p. 1749).

Quarta**Text del Dictamen**

Votació de la Disposició addicional quarta i de les Disposicions transitòries primera i segona : *aprovades per 61 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció* (p. 1749).

Disposicions transitòries**Primera i segona****Text del Dictamen**

Votades abans (Disposició addicional quarta).

Tercera

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 72, de supressió)

Torn a favor : I. Sr. Vives (PSUC) (p. 1749).

Torn en contra : I. Sr. Gavín (CiU) (p. 1749).

Esmena del G. Socialista (núm. 73, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. García i Sáez (S) (p. 1749).

Torn en contra : I. Sr. Subirà (CiU) (p. 1750).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 74, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmenes núms. 14 i 71).

Votació de l'esmena núm. 72 : *rebutjada per 27 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció* (p. 1750).

Votació de l'esmena núm. 73 : *rebutjada per 27 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció* (p. 1750).

Text del Dictamen

L'I. Sr. Subirà intervé per a una qüestió d'ordre (p. 1750).

Votació (llevat d'una frase) : *aprovat per 61 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció* (p. 1750).

Votació d'una frase : *rebutjada per unanimitat* (p. 1750).

Quarta

Esmena del G. Socialista (núm. 75, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Ayguadé (S) (p. 1750).

Torn en contra : I. Sr. Gavín (CiU) (p. 1750).

Votació : *rebutjada per 27 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció* (p. 1751).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 61 vots a favor, 27 en contra i cap abstenció* (p. 1751).

Cinquena**Apartat 1**

Esmena del G. Socialista (núm. 76, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Ayguadé (S) (p. 1751).

Torn en contra : I. Sr. Gavín (CiU) (p. 1751).

Votació : *rebutjada per 25 vots a favor, 61 en contra i 2 abstencions* (p. 1751).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 63 vots a favor, 25 en contra i cap abstenció* (p. 1751).

Sisena

Esmena del G. Socialista (núm. 77, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 78, de supressió)

L'I. Sr. Vives (PSUC) n'anuncia la retirada (p. 1751).

Votació de l'esmena núm. 77 : *rebutjada per 23 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 1751).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 60 vots a favor, 23 en contra i cap abstenció (p. 1751).

La sessió se suspèn a dos quarts de deu del vespre i nou minuts.

La sessió es reprèn a un quart d'onze del matí i cinc minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon i dels I. Srs. Secretaris Primer, Segon i Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Justícia.

Projecte de Llei de Cambres Agràries

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

El punt de l'ordre del dia que tenim a la vista ara és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de Llei de Cambres Agràries i de les esmenes reservades per a defensar davant el Ple. Aquesta Presidència té el gust d'informar que la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Prego que, si algun membre del Consell Executiu ha d'intervenir per a la presentació de la iniciativa de la Llei, faci el favor de fer ús de la paraula. (Pausa.) L'Honorable Conseller senyor Miró té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró i Ardèvol) : Gràcies, senyor President. Senyor President, senyores i senyors Diputats, és una satisfacció presentar avui al Parlament del meu país el Projecte de Llei de Cambres Professionals Agràries. És una satisfacció perquè aquesta és la tercera llei d'àmbit agrari que, a proposta del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, el Consell Executiu presenta al Ple d'aquesta Cambra des de la tardor passada. En menys d'un any, aquest Parlament haurà pres en consideració tres lleis que uneixen a la seva importància el seu caràcter inèdit en l'àmbit legislatiu de les autonomies i, en dos dels tres casos, àdhuc en l'àmbit estatal.

Són, concretament, les Lleis de Contractes d'Integració, de Modernització de l'Empresa Familiar Agrària i la present, a les quals encara caldria afegir la duta a terme per iniciativa del Departament d'Economia i Finances que creava l'Institut de Crèdit Agrari. Tres normes legislatives avançades socialment, necessàries econòmicament, constructives des del punt de vista polític; lleis, en definitiva, de modernització i de progrés.

Anem a debatre, i a aprovar, si s'escau, aquesta Llei quan falten pocs anys —quatre— perquè es compleixi el centenari de les primeres cambres agrícoles que es crearen a Catalunya. Concretament, a Barcelona, a la Celleria, a Reus, a Tortosa i a Maldà, entre altres. I, així, també enguany es compleixen els cinquanta anys de les cambres de Montblanc, Vic, Manresa i Valls. Aquesta remembrança em dóna peu a suggerir a la seva consideració una realitat que sovint s'oblida : les cambres agràries no són una creació contemporània; no són, com desinformadament s'afirma, una creació del franquisme, sinó que constitueixen realitats històriques quasi seculars de Catalunya.

Fa cinquanta anys existien ja més de vint cambres en el nostre país, i fins al 1919, quan es declararen ja obligatòries, n'existien més de trenta, d'àmbit local en alguns casos o co-

marcal en d'altres, creades pel propi esforç i la iniciativa de la pagesia. Recuperar aquesta realitat pagesa per a la Catalunya actual, adequar-la i transformar-la d'acord amb la capacitat legislativa que el nostre poble ha recuperat, amb visió de futur, amb sentit de la reflexió i esperit de servei, és també un motiu de satisfacció per a nosaltres.

El present Projecte de Llei s'insereix i forma part d'un model global d'estructuració del camp a Catalunya; un model que s'expressa en forma de sistema compost per tres factors que s'interrelacionen entre si creant l'estructura necessària per dotar de pes i força la pagesia a Catalunya; suficient pes i suficient força per fer cara al futur, per assumir el repte de la integració a la Comunitat Econòmica Europea, perquè tan sols essent forts com a pagesia de Catalunya podran assumir el paper que els pertoca. Els tres elements que componen el model arrenquen d'un fet essencial : la mateixa realitat, assumint-la en uns casos, transformant-la de manera important en altres, com en el cas precís que avui contemplem, el de les cambres.

El primer dels tres factors del sistema són els sindicats agraris, com a organitzacions de representació, defensa i reivindicació dels interessos dels diversos sectors que componen la pagesia, en el marc del pluralisme sindical que caracteritza el nostre país. Com a Administració, el nostre paper, essencial en l'àmbit sindical, passa necessàriament pel respecte total a la seva independència, i com a actitud activa, per la creació dels marcs de participació necessària. És dins aquest model, per tant, que cal situar la política de creació de taules sectorials, una política —permeteu-me dir-ho— única a l'Estat, i que seria per celebrar que també fos seguida pel Govern central, perquè sense taules sectorials no hi ha una política sindical de participació efectiva. Aquest procés ha de continuar perquè aquesta és, en funció de les nostres competències, una de les millors maneres de potenciar els sindicats agraris. En definitiva, primera part del model : sindicats agraris amb un paper —el que els és propi— perfectament clar i definit.

Segon factor del model : l'associacionisme agrari amb finalitat econòmica, que vol dir, en primer terme, cooperatives com a eix vertebrador d'aquest associacionisme econòmic, que vol dir també possibilitat i necessitat que siguin els mateixos pagesos qui controlin una part creixent del circuit de transformació i comercialització dels seus productes.

El Departament d'Agricultura, pràcticament des de la seva creació, ha actuat en aquesta línia mitjançant el seu programa de foment del cooperativisme, expressat normativament en els Decrets 174/82 i 133/83, amb resultats cabdals en les inversions de modernització fetes. Enguany, el conveni-marc signat amb la Federació de Cooperatives de Catalunya amplifica i potencia la posada a punt del nostre sistema cooperatiu amb l'objectiu d'equiparar-lo als equivalents europeus.

Tot aquest ambiciós programa de realitzacions i projectes quedarà completat amb una futura llei d'associacionisme agrari, de base econòmica, que, si Déu vol, presentariem el febrer de 1986. Finalment, el Projecte de Llei que avui considerem desenvolupa la tercera peça del model : la prestació de serveis, d'una part, i la dignificació professional del pagès,

La sessió es reprèn a un quart d'onze del matí i cinc minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon i dels I. Srs. Secretaris Primer, Segon i Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Justícia.

Projecte de Llei de Cambres Agràries

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

El punt de l'ordre del dia que tenim a la vista ara és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de Llei de Cambres Agràries i de les esmenes reservades per a defensar davant el Ple. Aquesta Presidència té el gust d'informar que la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Prego que, si algun membre del Consell Executiu ha d'intervenir per a la presentació de la iniciativa de la Llei, faci el favor de fer ús de la paraula. *(Pausa.)* L'Honorable Conseller senyor Miró té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró i Ardèvol) : Gràcies, senyor President. Senyor President, senyores i senyors Diputats, és una satisfacció presentar avui al Parlament del meu país el Projecte de Llei de Cambres Professionals Agràries.

És una satisfacció perquè aquesta és la tercera llei d'àmbit agrari que, a proposta del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, el Consell Executiu presenta al Ple d'aquesta Cambra des de la tardor passada. En menys d'un any, aquest Parlament haurà pres en consideració tres lleis que uneixen a la seva importància el seu caràcter inèdit en l'àmbit legislatiu de les autonomies i, en dos dels tres casos, àdhuc en l'àmbit estatal.

Són, concretament, les Lleis de Contractes d'Integració, de Modernització de l'Empresa Familiar Agrària i la present, a les quals encara caldria afegir la duta a terme per iniciativa del Departament d'Economia i Finances que creava l'Institut de Crèdit Agrari.

Tres normes legislatives avançades socialment, necessàries econòmicament, constructives des del punt de vista polític; lleis, en definitiva, de modernització i de progrés.

Anem a debatre, i a aprovar, si s'escau, aquesta Llei quan falten pocs anys —quatre— perquè es compleixi el centenari de les primeres cambres agrícoles que es crearen a Catalunya. Concretament, a Barcelona, a la Cellera, a Reus, a Tortosa i a Maldà, entre altres. I, així, també enguany es compleixen els cinquanta anys de les cambres de Montblanc, Vic, Manresa i Valls.

Aquesta remembrança em dóna peu a suggerir a la seva consideració una realitat que sovint s'oblida : les cambres agràries no són una creació contemporània; no són, com desinformadament s'afirma, una creació del franquisme, sinó que constitueixen realitats històriques quasi seculares de Catalunya.

Fa cinquanta anys existien ja més de vint cambres en el nostre país, i fins al 1919, quan es declararen ja obligatòries, n'existien més de trenta, d'àmbit local en alguns casos o co-

marcal en d'altres, creades pel propi esforç i la iniciativa de la pagesia.

Recuperar aquesta realitat pagesa per a la Catalunya actual, adequar-la i transformar-la d'acord amb la capacitat legislativa que el nostre poble ha recuperat, amb visió de futur, amb sentit de la reflexió i esperit de servei, és també un motiu de satisfacció per a nosaltres.

El present Projecte de Llei s'insereix i forma part d'un model global d'estructuració del camp a Catalunya; un model que s'expressa en forma de sistema compost per tres factors que s'interrelacionen entre si creant l'estructura necessària per dotar de pes i força la pagesia a Catalunya; suficient pes i suficient força per fer cara al futur, per assumir el repte de la integració a la Comunitat Econòmica Europea, perquè tan sols essent forts com a pagesia de Catalunya podran assumir el paper que els pertoca.

Els tres elements que componen el model arrenquen d'un fet essencial : la mateixa realitat, assumint-la en uns casos, transformant-la de manera important en altres, com en el cas precis que avui contemplem, el de les cambres.

El primer dels tres factors del sistema són els sindicats agraris, com a organitzacions de representació, defensa i reivindicació dels interessos dels diversos sectors que componen la pagesia, en el marc del pluralisme sindical que caracteritza el nostre país.

Com a Administració, el nostre paper, essencial en l'àmbit sindical, passa necessàriament pel respecte total a la seva independència, i com a actitud activa, per la creació dels marcs de participació necessària. És dins aquest model, per tant, que cal situar la política de creació de taules sectorials, una política —permeteu-me dir-ho— única a l'Estat, i que seria per celebrar que també fos seguida pel Govern central, perquè sense taules sectorials no hi ha una política sindical de participació efectiva.

Aquest procés ha de continuar perquè aquesta és, en funció de les nostres competències, una de les millors maneres de potenciar els sindicats agraris. En definitiva, primera part del model : sindicats agraris amb un paper —el que els és propi— perfectament clar i definit.

Segon factor del model : l'associacionisme agrari amb finalitat econòmica, que vol dir, en primer terme, cooperatives com a eix vertebrador d'aquest associacionisme econòmic, que vol dir també possibilitat i necessitat que siguin els mateixos pagesos qui controlin una part creixent del circuit de transformació i comercialització dels seus productes.

El Departament d'Agricultura, pràcticament des de la seva creació, ha actuat en aquesta línia mitjançant el seu programa de foment del cooperativisme, expressat normativament en els Decrets 174/82 i 133/83, amb resultats cabdals en les inversions de modernització fetes. Enguany, el conveni-marc signat amb la Federació de Cooperatives de Catalunya amplifica i potencia la posada a punt del nostre sistema cooperatiu amb l'objectiu d'equiparar-lo als equivalents europeus.

Tot aquest ambiciós programa de realitzacions i projectes quedarà completat amb una futura llei d'associacionisme agrari, de base econòmica, que, si Déu vol, presentarem el febrer de 1986. Finalment, el Projecte de Llei que avui considerem desenvolupa la tercera peça del model : la prestació de serveis, d'una part, i la dignificació professional del pagès,

d'una altra, mitjançant el reconeixement com a corporació de dret públic de les cambres professionals agràries, equiparables des d'aquesta perspectiva i en aquest nivell a altres corporacions de dret públic com puguin ser els col·legis professionals o les cambres de comerç i indústria. Aquest és el model; aquest és el tríptic perfectament acotat : sindicats per a la representació dels interessos pagesos; cooperatives i altres formes associatives com a organització econòmica de la pagesia, i cambres per a la prestació de serveis. Un model prou complet i eficient com per fer cara al repte europeu, que, alhora, aquest model, s'assenta sobre una base que volem sòlida : l'empresa familiar agrària, per a la modernització i posada a punt de la qual aquest Parlament va aprovar la corresponent Llei el mes de maig proppassat.

En definitiva, i com vostès poden constatar, el procés de modelatge d'organització agrària a Catalunya segueix la necessària coherència en el desplegament i la normativa; és, per tant, un procés programat des d'una perspectiva institucional.

El present Projecte de Llei de Cambres Professionals Agràries té com a finalitat —tal com apuntava fa un moment— l'organització de la prestació de serveis a la pagesia; situar la base organitzativa i normativa necessària per al reconeixement professional de l'activitat pagesa, i la col·laboració amb l'Administració. I, alhora, persegueix com a objectius la racionalització, clarificació i funcionament democràtic de les actuals cambres. No és, per tant, un projecte de continuïtat, sinó de transformació profund.

Per aconseguir aquelles finalitats i aquells objectius, hem de partir necessàriament de la situació real. Per què es caracteritza, aquesta situació? D'una banda, per l'existència històrica de cambres agràries d'arrel local i comarcal; per una altra, per la Llei del Procés Autònom, i concretament pel seu article 15, que crea l'obligació que existeixin cambres agràries en totes les Comunitats Autònomes, i, finalment, la voluntat majoritària de la pagesia de Catalunya.

Sobre aquesta situació real fonamentem les noves cambres professionals agràries, sobre la base dels següents punts, que articulen la Llei. Primer, reconeixement com a corporacions de dret públic i entitats professionals del sector agrari. És sobre aquesta base que es pot produir la delegació de serveis de l'Administració, en integrar tots —i ho remarco : tots— els professionals del sector agrari. Aquest mateix fet dona la base, i sobretot l'organització, per regular quelcom essencial per defensar la professionalitat de l'activitat pagesa, ja assolida a diversos països d'Europa : el reconeixement jurídic del pagès i ramader com a professió, amb els subsegüents efectes beneficiosos i d'evitació de l'intrusisme que aquest reconeixement comporta.

Les cambres professionals poden complir, per tant, dos rôles essencials, sobre la base d'aquell caràcter de corporació de dret públic de naturalesa professional : la prestació de serveis propis o la prestació de serveis per delegació de l'Administració i el reconeixement formal normatiu de la professionalitat.

Aquesta naturalesa implica la necessària afiliació de tots els professionals agraris, d'acord amb el que estableix l'article 12 del Projecte. Aquest enfocament és positiu, constitucional i estatutari, i perfectament respectuós amb la llibertat, com ho constata el Dictamen del Consell Consultiu, sol·licitat pels Grups del PSC, PSU i Esquerra Republicana, i que diu —cito literalment— : «Entenem que aquesta obligatorietat es con-

templa adequadament en relació amb la finalitat perseguida. En efecte, una vegada el legislador opta per la subsistència o creació de cambres agràries, la seva finalitat consisteix a professionalitzar el sector, de manera que s'adapti a una disciplina que tant s'imposa als mateixos professionals com en benefici de la mateixa societat consumidora.» Per afegir més endavant —cito— : «A l'últim, la integració necessària no és discriminatòria ni ofèn el contingut essencial del dret de llibertat.» Res més sobre aquest punt hauria d'afegir jo a les paraules, a l'escrit, del Consell Consultiu.

Segon punt en relació amb el contingut de la Llei. En cap cas, les cambres professionals limiten la llibertat sindical, ni són pròpies d'elles les activitats que, d'acord amb la legislació vigent, corresponen als ajuntaments —article quart de la Llei. Tampoc són pròpies de les cambres agràries, com fins ara és costum, el desenvolupament d'activitats mercantils o comercials, i, en aquest sentit, hauran de promoure el seu total acotament en forma de cooperatives. En altres paraules, senyores i senyors Diputats, la Llei aclareix les respectives funcions en línia de coherència amb el model global a què m'he referit al principi de la intervenció.

Quart punt. Les cambres es configuren com a organismes professionals de caràcter públic amb la finalitat de : prestar serveis de caràcter propi o delegats per administració, per si mateixos o en col·laboració; actuar com a veritables organismes de foment agrari, propulsant la creació d'entitats, serveis, etcètera, al servei dels professionals agraris; actuar com a entitats de consulta de col·laboració de l'Administració de la Generalitat; informar, promoure i realitzar estudis tècnics i econòmics; elaborar, tractar i difondre documentació.

En definitiva, organisme de naturalesa pública, autogestionat per la mateixa pagesia, dirigit a prestar serveis i a garantir la condició professional de l'agricultor i ramader. Això són, senyores i senyors Diputats, les noves cambres professionals agràries. Per aconseguir aquests ambiciosos i necessaris objectius, era necessari plantejar-se una nova estructura organitzativa de les cambres agràries. Avui existeixen nominalment a Catalunya quasi tantes cambres agràries com municipis —més de vuit-centes, a més de quatre cambres provincials : és a dir, un model atomitzat, per una part, i concentrat provincialment, per una altra. I això no respon a les necessitats de la textura agrària de Catalunya. D'aquí ve que el Projecte de Llei estableixi un nou marc organitzatiu, fonamentat en les cambres comarcals com a centre bàsic prestador de serveis, complementades amb l'agrupació de cambres locals —agrupacions voluntàries, en una primera fase, i regulades per decret en aquelles en què no es doni la voluntarietat posteriorment—, a fi de reduir el seu nombre i, al mateix temps, mantenir una proximitat raonable al pagès en ordre a la prestació de serveis.

La nova organització, a més d'agrupar cambres locals, suprimeix les cambres provincials, i crea la Federació de Cambres Professionals de Catalunya com a expressió única al nivell nacional.

Sisè punt. Representativitat fonamentada en el sufragi secret, directe i igual al nivell local. Històricament, ho saben tan bé com jo, el sentit del progrés, de la llibertat i de la democràcia, s'ha fonamentat en dos criteris. Un d'ells, el sufragi secret, directe, igual, com a primera conquesta del poble davant de qualsevol forma de caciquisme. Posteriorment,

L'aprofundiment de la democràcia ha consistit a descentralitzar al màxim els centres de decisió, cercant la representativitat democràtica en els nivells més propers al ciutadà, i per aquesta justa raó es presenta avui, com a camí de progrés en les grans ciutats, no únicament la descentralització, sinó mecanismes de representació a nivell de districte. Per aquesta mateixa raó, la Llei de Cambres Professionals situa l'àmbit electoral al nivell local, perquè és en el mateix poble on es viu i es treballa on el pagès coneix millor l'altre pagès, sense necessitat d'intermediaris ni de grans campanyes electorals. Les eleccions al nivell local de les cambres no responen a cap més criteri que aplicar a la pagesia allò que ha definit el sentit del progrés democràtic al llarg de la història dels pobles. Aquests, des del meu punt de vista, són els elements més definidors de la llei.

Però, dit això, no voldria finalitzar sense fer dues consideracions breus, que judico necessàries. La primera d'elles farà referència, i és lògic, al Dictamen del Consell Consultiu sol·licitat, com deia abans, pels Grups d'Esquerra Republicana, PSU i PSC. El seu resultat és prou explícit: el Projecte de Llei és adequat a la Constitució i a l'Estatut, diu el Dictamen. En altres paraules, el que legislem està en el marc de les nostres competències i s'adiu amb els drets contemplats en la Constitució, tanmateix en aspectes cabdals de la Llei, com la integració dels professionals als recursos econòmics dels quals es nodriran les cambres, l'aplicació de la via del constrenyiment, etcètera, que són tractats de forma específica en el Dictamen i són considerats plenament constitucionals i estatutaris.

En definitiva, senyores i senyors, és satisfactori poder dir que després del Dictamen no ha calgut canviar ni una sola coma del Projecte.

L'última consideració és també la referència necessària al fet que encara no s'hagi produït el decret de traspasos de cambres. En aquest mateix Ple, i amb motiu d'una interpellació, vaig tenir ocasió d'informar de l'absurd que produïa que existís l'acord de traspasos de les cambres per part de la Comissió Mixta Generalitat-Estat i que, malgrat aquest acord, legalment vinculant, el decret no s'hagi produït. Un acord de febrer del 84, fa quasi un any i mig, i que, a més, no era un acord nou, sinó que ratificava un acord del 1980. El Consell Executiu va entrar aquest Projecte de Llei al Parlament el desembre de 1984, un cop reiterada amb la Comissió Mixta del mateix mes l'existència del més total dels acords. El Projecte ha seguit tots els tràmits parlamentaris al llarg de mig any —un temps prou prudent, diria jo—, però el decret de traspasos no s'ha produït. I això és molt greu, perquè, d'aquesta manera, s'intenta esmicolar la potestat legislativa d'aquest Parlament.

Davant d'aquesta situació, i un cop la Llei hagi finalitzat el seu procés parlamentari, caldrà reflexionar i caldrà arribar a una decisió política que atenyi tots els partits representats en aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun Il·lustre membre de la Comissió ha estat comissionat per a presentar el Dictamen?

No essent així, podem entrar ja, doncs, en el debat. Començarem per les esmenes a la totalitat, de les quals n'hi ha quatre: una del Grup Socialista, les altres tres del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Començarem per la primera, i per substanciar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Pere Aiguadé.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, iniciem avui el debat del Projecte de Llei de Cambres Agràries, però abans d'entrar en la substanciació de l'esmena a la totalitat amb text alternatiu del Grup Socialista, vull fer esment de tres qüestions que considero altament importants. En primer lloc, constatar l'absència per part del Consell Executiu de la voluntat negociadora amb totes les forces socials del camp de la Llei de Cambres Agràries. Vull afirmar aquí que només s'ha negociat amb un sector del camp català.

En segon lloc, l'absència de voluntat del partit del Grup majoritari de Convergència i Unió d'una voluntat de negociació parlamentària amb els altres Grups per buscar solucions de compromís i de pacte respecte a la Llei de Cambres Agràries.

I, en un tercer lloc, l'absència d'un esforç per part del Consell Executiu de buscar un nou projecte, un nou model, una nova filosofia, per solucionar per sempre el conflicte que ja s'allarga des de fa massa anys de les cambres agràries.

Fa ja una colla d'anys que a Catalunya està encetada una vella, forta i dura polèmica, que ha dividit els pagesos catalans en dos grans blocs, i aquells que hem estat en els primers rengles d'aquesta polèmica hem pogut veure com els partits polítics han anat canviant la seva posició, en un cantó o l'altre, segons les circumstàncies. Vam veure en l'anterior legislatura com era presentada en aquest Parlament una resolució que va ser aprovada majoritàriament per tots els Grups de la Cambra, que instava el Consell Executiu a presentar un projecte de llei que dissolgués les cambres agràries i creés un organisme de serveis agraris que solucionés d'una vegada per totes, i per sempre, el vell conflicte d'enfrontament de les cambres agràries amb els sindicats, de les cambres agràries amb els ajuntaments, de les cambres agràries amb les cooperatives, de les cambres agràries amb la pròpia administració agrària de la Generalitat de Catalunya. Aquella resolució va ser altament incompleta, però el canvi substancial del partit majoritari en aquesta Cambra de Convergència i Unió, el vam veure en el debat d'investidura amb les paraules del senyor Pujol. Quan el senyor Pujol nomenava el senyor Miró i Ardevol ens donava un primer senyal inequívoc d'aquest canvi.

Segona, quan es referia a la lluita per fer desaparèixer del nostre país —que també és el nostre, senyor Conseller—, de Catalunya, les cambres agràries, s'hi referia com a una gratuïta lluita política. El senyor Pujol oblidava en un segon una part important de la història de Catalunya. Fa molts anys un conjunt d'homes i dones del nostre país van iniciar una lluita per recuperar un règim de llibertats i de progrés, perquè Espanya tingués una Constitució i Catalunya un Estatut, i mentre altres forces socials del nostre país a la transició democràtica van canviar aquesta lluita per una altra, la lluita per la consolidació de la democràcia, la lluita per buscar un aprofundiment en noves idees, o la lluita per millores socials o econòmiques pels sectors que representaven, els sectors pagesos d'aquest país van haver de continuar amb la mateixa lluita que el règim passat, perquè res no havia canviat, res no havia canviat, i aquesta lluita que s'ha anat produint durant aquests últims anys no és una gratuïta lluita política perquè és la mateixa que uns homes i unes dones van emprar fa ja una colla d'anys perquè, per exemple, hi pogués haver un President de la Generalitat, que hi hagués, per exemple, el mateix senyor Pujol com a President de la Generalitat. Aquella lluita no havia canviat, entre altres coses

perquè en la transició política la UCD no va voler enfrontar-se amb els sectors reaccionaris que estaven imbricats en les antigues Hermandades de Labradores y Ganaderos i en tota l'estructura agrària de tot l'Estat espanyol —amb les caixes rurals, amb la Federación Tabacera, amb la Federación Arroceras, amb totes i cada una de les cambres agràries locals d'aquest país i un llarg etcètera : el conjunt d'escàndols que han anat acompanyant aquestes organitzacions després demostren clarament qui hi havia imbricat en aquestes organitzacions—, i va aprofitar un decret preparat ja a partir de l'any 1972 per Monviedo de la Torre i tot un conjunt de persones que estaven imbricades en aquest sector per instaurar a tot l'Estat espanyol les mateixes Hermandades de Labradores y Ganaderos amb un altre nom, amb el nom de cambres agràries. I així, senyores i senyors Diputats, la UCD feia dues coses : no s'enfrontava amb aquests sectors reaccionaris, però, per un altre cantó, iniciava un somni, un somni que, com veurem després, no era únicament d'aquell partit; era buscar un interlocutor fàcil i mans per discutir les qüestions pageses de tot l'Estat espanyol, i un altre és buscar a l'ombra de les cambres agràries l'articulació d'una força sindical que consolidés la força política de la UCD en tot el país.

Tots recordaran, i el senyor Miró i Ardèvol ho deu conèixer més bé que ningú, el fracàs d'aquella experiència, un fracàs que, a més, s'ha anat repetint al llarg de la història de les cambres agràries, i sàpiga vostè que no estem desinformat els Grups polítics d'aquesta Cambra quan afirmem que el Projecte de Llei presentat pel Consell Executiu només té parangó igualitari amb la mateixa filosofia de les lleis del Fuero del Trabajo Nacional, de la Ley de Unidad Sindical. Que en cap cas té parangó amb cap llei anterior de la història de les cambres agràries, ni amb cap llei en dret comparat de tot Europa. Si de cas, es podria comparar amb les cambres agràries del sistema feudal agrícola del Japó, de la costa de Mali o del Marroc. Però no hi ha cap cambra agrària a tot Europa que tingui una semblança amb la que avui el Consell Executiu ens vol portar a la Cambra.

Quan el senyor Conseller d'Agricultura ens ha fet una erudita lectura de la història de les cambres agràries, em recordava un professor de literatura que jo tenia quan estudiava batxillerat. Un professor que en aquells textos de literatura, per exemple en García Lorca quasi no el nomenava, quan arribava encara en tenia massa i se'l saltava.

Vull dir que el senyor Conseller ens ha explicat només una part de la història de les cambres agràries, però en el conjunt d'esmenes parcials farem molt profundament un estudi i una anàlisi del que van significar aquestes cambres agràries des del 14 de novembre de 1890, o de la Llei, per exemple, de 1906, o la de 1898, per exemple, de Comunidades de Labradores, o la del 2 de setembre de 1919, o, per exemple, de la del 28 d'abril de 1933, i un llarg etcètera. Nosaltres, senyor Conseller, i sense necessitat de cap lectura, també ens coneixem la història de les cambres agràries.

El Consell Executiu ens porta a aquesta Cambra un Projecte de Llei de cambres agràries que és i consolida la posició transformista adoptada al seu dia pel centrisme espanyol, amb un salt enrere. S'estableix una estructura corporativa de caire vertical basada en l'enquadrament obligatori de tots els professionals de l'agricultura, amb funcions de consulta i col·laboració i amb possibilitat oberta d'anar transferint funcions públiques

per la via de la delegació de serveis o per la via de la legislació sectorial.

Sota la tutela del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca neix una organització pública de base associativa, portadora de serveis però també representativa dels interessos generals agraris; unes eleccions previstes amb un cens realitzat per la Conselleria d'Agricultura acaben d'emmarcar aquest quadre que, almenys des de la meua posició, és altament atípic.

En definitiva, l'opció que l'actual Consell Executiu vol desenvolupar en favor de les cambres agràries és una opció corporativista d'organització del món pagès, una acció a favor de les corporacions administratives que elimina les contradiccions presents en el sector agrari presentant-lo com un món únic, diferenciat i aïllat del conjunt social; una opció que alhora permet de resoldre els problemes d'interlocució social de la mateixa Conselleria d'Agricultura i una absència espontània d'organitzacions sindicals properes al Grup majoritari de Convergència i Unió.

A la vegada, constitueix uns organismes que, tutelats des de la mateixa Conselleria, converteixen aquesta en una conselleria econòmica, en una conselleria de governació del món rural català.

Ens presenten una llei en aquesta Cambra que lesiona i obstaculitza totes les competències sindicals; ens presenten una llei que lesiona la possibilitat d'enfortir els municipis rurals; ens presenten una llei, senyores i senyors Diputats, que embrolla considerablement l'Administració descentralitzada agrària del Departament d'Agricultura i de tots els Departaments de la Generalitat.

Ens presenten una llei que hipoteca el futur econòmic de la mateixa Conselleria d'Economia i Finances, de la mateixa Generalitat i dels mateixos pagesos; ens presenten una llei que lesiona la credibilitat democràtica de Catalunya, i ens presenten una llei que lesiona la credibilitat europeista de Catalunya; Una llei que contradiu, senyores i senyors Diputats, les mateixes paraules del President de la Generalitat en el debat d'investidura, quan es referia a la societat civil.

Senyores i senyors Diputats, la societat civil s'articula per si mateixa. Des del Consell Executiu se li pot donar tot un conjunt de facilitats; les forces del camp també s'articulen per si mateixes, a través de les cooperatives, de les associacions empresarials, dels sindicats. Amb aquesta Llei, el que vostès volen és fer una altra cosa : és articular des del Consell Executiu tota la societat civil rural d'aquest país a través de les cambres agràries, però també contradiu les paraules del President de la Generalitat quan deia, referint-se a les cambres agràries, que era una gratuïta lluita política. Com podem qualificar la presentació d'aquest Projecte de Llei pel Consell Executiu, sinó com una intencionalitat de gratuïta lluita política, una provocació al sector rural, sobretot en aquells sectors progressistes i nacionalistes —que ho han demostrat àmpliament— de Catalunya?

Per això, senyores i senyors Diputats, presentem, el Grup Socialista, un projecte de llei alternatiu, un projecte de llei alternatiu que no pretén ser un model legislatiu, que simplement pretén ser una proposta nova i diferent, una proposta amb una filosofia democràtica, europeista, de participació; una proposta que permeti —i intentaré explicar-me— tot un conjunt de qüestions.

No ens inventem res amb aquest text alternatiu; hem anat a beure de la saviesa dels mateixos pagesos, d'aquells homes que han aconseguit en els municipis durant tots uns quants anys i han aconseguit allí una gran experiència, de la mateixa Administració que ella mateixa ha patit durant molts anys la seva pròpia ineficàcia.

Senyores i senyors Diputats : un projecte de llei alternatiu que dona als sindicats el just paper que els correspon en el camp : reivindicatiu? Sí. Crítics? També, però col·laboradors de l'Administració, impulsors de polítiques econòmiques socials, impulsors —impulsors— de tot un sector social que ha estat durant molts anys marginat.

Senyores i senyors Diputats, què aconsegueix el Projecte de Llei del Govern respecte dels sindicats? Crear uns organismes al nivell local, que fan la competència amb tots els avantatges als sindicats. Amb fons públics, amb oficines públiques a cada poble, amb funcionaris públics; resulta que, a més, amb una obligatorietat d'enquadrament de tots els pagesos en aquestes cambres agràries, i un llarg etcètera que fa que... ¿com es pot parlar de llibertat sindical, senyores i senyors Diputats, quan els sindicats hauran de competir amb aquests organismes al nivell local? ¿Quina possibilitat tindran els sindicats d'establir serveis als pagesos de Catalunya, competint amb la mateixa Administració pública, ja que aquestes cambres agràries que es pretenen crear tenen la qualificació de «corporacions de dret públic» per l'article segon, però, a la vegada, tenen la qualificació d'«entitats públiques» i per l'article 3 tenen la qualificació d'«entitats professionals agràries»?

Senyores i senyors Diputats, i els ajuntaments? Si durant tots aquests anys els municipis rurals han estat en crisi; estan en crisi perquè la població d'aquests ajuntaments petits està en crisi, i perquè per la seva grandària, per les seves possibilitats econòmiques i tècniques no poden donar els mínims serveis que els correspondria donar, i perquè, a més a més, han tingut en els seus pobles uns organismes que són les cambres agràries, senyores i senyors Diputats, que, a més a més, els han fet la competència, perquè, representant interessos, en aquest cas d'un sector que en molts casos era majoritari, feien la competència als mateixos ajuntaments, que es quedaven com a institucions només representadores de l'interès general...

Amb el Projecte de Llei es manté aquesta qüestió, i, per tant, es continua impedit l'enfortiment dels municipis rurals. ¿I l'Administració agrària, amb el Projecte de Llei presentat pel Consell Executiu? Si continuen havent-hi unes cambres agràries que poden fer la competència a l'Administració agrària, és necessari que es donin uns serveis per a aquesta Administració agrària —amb les esmenes parcials hi farem molt esment—, però tinguin molt clar que les cambres agràries, els serveis que vostès els delegaran, o que per la llei podran tenir, no seran ni públics ni eficaços, ni equitatius, ni assequibles, ni coordinats, ni despolititzats, que és el que necessita una Administració descentralitzada.

I acabo, senyores i senyors Diputats. El Projecte de Llei alternatiu del Grup Socialista crea les oficines comarcals agràries i les oficines territorials a què més endavant farà esment amb les esmenes parcials, construeixen un entramat administratiu absolutament diferent del que han hagut de patir durant molts anys a través de les cambres agràries. I permetin-me que els parli, en un segon, d'Europa. Per què, el Projecte de Llei, lesio-

na la credibilitat europeista i democràtica de Catalunya? Perquè, com he dit abans, no hi ha cap model europeu, i perquè la trajectòria històrica de les cambres agràries ha estat d'un denominador comú de continu fracàs. Avui, el senyor Conseller ens deia : «Nosaltres ho farem bé. Fins ara, tots ho hem fet malament. Nosaltres creem unes cambres agràries que seran estupendes. Jo, com el més savi d'aquest país, les faré funcionar.» Però això, senyores i senyors Diputats, ho deien tots els preàmbuls de decret i exposició de motius de totes les disposicions normatives que s'han anat creant o que s'han anat promulgant al llarg de la història de les cambres agràries, referint-se a l'anterior model de cambres agràries.

Li podria dir, per exemple, el discurs de l'Avelino Martínez el 1919, quan presentava el Decret de 2 de setembre de 1919. Faria riure la Cambra, perquè pràcticament era com el de vostè. L'única diferència és que ell es deia Avelino Martínez, i vostè, senyor Miró, es diu Miró i Ardèvol. (*Remor de veus.*)

Senyores i senyors Diputats, i ara em podrien dir : «Senyor Ayguadé, vostè entra en una contradicció evident, perquè si diu que fracassaran, quina por li fan? Deixi que el senyor Conseller s'estavelli sol.»

Permetin-me que els digui una cosa : com la mala herba, que no produeix res, les cambres agràries no deixen produir res a la seva vora; esmorteix totes les plantes productives. No faran res, però tampoc deixaran fer res, i sàpiga vostè una cosa, senyor Conseller : que només aquelles organitzacions que neixen dels pagesos triomfen i no moren mai; aquelles que pretenen ser imposades des de l'Administració, sempre fracassen, perquè a la clandestinitat en dèiem que eren «organitzacions grogues».

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra? (*L'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca s'aixeca per parlar.*) Ah, perdó. L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Gràcies, senyor President. Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Diputat, són vostès que mantenen les cambres agràries; nosaltres les transformem. Són vostès, que van fer la LPA, no nosaltres, i la LPA diu el següent, ho recordo una vegada més, perquè, de vegades, parlem com si no hi haguessin marcs que limiten la nostra actuació. Diu així, en el seu article 15 : «Se constituirán en el territorio de todas las Comunidades Autónomas Cámaras Agrarias, Cámaras de Comercio, Industria, Navegación, etcétera...

»b) El ámbito territorial de estas corporaciones será el establecido por sus propios estatutos.

»c) Tendrán carácter de órganos de consulta i de colaboración con la Administración del Estado y las Comunidades Autónomas, y estarán sometidas a la tutela administrativa de estas últimas. Además de las competencias administrativas que puedan ostentar por atribución legal o por delegación de las Administraciones públicas, tendrán como función propia la prestación de servicios a sus miembros y la representación y defensa de sus intereses económicos y corporativos, sin perjuicio de la libertad sindical y de asociación empresarial.

»d) Todos los cargos de los órganos de gobierno de dichas corporaciones tendrán carácter representativo y serán elegidos por un período de mandato de idéntica duración, mediante sufragio libre, secreto, etcétera.»

Segon punt de l'article 15 : «Las corporaciones de derecho público representativas de los intereses profesionales que existan o se constituyan en el territorio de cada Comunidad Autónoma ajustarán su organización y competencias a los principios y reglas básicas establecidas en la legislación del Estado para dichas entidades.» «Establecida por la legislación del Estado para dichas entidades, sin perjuicio de cualquier otra competencia que pudiera atribuirles o delegarles la Administración autonómica.» LPA, article 15, obligats de complir-ho, Llei de l'Estat, i, a més —perquè, com vostès saben, la LPA és el residu legal de la famosa LOAPA, i la sentència en relació amb la LOAPA del Tribunal Constitucional, de 5 d'agost del 83, deia : «Tales corporaciones» —cambres agràries, cambres de comerç, etcètera— «participan de la naturaleza de las Administraciones públicas, y en este sentido, la constitución de sus órganos, así como su actividad en los limitados aspectos en que realizan funciones administrativas, han de entenderse sujetos a las bases que, con respecto a dichas corporaciones, dicte el Estado». «Dicte el Estado, en el ejercicio de la competencia que le reconoce el artículo 141.1.18 de la Constitución.» I acabava, la sentència : «El artículo 21 de la LOAPA» —avui article 15 de la LPA— «es, pues, constitucional.»

Senyor Diputat, si les cambres agràries són tan perniciosos, són tan negatives, intrínsecament perverses, com es podria desprendre de les seves paraules, que no se les pot aprofitar ni tan sols amb una transformació dintre el marc que ens marca la legislació de l'Estat, vostès ho tenen a les seves mans : liquidin-les. Vostès ho poden fer; nosaltres, no. Que Madrid faci una llei.

Madrid es va comprometre que l'any 1983 hi hauria una llei de cambres. Va passar el 83; es va comprometre que a l'octubre del 84 hi hauria una llei de cambres; no hi ha estat. Com funcionen, avui, les cambres? Perquè existeixen, funcionen amb la mateixa base legal que quan es va produir el decret a l'inici del procés democràtic, i això no s'ha modificat, i farà prop de tres anys que hi ha un Govern socialista a Madrid. Per tant, si volen una solució radical que nosaltres no podem donar, la solució la tenen molt fàcil : utilitzin la seva capacitat legislativa, que nosaltres no tenim. Des de Madrid, facin la llei com vulguin, canviïn la LPA, no la facin obligatòria, i tindrem una resposta.

Aquesta Llei, que ha estat tramesa al Consell Consultiu per verificar si era constitucional i si era estatutària, i que ja he llegit abans quina ha estat la resposta del Consell Consultiu, esdevé, en interpretació del senyor Diputat, una llei feudal. Jo em quedo absolutament sorprès, quasi —no del tot, però quasi— bocabadat, perquè si esdevé que, amb la Constitució a la mà i amb l'Estatut a la mà —i no dic amb la LPA a la mà, perquè és una altra història—, nosaltres podem fer lleis feudals, jo em pregunto ¿quina Constitució i quin Estatut tenim?

Aquí hi ha alguna cosa que no encaixa; el que no encaixa és el discurs. En el fons, avui aquí ja no estem discutint —i, si no, examinem amb cura les esmenes a la totalitat— si cambres sí o si cambres no, perquè tots —uns d'una manera més decidida, altres menys— sabem que hi ha la LPA que ens obliga que hi hagi cambres. El que estem discutint avui aquí, en realitat, és un model d'organització per al camp, que nosaltres proposem que sigui d'una manera —opció perfectament legítima—, i que altres Grups de l'oposició proposen altres models d'organitza-

ció fonamentats en la cambra única. Però, en realitat, el que estem discutint és això.

Les reflexions que he fet al principi no han de ser considerades des d'una vessant ni des d'una voluntat crítica per la meua part, sinó com un desig obligat d'emmarcar aquest debat en el que és, ni més gran ni més petit : el debat sobre un marc organitzatiu per a uns determinats serveis, per a una determinada prestació de serveis, i el fet de dotar de la característica de corporació de dret públic la professió pagesa, cosa que a mi em sembla absolutament positiu i absolutament respectable... Recordem un fet : considerem qualsevulga altra activitat professional; ¿no és cert que avui una professió tan important per a la societat com és la professió periodística, per exemple, que tenia una associació —una associació de dret privat, per tant— desitja arribar, a través d'una llei d'aquest Parlament, a tenir un col·legi professional, és a dir, una corporació de dret públic com les cambres, una corporació; i, pel fet de ser una corporació, també se li podria dir «corporativista», però vol dir una altra cosa, el corporativisme, senyor Diputat; una corporació de dret públic, d'associació, d'integració obligatòria, i això, que és bo per a aquesta professió, que és bo per als arquitectes, que ja tenen col·legi professional, o per als metges, per què és negatiu per als pagesos? Per què? Per què el que tenen els comerciants i els industrials amb les cambres de comerç és bo per als comerciants i els industrials i no ha de ser bo per als pagesos? O és que una reivindicació històrica i justa de la pagesia és aquest reconeixement —no a títol de discurs general; a títol normatiu, formal, estructurat, organitzat—, el seu reconeixement com a professió, no necessita l'equivalent al seu nivell, corporació de dret públic, als col·legis professionals, a les cambres de comerç?

Però és que, a més, en el camp ja hi ha altres precedents, de corporacions de dret públic, i ningú, d'això, no en fa un discurs dramàtic. Què són, les comunitats de regants, sinó corporacions de dret públic? Les corporacions de dret públic existeixen, tenen una llarga tradició en el nostre ordenament legislatiu per a unes finalitats concretes. Quines? Les que senzillament ha analitzat —i m'estalvio, per tant, jo de fer-ho, perquè té en aquest sentit molta més autoritat i coneixements— el Consell Consultiu a través del seu Dictamen; Dictamen sol·licitat, entre altres, també pel seu Grup.

A Europa, senyor Diputat, existeixen cambres agràries, no en tots els països, i és lògic que així sigui. Per què? Perquè les cambres agràries són experiències històriques, com ja he exposat en el meu discurs. Són experiències històriques adaptades a la realitat i a l'evolució de cada país, però existeixen cambres agràries, amb organització diferent, amb mecanismes diferents, però amb alguns punts de contacte, com veurem.

A Àustria; a alguns *länder* d'Alemanya —i en altres no—, a Bèlgica, a França, a Itàlia, i totes aquestes, a més, són de dret públic. A Suècia i a Suïssa, de dret privat en el cas suís i mixtes en el cas succ.

A tot arreu, la seva concepció territorial correspon amb la divisió administrativa bàsica del país : el departament, la província... En el nostre cas, com fa la Llei, és lògic que sigui la comarca. El sistema de finançament és, en la majoria de casos, per taxes addicionals sobre les contribucions públiques, sobre les hisendes o sobre les rendes, completat amb subvencions de l'Estat : el mateix mecanisme que es preveu aquí, i, senyores i

senyors Diputats, el mateix mecanisme que preveu la seva esmena; no hi ha diferències substancials en el mecanisme de finançament.

I és més, encara : acostuma a haver-hi —les ciències socials no són exactes— una estreta correlació entre aquells països en què existeixen cambres, siguin amb una forma o amb una altra i el pluralisme sindical i, a la inversa, existeix una certa correlació entre els països on no existeixen cambres i allà on hi ha un sindicat agrari únic, i això és lògic.

En la seva intervenció, senyor Diputat, del que menys ens ha parlat és de la seva esmena, de la seva alternativa. Jo estaria temptat de fer-ho, però em temo que m'allargaria innecessàriament, perquè, si vostè no ha entrat a explicar amb detall a la Cambra el que vostè proposa com a alternativa, l'organització territorial que proposa, el sistema de cambra única que proposa, jo tampoc no tinc per què fer-ho. Ara, no voldria deixar passar l'ocasió sense fer un parell o tres de referències, que són, bàsicament, les següents.

Amb la seva proposta es crea una única cambra a Catalunya, amb una finalitat palesa : la de servir de col·legi electoral centralitzat. Es crea una única cambra a Catalunya. Quins inconvenients té, aquesta formulació?, des del meu punt de vista polític, naturalment. Primera : la centralització. Una única cambra implica necessàriament centralitzar funcions, i això està en les antípodes del que el sector agrari necessita, perquè dins el discurs general de tot el país, tothom està d'acord que és bo per a Catalunya descentralitzar, descentralitzar, i aquesta necessitat encara és més forta per a la pagesia en raó de la seva dispersió territorial. Per què, doncs, una cambra única, centralitzada?

Segona qüestió : elecció de trenta-vuit vocals únics per a tot Catalunya. Per què? Per què esdevé que l'elecció de trenta-vuit vocals únics per a tot Catalunya, en un sistema centralitzat, és bona, és progressista, és democràtica, i l'elecció que arrenca del nivell local és dolenta? No és cert que l'aprofundiment de la democràcia passa necessàriament per la major proximitat de l'elector a l'elegit? Potser no s'afirma que la millor manera d'evitar la manipulació electoral és la possibilitat que l'elector conèixi directament qui ha d'elegir? No es planteja en les grans ciutats —i fa poc, un partit, el PSU, ha fet pública una proposta aplicada a Barcelona ciutat— l'elecció directa a nivell de districte com una forma d'aprofundir la democràcia i millorar la representativitat?

Per què, aleshores, el que és bo al nivell del conjunt de la societat, i el que es considera bo al nivell de l'home de ciutat no ho és per al pagès? (*Remor de veus.*) Jo els diré la resposta : perquè hi ha temor. Hi ha temor a què? Que el pagès, mitjançant el vot directe, secret i igual, trïi entre els pagesos del seu poble, els qui coneix personalment, els qui considera millors per representar-lo, i per això es proposa una elecció llunyana de trenta-vuit persones; per això es proposa la cambra única.

Doncs bé, nosaltres no tenim temor de la decisió de la pagesia, de la decisió democràtica de la pagesia. Creiem que necessita, la pagesia, d'organismes forts i ben estructurats, i considerem que cal aplicar al sector agrari els mateixos criteris de bondat que s'apliquen al conjunt de la societat.

I una última referència, per acabar : amb la seva intervenció, entre altres moltes crítiques, n'hi havia una que m'ha cridat l'atenció. Plantejava que crear el sistema de cambres agràries

genera un cost extraordinari per a la Generalitat. No genera cap cost : la transferència dels diners que ens han de venir quan es compleixi la llei i ens vingui el traspàs, punt. Ara, jo li voldria fer present el que vostè proposa amb la seva esmena. Fixi-s'hi bé : el que fa l'esmena que es presenta com a alternativa al nostre Projecte de Llei és traspasar tots els béns de la cambra a la Generalitat i liquidar els seus comptes. Gravíssima decisió, conflictiva decisió!

Primer, perquè el patrimoni acumulat al llarg d'anys i dècades per tots els pagesos d'un poble, deixaria, d'entrada, de pertànyer-los. Després, es podria distribuir entre la mateixa Generalitat, els ajuntaments, els sindicats, les cooperatives... D'entrada, deixa de ser seu.

Però, segon punt —perquè no em vull detenir en aquest aspecte polític, ho cito com a referència a la crítica econòmica que em feia— : s'introduïria la Generalitat, no en el centre d'una gran turbulència política, per la manera de distribuir aquests béns, sinó també d'una gran turbulència econòmica. Llegeixo el que diu la transitòria tercera, punt tercer, de la seva esmena : «La Generalitat es farà càrrec de tots aquells béns», i subratllo, «crèdits, drets i obligacions que apareixin procedents de la transmissió.»

És a dir, per detreure als pagesos un patrimoni que és de tots, i que en el nostre Projecte continua en mans de tots, la Generalitat hauria d'assumir els crèdits i els deutes existents en el conjunt de les vuit-centes cambres locals i quatre provincials; donat, a més, que moltes d'aquestes cambres estan —perquè l'actual legislació que manté el Govern socialista ho permet— duent a terme activitats econòmiques, el volum econòmic de crèdits a retornar, de deutes a pagar, seria importantíssim, i això ho hauria de fer la Generalitat : pagar la Generalitat per donar satisfacció —dubtosa— de tenir una única cambra a Catalunya.

Senyor Diputat, entre fer una organització fonamentada en els costos dels serveis transferits i fer això, des d'una perspectiva de govern, des d'una acció duta a terme amb rigor, jo no tinc cap dubte de quina és la millor opció : la nostra.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre senyor Diputat vol tornar a intervenir? (*Pausa.*)

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el senyor Conseller, en un moment donat ha dit que estava bocabadat de la meua intervenció o del contingut de la meua intervenció, i jo estic, allò, esferèit, bocabadat i esmaperdut, que es diu, de la seva.

Miri, en primer lloc, quina llàstima que el senyor Pujol no hagi escoltat la seva intervenció, o que no l'hagin escoltat íntegra tots els membres del Consell Executiu, perquè vostè ha fet esment d'una sèrie de qüestions i ha fet una sèrie de comparacions que estic segur que no comparteix la resta del Consell Executiu, sobretot quan fa referència al model de corporació de dret públic, que a la vegada és una entitat pública i a la vegada, vostès —i no ho oblidin— els donen la consideració d'entitat professional agrària, amb les connotacions que això significa en la llibertat sindical, i, per tant, amb la possibilitat dels pagesos de Catalunya d'organitzar-se voluntàriament per ells mateixos o amb la diferència substancial del que vostès plantegen, d'organitzar-los vostès, i a la força, obligatòriament, en un organisme, que ja podrem parlar en les esmenes parcials de què és el que significa per a la democràcia, per a la llibertat sindical i

per tot un altre conjunt de qüestions.

Vostè ha fet una cosa que és el denominador comú de l'actuació de l'actual Consell Executiu, que és emmarcar la defensa de les seves posicions polítiques en temes concrets amb l'enfrontament amb Madrid. D'aquesta manera, es desvia l'atenció. Es desvia l'atenció, i llavors no es veu tot allò que es fa malament aquí a Catalunya, i vostè també ho ha volgut fer, però és que és curiós, és que vostè ens parlava de la LOAPA i de totes aquestes coses com del dimoni pelut, i és que vostè era de la UCD en aquells moments. (*Remor de veus.*)

O sigui, per entendre'ns, per entendre'ns... Molt bé, puc assegurar que, com a especialista, d'allò, del món ramader, que aquesta remor és la millor que he sentit en la meua vida.

Senyor Miró, fixi's vostè : què és el que...

El Sr. PRESIDENT : Perdó, prego la Cambra que guardi silenci.

El Sr. AYGUADÉ : Moltes gràcies, senyor President. Què és el que vostè ens planteja, de dir «acabin vostès amb les cambres agràries»? Perquè nosaltres, com que vostès no acaben, nosaltres les fem més cambres agràries que mai : a cada poble; a cada comarca; per un altre article, la possibilitat d'agrupar diverses comarques amb un filibusterisme determinat, es poden fer les provincials, perquè es poden agrupar tot un conjunt de comarques, si es vol es pot fer en un nivell provincial, sempre que ho vulguin aquelles cambres agràries i una federació de cambres agràries per a tot Catalunya.

Però, és que a més només diuen : «el Govern de l'Estat, que acabi amb les cambres agràries.» No pateixi : jo no sóc el Govern de l'Estat. Però, pel que s'ha anunciat —i en principi m'ho puc creure— les cambres agràries, i d'acord amb la legislació de la LPA, tindran un tractament molt diferent, evidentment, del que vostè els dona, i d'aquí les meves reticències a entendre que seran una càrrega econòmica per a la Generalitat i per als mateixos pagesos, perquè si, evidentment, es legisla al nivell de l'Estat amb una llei de bases de cambres agràries que les configura amb un nivell territorial molt superior, aquesta Llei presentada en el Parlament de Catalunya haurà de tirar enrere i, evidentment, els costos financers d'aquestes cambres agràries es reduirà.

Però, és que, a més a més, el cost financer actual de les cambres agràries es basa en una legislació absolutament obsoleta i anacrònica, ja que el Decret de 1979 del règim econòmic de les cambres agràries fa referència i envia, als articles d'aquesta llei, les exempcions fiscals, les ajudes de tot tipus —no hi entrem perquè, si no, ho fariem molt llarg— de les cambres agràries a la Llei de 1906 o al Decret de 28 d'abril de 1933, i això fa que moltes de les qüestions financeres d'aquestes cambres agràries estiguin en una situació molt dolenta.

Respecte al traspàs —que vostè també ens n'ha parlat— li haig de dir una cosa molt clara, hi ha, i no els socialistes, jo haig de dir que continuaré, i el Grup Socialista en aquests moments ho està fent, defensant que el traspàs es faci, perquè tenim la seguretat que les competències corresponen a Catalunya, però hi ha quantitat de nacionalistes catalans, persones que ho han demostrat al llarg de la seva història, que estan en tot l'espectre polític social català, que estan demanant en entrevistes amb el Ministeri d'Agricultura i amb altres Ministeris que no es traspassin, perquè el que vostè fa amb aquesta Llei de Cambres Agràries és dir : volem aquestes competències però, a la

vegada, instaurem un règim no de llibertats en el món sindical, instaurem no un règim de participació igual o equitatiu entre les diferents forces socials.» El que vostès estableixen és una organització que hipoteca greument el futur sindical del país, el futur de participació activa dels mateixos pagesos. Vostès recullen la filosofia del sindicalisme vertical i el col·loquen en aquesta Llei. Al que no es va atrevir la UCD vostès ho col·loquen en aquest projecte de llei, al que no es va atrevir la UCD a col·locar en el Decret de 1977, publicat el 15 de juny de 1977, en una legislació pre-constitucional vostès sí que ho col·loquen. La UCD no es va atrevir a col·locar en aquell Decret l'enquadrament obligatori dels pagesos, ni la utilització per part de la cambra agrària de la via de constrenyiment per recaptar les quotes o les derrames, i no es va atrevir a qualificar en les disposicions generals —com ho fan vostès en aquesta Llei— les cambres agràries amb el contingut corporatiu que vostès els donen.

Senyores i senyors Diputats, vostè ens diu : «què hi ha a Europa?» Diu : «hi ha cambres agràries». Miri, permeti'm, i bevent sempre, he begut en la saviesa dels pagesos —no és una qüestió meua, no m'ho invento jo, ho he trobat en una revista pagesa de Catalunya— : Cambres agràries a Europa : França, Alemanya i Bèlgica, per exemple. França : 56 cambres a tot França; 1.400 pagesos implicats en càrrecs elegibles; nivell, departamental. Alemanya : 8 cambres agràries, només alguns *länder* en tenen; 250 pagesos implicats. Bèlgica : 9 cambres agràries a tot Bèlgica; 216 pagesos designats, i designats pels sindicats; nivell, provincial. Àustria : 9 cambres agràries; 300 pagesos implicats; nivell, *land*. Suècia : 24 cambres agràries; 400 pagesos implicats. Catalunya —el rècord— : 840 cambres agràries; de 7.000 a 9.200 pagesos implicats; nivell, local, comarcal, provincial i nacional. (*Rialles.*) A Itàlia : cambres agràries interprofessionals, comerç, indústria, artesania i agricultura barrejades, només n'hi ha 84. A Suïssa, són de naturalesa privada : n'hi ha 25. No n'hi ha a Dinamarca, Anglaterra, Irlanda, Noruega, Holanda, Portugal, Grècia, Luxemburg i Finlàndia.

Senyores i senyors Diputats, les comparacions a vegades s'han de dir amb tots els números i amb totes les dades.

Una altra qüestió. Quan es parlava de la comparació amb altres corporacions de nivell públic i ens deien : «si els comerciants estan enquadrats, estan organitzats de la mateixa manera i no és dolent per als comerciants, perquè ha de ser dolent per als pagesos?» Home, per exemple, comparar les cambres de comerç amb les cambres agràries és com comparar un ou amb una castanya (*rialles*), és com és comparar un ou amb una castanya. Entre altres coses, per exemple, la de cambres de comerç fa una distinció clara entre electors i membres i, escolti, cambra agrària local o obligatòria no n'hi ha a tots els pobles de Catalunya, cambra de comerç, perdó.

Jo l'invito que intenti convèncer el senyor Sanuy, que és una persona que jo la considero bastant intelligent, que ho provi, que intenti englobar tots els comerciants de Catalunya, tots els botiguers en les cambres agràries de botiguers de Catalunya. Ja veurà què passa (*rialles*), ja veurà el que passa, tindrà el mateix conflicte que en aquests moments tenen molts pagesos. Senyor Miró, provi-ho, provi-ho. Comparar les comunitats de regants amb les cambres agràries, que necessiten a la vegada un bon remodelatge, també, eh? També, evidentment,

però que també són un ou com una castanya, un ou com una castanya. (*Remor de veus.*)

Miri, respecte a la presentació del nostre projecte de llei d'una cambra agrària única per a Catalunya està en consonància amb la LPA. La LPA diu qui té cambres agràries. Molt bé, una pel territori. També ho pot fer vostè això, està d'acord amb la LPA i no entra en el conflicte local ni de cap altre tipus, una sola.

Però, és que quan es parla de cambra agrària és molt diferent dir la cambra agrària amb aquestes funcions i amb aquestes característiques que les cambres agràries que vostè vol imposar, perquè si és una cambra agrària a nivell de tot Catalunya que, a més, té només unes determinades funcions, molt menys que les que vostè dona, fins i tot, a les locals, moltes menys, i que no entren en conflicte directe ni amb els sindicats ni amb els ajuntaments, nosaltres ho podríem acceptar. Però, fins i tot, acceptem més com a via de diàleg amb el Grup majoritari de la Cambra. En les esmenes parcials els fèiem l'ofertament —i el Grup del PSUC també— que n'hi hagués de comarcals. No es pot dir que nosaltres ens hem tancat en una posició de dir: «no, cap cambra agrària». No, no. Nosaltres llançàvem un pont al Consell Executiu per intentar, en aquesta Cambra, buscar punts d'acord i de compromís, i també arribàvem a nivell comarcal, però el contingut de la cambra agrària comarcal i de la cambra agrària nacional de Catalunya són absolutament diferents per les funcions, les competències, la manera d'accedir-hi, etcètera, el que nosaltres plantejarem del que vostè planteja.

I, respecte al del patrimoni li haig de dir que la filosofia socialista en aquesta llei del patrimoni és la mateixa que es va seguir quan es va presentar un projecte de llei en el Congrés dels Diputats per a la recuperació del patrimoni sindical confiscat, almenys amb els béns confiscats, que després el senyor Roca va copiar i va tornar a presentar però per a tot el patrimoni sindical, no solament per a aquest cas.

Però, si la llei a què nosaltres, en aquest cas, presentem el text alternatiu fa desaparèixer les cambres agràries locals, aquell patrimoni queda vacant i, per tant, se li pot donar dos usos: primer, aquell confiscat, retornar-lo als seus propietaris anteriors, o bé, en el cas que no n'hi hagi, donar-li un ús determinat. I l'altra resta de patrimoni va a la Generalitat i es torna a reutilitzar per a una administració de serveis propera als ciutadans.

Amb l'únic que estic d'acord és que la hipoteca econòmica que podria significar per a la Generalitat de Catalunya fer-se càrrec de tot el batibull administratiu i econòmic de les cambres agràries podria ser gros. Vostè ens acaba de dir que les cambres agràries que hi ha en aquest país són un desastre, les que hi ha ara, perquè ens diu: «fixin-se vostès què passaria si nosaltres ens en fèssim càrrec?». Que ho sap vostè com està això? Jo una mica sí, i li puc assegurar que les cambres agràries actuals que hi ha al nostre país estan en una situació de degradació, en una situació d'actitud nepotística, clientelar, amb evidents mostres de corrupteles i corrupció, amb irregularitats i amb il·legalitats que vostè per aquesta llei pretén heretar, no només les càrregues de la seva dissolució, vostè pretén heretar-ho tot, també la seva rèmora, i tingui per segur que els escàndols que han anat sortint aquests últims mesos sobre cambres agràries —que si no hi ha els diners que hi hauria d'haver, que si els co-

mptes no es passen bé, que si algú se n'ha endut els diners, que si aquell ha desaparegut—, totes aquestes coses es multiplicaran d'ara endavant, perquè els pagesos de Catalunya amb la provocació que vostès els han portat denunciaran d'una manera clara i evident tot aquest conjunt d'irregularitats.

Però, sàpiga vostè que el que hereta dels articles de finançament, en el cas que s'apliqués la nostra Llei, és absolutament diferent. Primer: les nostres esmenes sobre finançament el que fan és canviar la filosofia de finançament —no són, ni molt menys, semblants amb les de vostè, en alguns punts coincideixen, però en cauen moltes. Però, fixi's vostè, si les cambres agràries que avui tenen un mitjà de finançament molt important amb el conveni firmat amb la Seguretat Social per a la prestació dels serveis en aquesta qüestió, de seguretat social, queda, com sembla ser que ja ha estat anunciat és molt important això, i que com a mesura pilot hi haurà tres províncies que en el mes d'agost iniciaran aquest nou model en un altre organisme per utilitzar aquests serveis de la seguretat, se'ls treu, se'ls treu un gran paquet de finançament actual de les cambres agràries.

Si resulta que la legislació sobre finançament actual de les cambres agràries d'exempcions fiscals o d'altres avantatges fiscals, com és, per exemple, contribució territorial, rústica i pecuària i d'altres, s'han de revisar perquè fan referència a la Llei del 28 d'abril de 1933 o a la Llei de Sindicats Agrícoles de 1906, vol dir que vostès també poden perdre una gran quantitat de finançament. Si, a la vegada...

El Sr. PRESIDENT: Prego l'Il·lustre orador que tingui en compte la necessitat que acabi tot seguit.

El Sr. AYGUADÉ: Acabo de seguida.

Tingui en compte, senyor Miró, que si a més a més restem tot un conjunt d'altres vies de finançament, queden amb les cambres agràries que vostè pot crear, que en aquests moments crea per aquesta llei, unes cambres agràries que hauran de ser finançades, com diu un dels paràgrafs del seu article, pels pressupostos de la Generalitat de Catalunya o per les quotes i derrames dels mateixos pagesos.

I, expliqui'm vostè com es pot fer funcionar això si no és amb una gran quantitat de diners.

Moltes gràcies, senyor Miró, per haver-me replicat, perquè m'ha donat l'oportunitat de poder aclarir coses que amb el limitat temps que tenia abans no ho havia pogut fer.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, reprenem ara la normalitat del debat (*rialles i remor de veus*), i ara hem de preguntar si hi ha torn en contra d'aquesta... (*L'H. Sr. Armet demana per parlar.*) Bé, senyor Armet...

El Sr. ARMET: Senyor President, amb tot respecte i perquè no hi hagi equívocs, potser aquesta expressió «normalitat» s'ha dit en un context que no volia dir el President que hi havia «anormalitat», suposo jo. Així estarem molt tranquils.

El Sr. PRESIDENT: Jo no crec que sigui una rigorosa «normalitat»; és sempre una intervenció excepcional i no em refereixo solament a la intervenció del senyor Ayguadé, sinó també a la del senyor Conseller i, per tant, ara la irregularitat (*remor de veus*), no vull dir que sigui una cosa antireglementària però, evidentment, no està dintre de l'ordenació prevista. (*Remor de veus i xiulets.*)

El Sr. ARMET : Senyor President, fent ús del que assenyala l'article 63.5 del Reglament, hi ha hagut una intervenció d'un Conseller, hi ha hagut una rèplica d'un Diputat, no hi ha hagut cap mostra per part d'aquesta Presidència ni de la Mesa d'atenció, per tant, estem en absoluta normalitat parlamentària i reglamentària.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, les afirmacions de l'Honorable Diputat constaran en acta, però que consti que aquesta anormalitat alludida per la Presidència no implicava cap qualificació pejorativa, en absolut.

Bé, tornant, doncs, a reprendre el curs de la discussió, pregunto si hi ha torn en contra. Si no hi ha torn en contra, es farà al final del text. Aleshores, cal donar la paraula a l'Il·lustre representant del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, senyor Maties Vives, per defensar les seves esmenes. Ho farà una darrera l'altra o conjuntament? Farà una defensa conjunta, o com ho farà?

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*) : Per separat, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Com?

El Sr. VIVES : Separades les tres, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per separat, però successivament? Bé, dependrà també del que em digui...

El Sr. VIVES : De la normalitat parlamentària. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT : Bé, endavant. El senyor Maties Vives té la paraula.

El Sr. VIVES : Senyor President, senyores i senyors Diputats, hem entrat avui aquí en el debat d'un tema polèmic, fortament criticat en el carrer, durament contestat en el Parlament, i motiu de confrontació oberta en el camp català. Aquest seguit de circumstàncies m'obliguen a ser curós en la utilització dels mots, a intentar ser rigorós en els arguments a emprar, i a intentar no fer cap concessió a la demagògia en el tractament del tema.

Voldria, per tant, defugir tota expressió que no estigui en consonància amb això que acabo de dir, i no utilitzar més que arguments contrastats amb la realitat, objectivats al màxim, que si bé estic segur que difícilment provocaran canvis de vot en relació amb el debat en Comissió, sí que, almenys, poden fer sortir els colors a la cara d'algun Diputat, alterar la consciència d'uns altres, deixar en alguns la intranquillitat que anem a aprovar quelcom inacceptable, tant des del punt de vista polític com d'estructuració del camp català, com estrictament professional, des de la vessant pagesa, des de la vessant estrictament jurídica.

No parlaré, per tant, ni dels antecedents de les cambres de Catalunya, ni de les similituds del model que se'ns proposa amb esquemes propis del règim anterior, ni de caciquisme, ni de sindicalisme vertical, sinó que limitaré la meua exposició a desgranar deu arguments per votar a favor del retorn del Projecte al Govern.

Primer argument, que no pot ser altre que el respecte a la Resolució del Parlament de 2 d'octubre de 1980. Deia : «El Consell Executiu presentarà al Parlament un projecte de llei que contempli la dissolució de les cambres agràries i la creació de l'organisme de serveis agraris.» Res d'això es fa en el Projecte a debat. Les cambres es mantenen, es reforcen, no es crea un organisme de serveis agraris, no es dona resposta al tema dels

patrimonis acumulats, interfereix les competències municipals en matèria agrària, i, òbviament es podrà dir i afirmar que estem en una nova legislatura, i que aquella Resolució va decaure amb la dissolució de la primera. Això és cert, però no és menys cert que els Grups que avui formen el Govern de la Generalitat van votar l'any 1980 a favor de la dissolució, i votaran ara pel manteniment d'aquells organismes, manifestant una incoherència en els seus plantejaments al llarg del temps, que el poble de Catalunya ha de conèixer i jutjar adequadament. És aquesta incoherència de Convergència, d'Unió Democràtica i d'Esquerra Republicana de Catalunya, enfront la coherència d'altres Grups, la que eleva i magnifica aquella Resolució d'octubre del 80, i ens la fa considerar com el primer argument per no acceptar el text que se'ns proposa.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya número 5, parla Esquerra Republicana de Catalunya : «El que nosaltres pensem sobre les cambres agràries és que cal suprimir-les, cal aquesta supressió i que els serveis que sigui necessari prestar siguin organitzats i dirigits directament per la Conselleria.» Declaració de Convergència Democràtica de Catalunya de 1978 : «El rebuig a les eleccions a cambres demostra la força de la Unió de Pagesos, i el sentit de civisme de tota la pagesia, que ha demostrat amb aquest rebuig el seu no a plantejaments continuïstes i la seva voluntat de lluitar pels seus drets d'una manera pacífica i responsable. S'imposa que el Govern i la Unió de Pagesos obrin negociacions.» Acte a Bellpuig, desembre de 1978, parla un alt dirigent de Convergència i Unió, avui Diputat en aquesta Cambra, i diu : «Les eleccions han estat un muntatge de la UCD per controlar el camp, i ara se les donen de demòcrates i de nacionalistes, amb la qual cosa es demostra la capacitat de determinades persones per canviar-se de camisa fins a límits insospitats.» (*Remor de veus.*) Què queda de tot això, senyores i senyors Diputats? Els preguem que s'ho contestin vostès mateixos.

Segon argument : la inoportunitat de la presentació de la Llei en aquest moment. Article 15 de la LPA, senyor Conseller, com ja vàrem discutir recentment en una interpellació al Molt Honorable Conseller. No voldria ara repetir aquí els arguments que vaig exposar al seu dia, em limitaré tan sols a donar-ne un de prou significatiu, Dictamen de la Comissió Jurídica Assessora del 20 de novembre de 1980, conclusió : «Cal concloure que la plena efectivitat de la competència exclusiva de la Generalitat en matèria d'agricultura, pel que fa a l'actuació sobre les cambres agràries, quan es tracta d'organitzacions concretes, està supeditada a la publicació i vigència del corresponent traspàs de serveis.» Per què no s'ha esperat aquell traspàs? Si no es volia esperar, per què no s'ha cercat el consens amb tots els Grups per redactar aquesta Llei i reforçar-ne així l'autoritat? Per què se cerca inútilment una nova via de confrontació amb el Govern central, amb un dictamen en contra de la mateixa Comissió Jurídica Assessora? Responguin vostès aquestes preguntes, si poden, senyors Diputats.

Tercer argument : el Dictamen del Consell Consultiu, de 26 de juny de 1985, del qual no en podem llegir, senyor Conseller, només les conclusions, sinó tot el seu contingut, i d'aquest en treiem els següents extractes : Conclusió del fonament quart, diu : «Per tant, es pot mantenir que la competència de la Generalitat s'estén a la regulació de les cambres agràries, en virtut de l'article 12 de l'Estatut.» Ara bé, acaba : «A-

questa competència es troba circumscrita pels límits ja assenyalats, que denuncia expressament l'encapçalament d'aquest article, i pel que preveu l'article 149.1.18 de la Constitució espanyola, que estableix que les bases de règim jurídic de les Administracions públiques són competència exclusiva de l'Estat.» Conclusió del fonament sisè : «Cap agricultor no haurà d'integrar-se necessàriament a una cambra agrària, ni sotmetre's a les seves competències, si la seva activitat principal no és l'explotació agrària, o no desenvolupa la seva indústria amb la finalitat, no només de produir, sinó també d'accedir al mercat.» S'ha pensat què passarà amb els pagesos a temps parcial? I amb aquells que accedeixen al mercat a través de les cooperatives? No seran les cooperatives les obligades a apuntar-se a la cambra en lloc dels seus socis? No mereixia aquest Dictamen una reflexió més acurada entre tots nosaltres? Responguin vostès aquestes preguntes, i responguin també si el Dictamen del Consell Consultiu no esdevé un arma perfeccionada en mans del Govern central per portar aquesta Llei al Tribunal Constitucional. És això el que hem de pretendre en aquesta Cambra, senyors Diputats?

Quart argument : evitar la politització del camp en l'àrea de la prestació de serveis. Si l'única finalitat confessada de les cambres és la prestació de serveis, per què no fer-ne un organisme estrictament tècnic, i evitar barrejar-ho amb la representació pagesa? És que els serveis seran millors segons qui sigui el sol·licitant i segons la sindical de cada cambra? Per què no deixar que cada pagès cerqui els serveis en un organisme estrictament professional, o en el sindicat al qual pertanyi o senti més proper? Per què una confrontació sindical, si del que es tracta no és de fer eleccions pseudo-sindicals, ni determinar nivells de representativitat en organismes de debat de la política agrària, sinó de prestar serveis de base al pagès? Es poden contestar honestament aquestes preguntes?

Cinquè argument : la Llei posa límits a la llibertat sindical. No n'hi ha prou amb anunciar que no serà així en l'article quart de la Llei. El moviment, entenem nosaltres, que es demostra caminant. Estableix la Llei la distinció entre interessos professionals i interessos econòmics? No. Què és, doncs, la distinció cambres/sindicat? I la pregunta que es formulen molts pagesos és : «si he de cotitzar obligatòriament la cambra, de què serveix el sindicat?» Diu la Llei : «Les cambres poden ser representades amb les juntes i organismes amb competència sobre l'activitat agrària.» Què queda, doncs, per als sindicats? «Les cambres són d'obligada afiliació i, al mateix temps, representatives.» On és la barrera entre la lliure afiliació sindical representativa i aquella representació obligada? Es poden contestar vostès, honestament, ens poden contestar vostès honestament aquestes preguntes?

Sisè argument : perquè donaran uns serveis que els pagesos hauran de pagar tres vegades; serveis que han de rebre com a contribuents des de l'Administració, reforçat pel fet que el Projecte estableix clarament que les cambres funcionaran com a oficines del Departament; serveis que hauran de pagar per segona vegada amb la quota obligatòria a la cambra; serveis que poden pagar tres cops, en establir la Llei que determinats serveis poden ser objecte de contraprestació onerosa per part dels afiliats de cada cambra. Admetria algú de vostès, senyores i senyors Diputats, contribuents, pagar tres cops els serveis que reben de l'Administració?

Setè argument : perquè és una llei que pretén consagrar el paternalisme conservador envers els pagesos, continuar-los marginant de la vida municipal i crear el contrapoder dels ajuntaments de les zones rurals. Podríem argumentar a bastament aquest punt, però segurament millor que nosaltres ho va fer l'Honorable Conseller d'Agricultura, l'any 1978, en escriure, criticant l'abstencionisme a les eleccions d'aquell any, i afavorint l'existència de les cambres agràries, i cal dir aquí que, òbviament, a partir d'aquell escrit el Conseller no ha enganyat ningú, i, si de cas, algun partit s'ha deixat enganyar pel senyor Conseller, escrivia —*Diari de Barcelona* del 20 de maig del 78— : «Las cámaras definen un tipo de conflicto entre lo urbano y lo rural, entre campo y ciudad.» Continua dient : «Participar en las elecciones significa conseguir parcelas de poder, y este debe ser el objetivo de los payeses catalanes.» Són o no organismes de poder les cambres, senyor Conseller? I diu, per acabar : «Este poder, el de las cámaras, debe servir para unir al payés catalán en un movimiento agrario único.» Però com que he dit que no parlaria de sindicalisme vertical, no ho faré, deixo aquí les paraules de l'Honorable Conseller. Algú pot dubtar, però, a la vista d'això, de l'autèntica voluntat d'aquest Conseller en presentar-nos una llei com aquesta?

Vuitè argument : la Llei no resol el problema del patrimoni acumulat. Si d'una banda diu que s'han de promoure cooperatives per a les activitats mercantils o comercials que estiguin realitzant, per l'altra atorga la facultat a les cambres de fomentar la creació d'entitats i activitats que tenen per objecte els interessos generals de llurs membres. «Amb la dreta t'ho trec, amb l'esquerra t'ho retorno», o «feta la llei, feta la trampa», senyor Conseller. D'altra banda, del patrimoni propi de les cambres, ni parlar-ne, continuarà en mans d'aquelles cambres.

Novè argument : el rerafons polític estimulat des del mateix Govern de la Generalitat, de Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya, que és, com dèiem abans, l'autèntic justificant d'aquest projecte. El circuit podria ser, per exemple : una cambra a cada poble, una prestació de serveis delegada des del Departament, un o més homes o dones de Convergència, algun d'Unió —tres a un, segurament—, i algun d'Esquerra Republicana, a cada cambra, i utilitzar el doble circuit Departament-cambres, Departament-partit, per tal de fer absolutament imprescindible que cada pagès amb necessitat de resoldre un problema es vegi obligat a acudir al representant d'aquells partits, si els vol efectivament resoldre. És això el que es mereix el camp català, senyor Conseller? No els fa un cert tuf d'estructures, que la democràcia ha arrabassat arreu, excepte al camp català, amb aquesta Llei?

I desè i últim argument : Europa. Però com que se n'ha parlat a bastament abans i jo també en tornaré a parlar més endavant, deixarem aquí el tema. Simplement dir que Europa no pot acceptar-nos amb aquesta Llei.

He intentat defugir qualsevol tipus de demagògia. He intentat defugir qualsevol tipus d'expressió de sindicalisme vertical, de tuf de coses anteriors, d'elements d'altres règims polítics molt allunyats de la democràcia. He deixat damunt de la taula, en tot cas, deu arguments per estar en contra del Projecte, i vint-i-tres preguntes a respondre. Espero que en el torn en contra que se'm faci, a aquesta esmena a la totalitat, puguin ser contestades per cortesia a la Cambra i per aclariment d'aquest humil Diputat. Vostès mateixos.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha torn en contra, ara? El senyor Conseller vol tornar a intervenir? L'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Per fer uns comentaris a la intervenció del senyor Diputat.

Senyor Diputat, les deu qüestions que ha plantejat, moltes d'elles resulten d'un judici d'intencions —no hi entraré. Resulta d'un judici d'intencions pretendre que hi pugui haver una utilització no institucional de l'activitat administrativa. Això es pot donar en aquest cas i en qualsevol altre, és l'acció del mateix Govern, el seu respecte a la institució i el control del mateix Parlament qui pot garantir aquests dos elements, que tals fets no es donin. Però, repeteixo, això no passa de ser un judici d'intencions.

Per l'última cosa que ha dit : «amb aquesta Llei no podem ser admesos a Europa», em sorprèn, senyor Diputat. A Europa hi ha el Consell Europeu de Cambres Agràries, existeix, que uneix totes les cambres, tots els països que tenen cambres agràries. És un fet normal, absolutament normal.

Però el punt per a mi important de tot això és el fet que vostè arrenca, en les seves consideracions, en la seva exposició, del no-compliment de la Resolució del Parlament de Catalunya, en la qual es demanava la dissolució. A mi em semblava que aquest plantejament, després de les meves dues intervencions anteriors, no tenia massa lloc a produir-se. Per què? Per una raó substancial : quan el Parlament va adoptar aquesta Resolució, la LPA no existia; quan fem aquesta Llei, la LPA existeix. Per tant, no hi ha marc jurídic ni en un determinat sentit polític, de plantejar la qüestió : dissolució de cambres, sí, dissolució de cambres, no. I això mateix ens ho diu el mateix dictamen del Consell Consultiu, sol·licitat també pel seu Grup, en la pàgina 12 del dictamen, on refereix tot l'article 15 de la LPA, i, a la vegada, ens recorda també —com he utilitzat abans— la sentència del Tribunal Constitucional en aquest mateix sentit.

Nosaltres, senyor Diputat —ho sap vostè molt bé—, no vam crear la LPA; no la va crear Convergència i Unió, ni Esquerra Republicana, ni el seu partit. Va ser un altre partit qui va crear la LPA, i aquesta LPA avui dia limita, en un determinat sentit —el de la dissolució de les cambres agràries—, el que podem fer.

L'acord del Parlament del 1980, en conseqüència, és d'impossible aplicació avui, si és en el seu sentit literal de dissolució, perquè el Govern central —i vostè mateix ho ha dit, i jo ho he dit abans i ara ho torno a repetir— és qui té la facultat, d'acord amb l'article 149.1.18 de la Constitució, d'intentar —fixi's bé que dic «d'intentar»— la dissolució, no nosaltres. La conclusió en aquest sentit és clara : el Parlament no té marc, competència jurídica per dissoldre les cambres, i això ho saben també els Il·lustres Diputats, com jo mateix.

En aquesta tessitura, el que calia era plantejar-se el tema de les cambres sense dramatismes, partint de la realitat, partint del que podem fer, i transformar-les en elements útils. Això és el que fa la nostra Llei. Naturalment perquè les cambres no es poden dissoldre i perquè —vostè ho sap, senyor Diputat— el PSUC, el PSU, també té una tercera esmena amb la qual crea la Cambra Nacional Agrària de Catalunya; i ho repeteixo una altra vegada més, perquè a vegades tinc la sensació que el que es pugui dir no és massa escoltat : la discussió, en tot cas, és

sobre models organitzatius diferents que expressen opcions polítiques diferents, no és una discussió sobre si hi ha dissolució o no hi ha dissolució de cambres agràries.

Amb altres paraules, tant aquesta primera esmena a la totalitat com la següent, que també planteja la dissolució, són esmenes de posicionament polític des de l'oposició, des de la posició d'aquell que no governa, que jo ho entenc perfectament dintre del joc polític, perquè sap —i les planteja—, té la tranquil·litat que la majoria de Govern, en sentit del rigor jurídic i en sentit de la responsabilitat, no ho pot acceptar.

Davant d'aquesta alternativa, dissolució de cambres que planteja la seva primera esmena, acudint a la Resolució del Parlament del 1980, davant d'aquesta alternativa, buida de contingut real, nosaltres en plantejem una altra d'efectiva i constructiva : transformar les cambres d'acord amb les necessitats de la pagesia i en el si d'un model global, el model que he exposat en presentar la Llei. Un model que, ho recordo, s'explicita per l'existència de tres funcions, tres tipus d'estructura perfectament definits : funció i estructura sindical, funció i estructura d'associacionisme econòmic, funcions i estructures de prestació de serveis autogestionats per la pagesia en l'àmbit del dret públic, les cambres professionals. I això té un correcte encaix en la territorialització i prestació de serveis del DARP, fonamentat en quatre nivells, els centrals, els territorials per a les comarques de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona, les seccions intercomarcals d'aquests serveis, que es comencen —com vostès saben— a crear enguany i, finalment, a nivell comarcal, algun d'aquests serveis cedits desenvolupats a través de les cambres agràries. Aquesta és una estructura racional, que no genera nous costos, que té un accés capilar a tot el territori català i que permet garantir la major proximitat del pagès al conjunt de tots els serveis del Departament.

La nostra opció significa, per altra part, una cosa que avui dia no existeix, perquè es parla a vegades de les cambres en la seva situació actual com si fossin responsabilitat nostra, com si resultés que les cambres, en aquest moment, continuen dependent de l'Institut de Relaciones Agrarias, i és responsabilitat del Govern de Madrid la seva situació actual, bona o dolenta, en la qual jo no entro.

La nostra opció —deia— significa, per altra part, un clar deslligam entre el que són funcions dels sindicats del que són funcions de les cooperatives i el que són funcions pròpies de les cambres, confusió que avui dia sí que es pot donar, sí que es dona en molts casos, i que la nostra Llei clarifica d'una vegada per sempre.

La nostra opció redueix el nombre de cambres d'una manera no traumàtica ni conflictiva, i crea una vertebració fonamentada en la realitat del país, la comarca. La nostra opció fonamenta el caràcter professional de l'activitat pagesa, i situa les bases de la seva organització cara al futur. La nostra opció crea veritables organismes de foment i centres de serveis al camp, que no estan en mans directes de la mateixa Administració, sinó gestionats pels mateixos pagesos, i això ens sembla bo i això ens sembla progressista.

En definitiva, la nostra opció fa allò que pot fer : transformar la realitat actual per millorar.

Nosaltres, senyor Diputat, presentem aquesta Llei aquí perquè hi ha acord de la Comissió Mixta, hi ha acord. Ho he dit avui, ho vaig dir amb motiu d'una interpellació seva, i l'acord

de la Comissió Mixta —com vostès saben— és legalment vinculant per a l'Estat; per tant, nosaltres tenim el dret de tenir aquestes cambres ja, i, en tot cas, el que cal preguntar-se —i en part ha estat contestat potser abans— és per què no es fa el decret de traspàs de competències. Per això hem fet la Llei, perquè la Comissió Mixta Generalitat i Estat va prendre aquest acord, ho recordo una vegada més, el febrer de 1984.

La Llei no posa cap mena de límits a l'activitat sindical, per la senzilla raó que si en posés alguns, igual que les funcions que tenen els ajuntaments, aquesta Llei no seria constitucional, perquè tenim una Constitució que marca i protegeix els drets que estan establerts en aquesta, i el dret sindical i les funcions municipals són clarament reconegudes en la Constitució. No hi posa cap límit.

No és correcte dir que un pagès pagarà tres vegades. Un pagès pagarà el que està pagant en el moment actual, res més. Amb una garantia addicional que avui no té, que és que quan l'assemblea de la cambra s'ha de reunir per decidir si per a un nou servei propi estan d'acord a repartir el cost entre tots, junt amb l'aprovació, es necessita l'autorització del Departament. Una garantia addicional que avui no existeix, i, per tant, una garantia més de transparència, d'evitació que es produeixin situacions anòmales que avui es poden donar. Si és paternalisme, senyor Diputat, paternalisme conservador, el fet de traspasar la gestió de serveis a comunitats, en aquest cas comunitats pageses, cal interpretar que també és paternalisme conservador traspasar als habitants de les ciutats, dels districtes de les ciutats, l'autogestió, la cogestió en determinats casos, de serveis municipals. Perquè aquest és un plantejament que vostès defensen en el marc urbà, i jo em pregunto : és que no és vàlid també per al marc rural?

Finalment, i per acabar aquestes acotacions que sentia la necessitat de fer a la seva intervenció, voldria també reiterar una vegada més que nosaltres no creem cambres a cada poble, que és en la situació actual que hi ha cambres a cada poble, que el que preveu la Llei és, precisament, tot el contrari : la reducció de cambres, per via voluntària primer, per via de decret, després. De reducció de cambres locals, i, una vegada més, també dic que el centre de gravetat de l'organització dels serveis se situa sobre les cambres comarcals, que constitueixen la matriu bàsica de l'organització territorial de Catalunya, perquè la comarca —entenc jo, i crec que ho entén tothom— és, precisament, la base de l'organització que en un futur hem d'utilitzar per a la prestació de tot tipus de serveis.

Res més, senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat senyor Vives vol tornar a intervenir?

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President, molt breument, per contestar algunes de les afirmacions que ha fet l'Honorable Conseller.

Primer tema, els pagesos no desitgen les cambres agràries, senyor Conseller, per molt que vostè ens ho vulgui vendre. Els pagesos volen, i desitgen, seguir mantenint els serveis agraris, que és quelcom molt diferent, és quelcom molt diferent. El que no volen és, en qualsevol cas, que li desaparegui un servei que tenen al nivell municipal, però el que tant se'ls en dona és que al davant d'aquest servei hi hagi uns pagesos representant-los o no hi siguin. I això és el que vol el pagès del camp català, i, evidentment, si quan es fan determinades enquestes es plan-

tegés la pregunta dient : «vostè vol que es mantinguin en el seu municipi els serveis agraris?» La resposta hauria estat, el cent per cent, sí. Cent per cent, sí.

Segon tema, vostè diu «una estructura racional per al camp català, sindicats, cooperatives, cambres.» Jo li dic una altra : sindicats, cooperatives, organització professional de serveis, dependent del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Estructura racional contra estructura racional; podem estar-hi d'acord o no, són models, evidentment, confrontats, el seu i el nostre.

Tercer tema, jo no he parlat en cap moment que vostè no tingués dret a presentar la Llei en el Parlament, ni ara, ni en la interpellació ni en la moció anterior. Del que he parlat és de la inoportunitat de presentar aquesta Llei, perquè ens podríem trobar que amb el traspàs a la mà i amb la legislació que es pogués fer a nivell d'Estat aquesta Llei hagués de ser revocada en un futur. I, evidentment, quedaria en molt mala situació el Parlament de Catalunya, però sobretot vostè, si això realment hagués de succeir, que per conseqüència de coses que li hem advertit una llei feta per aquesta Cambra s'hagués de tirar enrere, fóra realment lamentable.

Quart tema, hi ha interferència en l'àmbit de la llibertat sindical, senyor Conseller. Si no, de què les característiques que la Llei atribueix a la Cambra de Representació amb Junes d'Elaboració de Política Agrària? És aquesta la funció de les cambres? I si és aquesta, jo pregunto on és el límit entre la cambra i el sindicat en aquest tema. Per tant, hi ha limitació evident de l'àmbit de llibertat sindical, i tant de bo aquesta Llei pugui arribar al Tribunal Constitucional perquè el Tribunal Constitucional dilucidi aquesta qüestió, i no estic fent cap prec a ningú.

Cinquè tema, vostè no em pot comparar la descentralització administrativa municipal amb una desconcentració de serveis, com la que vostè fa amb les cambres agràries. El municipi és un organisme de base, representatiu de tots els sectors de la societat. Vostè em podria plantejar aquesta comparació si des de la tinença d'alcaldia de l'Ajuntament de Barcelona haguessin plantejat descentralitzar els comerciants, descentralitzar els industrials, descentralitzar els botiguers, descentralitzar, en definitiva, per segments de la societat per corporacions, però no, el que es fa és una descentralització globalitzadora del conjunt de la societat.

Vostès no ho fan, això. Vostès a cada ajuntament i a cada municipi diuen : «els pagesos a una banda, la resta de ciutadans a l'altra.» I això és marginar els pagesos, i això és paternalisme conservador cap al sector agrari de casa nostra.

Sisena qüestió, el famós article 15 de la Ley del Proceso Autonómico. Bé, llegim què diu l'article 15 del Proceso Autonómico : «1. Las Comunidades Autónomas que hayan asumido estatutariamente competencias en relación con las corporaciones de derecho público...» —tal i tal— «se basarán en los siguientes principios : constituirán cámaras agrarias.» Bé, però és que l'article de l'Estatut, l'article 9, apartat 22 de l'Estatut, ens dona competència en corporacions de dret públic, però no en totes, només en les cambres de la propietat i en les cambres de comerç, indústria i navegació.

Pregunta que deixo damunt de la taula : això implica que Catalunya té competència en matèria de cambres agràries i que, per tant, és obligada la constitució de cambres agràries a casa nostra? Ho deixo damunt de la taula, senyor Conseller.

Segurament, persones més entenimentades en aquest tema que vostè i que jo dilucidaran també aquesta qüestió. Perquè, si no fos així, si s'entengués a partir d'aquesta interpretació que les corporacions de dret públic cambres agràries no estan contingudes en el text de l'Estatut, si s'interpretés així, evidentment no fóra necessari tenir cambres agràries a casa nostra. I, com que el segon punt, Llei de Bases de referència estatal, no n'estableix l'obligatorietat, és més que discutible la necessitat de l'existència de cambres agràries a Catalunya des de la nostra concepció, senyor Conseller.

I, finalment, l'argument que donava vostè : «Nosaltres no farem una utilització no institucional d'aquest tema.» Miri, ha sortit publicat en diaris d'abast nacional i no ha estat desmentit, paraules de dirigents del seu partit : «Les eleccions del 78 les va guanyar la UCD; ara cal que les guanyi Convergència i Unió.» I això no s'ha desmentit enlloc. Nosaltres entenem que si això no és un intent, una via, un avís, de la utilització partidista de les cambres, *que venga Dios y lo vea*, i que, en definitiva, l'intent que hi ha al darrere d'aquesta opinió és la voluntat de guanyar les cambres, no en favor dels pagesos, no ja en favor de cap sindicat, sinó en favor només d'un partit polític, que, en aquest cas, és el seu, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha torn en contra? No hi ha torn en contra. Bé, aleshores, l'Illustre Diputat senyor Maties Vives vol tornar a intervenir per a la segona esmena a la totalitat del seu Grup?

El Sr. VIVES : Sí, senyor President, des de la anormalitat parlamentària que no hi hagi torn en contra, i que, per tant, el Grup parlamentari de Convergència i Unió jo suposo que ha quedat convençut amb la nostra argumentació, o altres Grups que previsiblement votaran després en contra de la nostra intervenció, i que votaran a favor.

Bé, la segona esmena a la totalitat del Grup parlamentari del PSUC ve referida al fet que, com en tantes altres lleis, nosaltres no hem volgut presentar només un text de retorn del Projecte al Govern, sinó que hem volgut estimular el debat amb la presentació de textos alternatius que permetessin, més enllà de la discrepància amb aquell text, sotmetre a la consideració de la Cambra, pel que estem veient, amb relativament poc èxit pel que fa als Grups de la majoria, les idees del nostre Grup amb forma de Projecte alternatiu. Això és el que es reflecteix en el que ara sotmetem a la seva consideració : el que faria el PSUC si tingués responsabilitats de govern a Catalunya, el que farà en el moment en què les tingui, el model d'organització del camp català que desitgem, a partir de tres idees : primera, el màxim de competències, funcions i serveis per als sindicats pagesos; segona, la professionalització, total i absoluta, dels serveis agraris subministrats des del Departament, tot i procurant la seva integració en un únic cos, l'Organisme de Serveis Agraris, i tercera, el fi de la marginació municipal pagesa, retornant algunes competències als ajuntaments, amb la idea que siguin les comissions d'aquests ajuntaments les que tractin els temes que afecten els agricultors dins l'àmbit d'actuació municipal, i no que siguin tractats en ajuntaments paral·lels, com ho són en aquest moment les cambres agràries, i com ho seran demà, d'aprovar-se el seu Projecte.

Que quedi clar, sense rebaixar ni un mil·límetre el sostre dels serveis prestats per l'Administració, sinó tot al contrari : sense desdibuixar la representativitat pagesa exercida a través

dels sindicats i de la llibertat d'afiliació, sense concepcions paternalistes cap al sector, sinó des de la consideració del pagès com una persona major d'edat plenament responsable.

En aquest marc, i estudiant de prop el text alternatiu presentat, ens plantejem que les àrees d'actuació de l'Organisme de Serveis Agraris siguin les definides en l'Ordre de 19 de juny de 1980 pel Servei d'Extensió Agrària. Això permetria la concentració de professionals en unes seixanta àrees en tot Catalunya, sense deixar cap poble desatès i amb la flexibilitat necessària per adaptar-se en el futur a la divisió territorial que aquest Parlament aprovi per a Catalunya. Plantejem una incardinació funcional, que no d'estructuració jeràrquica ni d'alteració competencial, dels caps dels negocis del Servei d'Extensió Agrària com a coordinadors de l'organisme de serveis. És a dir, establim per llei quelcom que vostès estan fent a la pràctica sense cap base legal per fer-ho, com ho és considerar el Servei d'Extensió Agrària com a columna vertebral d'aquell organisme de serveis, incorporant-hi tots els funcionaris procedents de les cambres, més altres de nova contractació, o per descentralització administrativa des dels serveis territorials, i incorporant-hi en el futur els funcionaris que actualment fan tasques de capacitació, de formació, etcètera, fins a constituir un autèntic organisme de serveis al pagès integrat, plenament professional, descentralitzat, modern i neutre en les seves accepcions sindicals, polítiques o d'altre ordre.

Li establim les seves funcions i els recursos econòmics amb els que comptarà : subministrar informació al pagès sobre qualsevol àmbit d'actuació del Departament i del Ministeri d'Agricultura, servei d'estadística, xarxa comptable, informació i tramitació del crèdit agrari, difusió dels coneixements tècnics i aquells altres que li siguin conferides en el futur, fruit dels traspassos i de la mateixa decisió del Departament. Tanmateix, l'Organisme de Serveis Agraris, amb la col·laboració dels sindicats pagesos, haurà de confeccionar el cens real de pagesos a Catalunya. Per a tot això, comptaríem amb els recursos definits en els Pressupostos de la Generalitat de Catalunya, propis o provinents de la integració de partides actualment ja existents, i els derivats de l'aplicació del Reial Decret 2474/79, 2625/79 i l'Ordre de 8 de novembre del 79, més els derivats o substituïts d'aquests cossos legals en el futur. Establim, tanmateix, el retorn de determinades funcions als ajuntaments, i els definim els recursos que haurien d'acompanyar l'exercici d'aquelles funcions : camins, defensa forestal, monts comunals, policia rural, guarderia rural, i tanmateix els tornem les competències derivades dels decrets de pastures, herbes i rostollades, i dels vedats de caça, entre altres.

El Projecte resol el tema del patrimoni establint un mecanisme d'acord per a la devolució del patrimoni sindical acumulat, per assegurar la destinació dels béns destinats a activitats mercantils o d'esbarjo i per al millor fi del patrimoni propi de les cambres. Tot això mitjançant una comissió integrada per l'alcalde de cada localitat, un representant dels sindicats pagesos amb presència reconeguda al poble, i sempre sota la direcció del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, garantint també la presència dels presidents de les cooperatives existents al municipi i de les entitats culturals, si hi ha béns d'aquest ordre a les cambres agràries, amb veu però sense vot. Dibuixem —article 10, apartat tercer— els mecanismes de distribució d'aquell patrimoni i, obligatòriament, requerim l'apro-

vacació última pel Departament de les propostes fetes per aquelles comissions, com a mecanisme obligat de control, i per tal de garantir un tractament homogeni a tot Catalunya. En els articles 11, 12 i 13 definim les funcions que tindran els sindicats pagesos si el text alternatiu prosperés, i que establím en les següents : funcions de consulta i col·laboració amb l'Administració, iniciativa per augmentar la productivitat agrària, ordenació del territori i defensa de la natura, règim de tinença de la terra, reforma i desenvolupament agrari, programes d'investigació agrària aplicada, mercats agraris, ordenació de conreus, denominacions d'origen, informes sobre adulteracions o frau, i totes les altres d'interès general per al sector. Li definim un seguit de funcions pròpies, com són l'assessorament de tot tipus al pagès, l'emissió de certificats, la participació en les juntes d'elaboració de propostes de política agrària, la representació del sector a tots els nivells. Els definim com a interlocutors únics de l'Administració en matèria agrària, i com a òrgans de col·laboració en matèria de subvencions i crèdits, de protecció dels vegetals, de defensa sanitària, de millora de la qualitat dels productes, d'assegurances, etcètera. Tanmateix, el text del Projecte alternatiu preveu l'elaboració d'una llei de finançament dels sindicats pagesos per a la millor realització d'aquelles tasques. En la nostra concepció, aquest finançament hauria de venir referit a la prestació d'aquelles activitats de col·laboració, de manera que la naturalesa mateixa de les col·laboracions permetés un nivell de finançament directament proporcional a la capacitat de cada sindicat de prestar serveis. El seu índex d'afiliació, que li donaria un major volum de feina, i el seu arrelament en el teixit social pagès de casa nostra.

Aquesta és, per tant, una proposta alternativa, que es pot discutir des de la seva vessant política per disconformitat amb el model plantejat, però que al marge d'això, elimina qualsevol temptació de comportaments clientelistes des de l'Administració pública, estimula l'afiliació sindical lliure i voluntària, incrementa la dedicació dels ajuntaments a les qüestions pageses i concreta els interessos econòmics i professionals dels pagesos del nostre país.

Què espera de nosaltres el pagès català, com dèiem abans? Que se li mantinguin les cambres agràries? No, que se li mantinguin els serveis, i la nostra proposta els hi manté i, és més, els hi incrementa. Vol uns sindicats útils, i no merament reivindicatius. La nostra proposta ho garanteix, i sense discutir ni un xic el caire reivindicatiu de cada sindicat, els hi atorga un nivell de competències que els faran sentir desitjats per molts pagesos que avui els veuen allunyats del seu petit problema. És a dir, ajudem a vertebrar socialment les zones rurals de Catalunya, no des de la imposició d'uns organismes d'afiliació obligatòria, sinó des del respecte a la llibertat d'afiliació de cadascú. Vol un ajuntament plenament responsable de les qüestions rurals i acabar amb la falsa dicotomia entre allò urbà i allò rural, i la nostra proposta ho garanteix.

El pagès vol, en definitiva, allò que també voldria l'ex-Conseller d'Agricultura, senyor Carol, en la darrera etapa del seu mandat, i que només els interessos partidistes de Convergència i Unió van fer impossible. I vull citar-ho aquí, perquè no fer-ho fóra amagar unes veritats que Catalunya té dret a conèixer.

En la darrera etapa del seu mandat, i per tal de donar una sortida al tema, es varen mantenir un seguit de converses entre el

Departament, l'Honorable senyor Conseller Carol, Esquerra Republicana de Catalunya i el PSUC, en els quals vàrem arribar a acords realment importants, que el Consell Executiu, i molt em temo que més aviat el seu President, varen impedir de dur a la pràctica. Es tractava de fer una llei a partir de la majoria formada per aquells tres partits, de caire inequívocament nacional, enfront de les reticències del Grup Centrista i de les derivades per la manca de traspàs de les cambres a Catalunya pel Govern socialista.

Què deia aquell projecte d'article únic? Deia el següent : «Les funcions anomenades de col·laboració atribuïdes a les cambres agràries, referides a les accions o mesures per al desenvolupament i millora de l'agricultura, així com les funcions, serveis i gestions delegades de qualsevol Administració que siguin d'interès per les comunitats rurals en la seva activitat agrària i siguin competència de la Generalitat, seran desenvolupades pel Departament a través dels seus mateixos serveis.» Era la creació, ni més ni menys, de l'Organisme de Serveis Agraris.

Aquesta era la realitat de les conclusions a les que va arribar l'ex-Conseller d'Agricultura, després d'un debat de tres anys en relació amb el tema, tant en el Parlament com en la societat catalana. El nou Conseller no ha volgut seguir aquest camí; creu que amb els vots del Parlament, de la seva majoria, en té prou per imposar un projecte acariciat des de fa temps per ell mateix per al camp català —expert com és a crear oficines de benestar social que siguin mecanismes de control a mans del seu partit. Estem absolutament convençuts que el final d'aquesta història referida a les cambres agràries serà absolutament el mateix que el d'aquelles oficines : el seu tancament, la seva inoperativitat, el retorn als sindicats de les tasques que els són pròpies, el fracàs d'una política, i voldríem emplaçar-lo des d'ara, per tal que quan aquella política esdevingui inaplicable dins l'actual legislatura, vulgui reconèixer el seu error davant d'aquesta Cambra. Lluny de les previsions profètiques, però a partir de la dinàmica social, estem convençuts que aquesta Llei serà la que demostrarà la necessitat de canviar de Conseller d'Agricultura, fins i tot molt abans que d'altres formacions polítiques ocupin el banc del Govern, cosa que desitgem que sigui ben aviat.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha torn en contra? Bé, per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Joan Josep Grau.

El Sr. GRAU : Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'esmena número 2 del Grup del PSU, de retorn del Projecte al Consell Executiu, fonamenta la seva motivació en què el Projecte de Llei no compleix la Resolució del Parlament de Catalunya del 2 d'octubre del 1980. Aquesta esmena, per tant, cerca arrelar-se en el passat, projecta l'ombra d'una altra sessió del Parlament sobre la sessió d'avui. Pretén, potser, que aquesta ombra ens geli el cor malgrat la calor de l'estiu, però, sortosament, no som presoners del passat.

Un famós escriptor de moda, del qual em permetran que m'estalvi el nom, escrivia en la seva darrera obra : «El passat ens condiciona, ens aclapara, ens fa xantatge. Primer, intentem passar comptes amb ell, destruir-lo, desfigurar-lo, fins que ja no es pot anar més enllà. Arribats a aquest punt, la resposta consisteix a reconèixer que, atès que no podem destruir-lo completament, el que s'ha de fer és tornar a visitar-lo, amb ironia

i sense ingenuïtat. » Quan parlem de les cambres professionals agràries en aquest Parlament, el passat ens condiciona, ens aclapara, ens fa xantatge. Arribem a aquest debat amb tot un bagatge d'anteriors debats, però jo, senyores i senyors Diputats, no em sento presoner del que ja s'ha dit, ni penso defugir-ho. Tal com recomana l'autor citat, penso fer-ne una relectura amb un cert distanciament, amb ironia, sense ingenuïtat, sense la ingenuïtat de quan s'afronta el problema per primera vegada, i amb els ulls serens de qui torna sobre el mateix problema, però no de la mateixa manera. Afrontarem els fets sense recances. És cert que la Resolució del 2 d'octubre de 1980 deia, textualment: «El Consell Executiu presentarà al Parlament, en un termini màxim d'un mes, un Projecte de Llei que contempli la dissolució de les cambres agràries.» I també és cert que en la Resolució del 24 de març del 1983, s'insta el Consell Executiu a donar compliment a la Resolució anterior i a legislar, mentrestant, en la línia que aquella marcava.

Però aquesta és tan sols una part de la veritat; n'hi ha d'altres. Per exemple, el programa real de Convergència i Unió en aquesta matèria. En el programa electoral de 1980, titulat *Un programa de govern català per a la Catalunya dels 80*, es deia textualment: «El Govern de la Generalitat, d'acord amb els articles 9.1 i 12.5 de l'Estatut, assumirà el tema de les cambres agràries, establint-hi les modificacions que calgui per evitar la seva desvinculació actual a la Generalitat.» Res més. Aquest, i no un altre, era el programa de Convergència i Unió, i, en aquest aspecte, no fou modificat en el de 1984-1988. Dues vegades, el poble de Catalunya, i més en particular les seves comarques agràries, han donat suport majoritàriament a la coalició que exposava aquest programa.

Avui, no estaria justificada una actuació diferent de l'esmentada, malgrat que en altres circumstàncies els condicionaments externs hagin pogut portar a donar suport a acords que responien més a objectius aliens que propis.

Cal tenir present que també és cert que en la sessió plenària del 9 de desembre de 1980, el Diputat Pere Parera, en nom del Grup de Convergència i Unió, va dir: «Els pagesos de Catalunya crec que tenen moltes altres necessitats, tant i més urgents que no pas les cambres agràries» —i afegia— «Hi va haver unes resolucions del 2 d'octubre que es van guanyar majoritàriament i que el Grup que jo represento en aquests moments va signar també, i se li dona solució a través d'una llei presentada al seu dia.» I deia, també: «L'única cosa que estem fent entre tots amb aquestes crispacions és —a la nostra pagesia pacífica, que el que vol són unes institucions i unes lleis fermes que donin solucions als seus problemes— radicalitzar-la i portar-li un problema.» Continuava dient: «Arriba un moment en què un ja no sap si tot és bona fe. Potser sí que això va bé a alguns, per electoralisme polític, però crec que a qui no va bé, precisament, és a la pagesia de casa nostra. La pagesia de casa nostra em sembla que té la seva solució en el compromís del 2 d'octubre, que encara és vigent avui i que va tirant endavant en un projecte de llei que ha presentat el Govern amb molta serietat.»

Són paraules de 1980, i reflecteixen, al meu entendre, un suport molt matisat a la Resolució del 2 d'octubre, a la qual es pensava donar compliment a través d'un projecte de llei.

És veritat que en la primera legislatura no es va aprovar

aquest projecte de llei, però no és tota la veritat; el 3 de desembre de 1980, el Conseller d'Agricultura explicava les dificultats en la seva elaboració, i deia textualment: «Realment, el magre termini d'un mes no permetia confeccionar aquest projecte amb la deguda cura i considerant realment els interessos de la pagesia en el seu conjunt i la necessitat de la transferència de l'Institut de Relacions Agràries, sense la qual no podem, ni dissoldre les cambres agràries de Catalunya, ni organitzar els serveis que tant necessiten els nostres pagesos, perquè, malgrat tenir la Generalitat competències exclusives en agricultura, sense transferència d'aquest institut i els seus funcionaris —cinc-cents, gairebé—, es fa enormement difícil muntar un servei al nivell pagès; és per això que el Consell Executiu ha hagut de buscar una solució que, tot respectant la Resolució del Ple del Parlament, no pugui ser, sota cap prisma, anti-constitucional, i així comprometre les institucions.

Que el perill d'inconstitucionalitat era cert i que la posició del Consell Executiu en aquesta matèria era encertada ens ho ha vingut a confirmar el Consell Consultiu quan en el seu Dictamen troba «correcte des del punt de vista constitucional i estatutari» el text de Projecte de Llei, així com els textos alternatius i les esmenes que segueixen la mateixa línia, excepte la tercera esmena a la totalitat, si se la considera aïlladament, en tant que no preveu cap modalitat de cambra agrària. És a dir, l'únic que és inconstitucional és la dissolució de les cambres; no caldria parlar-ne més.

Afegirem, però, que la dissolució de les cambres, si fos possible, ens deixaria en una situació curiosa: l'article 13 del text alternatiu de l'esmena número 3 del PSUC, diu: «La representació en els organismes i institucions d'abast estatal o internacional que venia atribuïda a les cambres agràries, s'establirà des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, a partir del Consell Assessor d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.» Curiós artifici, aquest de convertir un consell assessor en un òrgan representatiu, artifici que estic segur que hauria rebut tota classe de crítiques del Grup que ara el proposa si hagués estat el Govern l'autor d'un article d'aquesta naturalesa; però no és estrany. El desenvolupament de la vida engendra, sovint, força paradoxes. *(Pausa. Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Prego la Cambra que guardi silenci.

El Sr. GRAU: En parlem, en parlem, de les paradoxes...

El Sr. PRESIDENT: Prego el senyor orador que no dialogui amb els Diputats.

El Sr. GRAU: Gràcies, senyor President. És veritat que en la sessió de desembre de 1980, el Portaveu del Grup Socialista, senyor Martín Toval, es lamentava que el Conseller d'Agricultura fes referència que des de l'Administració central es parlava de la inconstitucionalitat de la dissolució de les cambres, i també és cert que, en el Congrés dels Diputats, el Portaveu dels Socialistes de Catalunya, senyor Ernest Lluch, el 29 de juny de 1982, en el debat sobre la LOAPA, va dir: «Es cierto que el Partido Socialista d'Euskadi-PSOE y Socialistas de Cataluña hemos defendido el que las cámaras agrarias no pueden seguir existiendo de esta manera, pero, ¿qué es lo que hemos dicho? Hemos dicho que en Cataluña y en Euskadi tienen que desaparecer con los nombres que ahora tienen, y lo venimos repitiendo desde hace mucho tiempo. En Cataluña, nosotros hemos defendido que se llamen "servicios agrarios" en un caso, y, en otro, "consejos agrarios"; por tanto, esto queda in-

cluido aquí, pero, además, hemos defendido que cambien de contenido. Los socialistas, en conjunto, de toda España hemos preparado un proyecto de ley sobre las cámaras agrarias, con esta o con otra denominación, que cambia substancialmente el contenido de las cámaras agrarias, y el día en que tengamos la correlación de fuerzas favorables en esta Cámara, la vamos a presentar para cambiarlo, pero, de momento, lo tenemos preparado. No hay contradicción, porque lo cierto es que en toda Europa existen cámaras agrarias y organizaciones de este estilo; otra cosa es la forma y el nombre que aquí han dado a las cámaras agrarias; por tanto, son dos temas distintos, y estamos perfectamente de acuerdo con las posiciones que hemos mantenido y las que mantenemos; por tanto, no hay contradicción.»

Potser per no caure en contradicció, o per fer-les «desaparecer con los nombres que ahora tienen», el Grup Socialista ha presentat l'esmena número 1 amb el seu text alternatiu sense títol de cap mena; referint-se als aparents canvis en l'actitud del Govern català respecte a les cambres, l'Il·lustre Diputat senyor Matis Vives, en la sessió del 24 d'abril de 1985 es preguntava: «Què hi ha, enmig?» I tot seguit, es responia: «Enmig, hi ha la transformació de la LOAPA, la Ley del Proceso Autonómico».

Com que la competència de la Generalitat sobre les Cambres Agràries troba el seu suport en l'article 12.1.4 de l'Estatut, ha d'ajustar-se a les bases o a altres mesures establertes en la legislació de l'Estat en virtut de les competències ressenyades en l'encapçalament de l'article 12 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Com reconeix en la seva exposició de motius, el text alternatiu del Grup Socialista, en l'actualitat, i a reserva de les modificacions que al seu dia hi pugui introduir el legislador estatal, la normativa bàsica sobre coporacions de dret públic —entre les quals es compten les cambres professionals agràries— està constituïda per l'article 15 de la Llei del Procés Autonòmic, i era precisament en el debat d'aquest article en què foren pronunciades les paraules de l'Excel·lentíssim senyor Ernest Lluch que hem esmentat.

He dit que no defugiria el passat; també és cert que en el debat del 2 d'octubre de 1980, un dels que hi van intervenir va dir: «El traspàs de cambres agràries també és imminent; jo no sé si sortirà avui o demà, o demà passat, però està a punt de sortir en el *Butlletí Oficial de l'Estat*.» Aquest era el clima, el 2 d'octubre de 1980. Però, retenir tan sols el que va succeir aquest dia és mostrar tan sols una part de la veritat.

Ja el 3 de desembre de 1980, el Conseller d'Agricultura explicava a aquesta Cambra: «Vàrem portar a debat el problema de cambres agràries al Ministre, en preguntar-li el per què del retard en la seva transferència, i la resposta era que la seva assessoria jurídica havia donat com a anticonstitucional la part de la Resolució parlamentària que demanava la dissolució de les cambres.» Com és conegut per tots vostès, els traspassos, ni es van produir, ni s'han produït ara, malgrat que, des del 19 de setembre de 1984, l'acord sobre cambres està enllestit i pendent que es publiqui el decret del Consell de Ministres. I això, a pesar que, com és sabut, la sentència del Tribunal Constitucional del 5 d'agost de 1983, en el seu fonament jurídic número 28 declara que els acords de les Comissions Mixtes de Transferències són propostes vinculants per a l'Estat.

Per tal de desplegar la Resolució de 2 d'octubre de 1980, el Consell Executiu va presentar un projecte de llei a final de 1980, que fou derrotat en el tràmit de Comissió. El 1982 es va presentar un altre projecte de llei que es va intentar pactar amb el més ampli espectre polític, però hagué de ser retirat en comprovar que no es comptava amb el suficient suport per tirar-lo endavant; com explica també el Dictamen del Consell Consultiu, el precepte constitucional té un caràcter de pacte, amb el denominador comú de les orientacions que han de fer possible una determinada societat política; més enllà, el joc de les forces pot accentuar, en el desplegament, l'una o l'altra de les indicacions. En conseqüència, solucions diverses presentades segons els diferents instruments previstos pel procediment legislatiu, poden ser igualment vàlides a la llum dels preceptes que conté l'ordenament constitucional.

Si eliminem la dissolució de les Cambres per inconstitucional, què ens queda de la Resolució del 2 d'octubre de 1980? Ens queda la prescripció que el Projecte de Llei respecti la representativitat dels sindicats pagesos i no interfereixi en les competències municipals en matèria agrària, i, això, el Projecte del Govern ho compleix.

Ens queda que es doni una solució al tema del patrimoni, i se li dona, si bé no és la solució que correspondria a una dissolució, sinó la que correspon a una transformació.

L'Il·lustre Diputat senyor Pere Ayguadé, en la seva intervenció de 9 de desembre de 1980, posava dos requeriments més: un, que les cambres no fessin una competència deslleial a les cooperatives —cosa que es compleix mitjançant l'article 13.3 i la Disposició transitòria cinquena que, respectivament, prohibeixen les activitats mercantils o comercials a les cambres, i donen dos anys a les cambres que n'exerceixen alguna per formar cooperatives que se'n facin càrrec. L'altre requeriment de l'Il·lustre Diputat senyor Pere Ayguadé era que les cambres no tinguessin deficiències democràtiques, i es queixava que no tinguessin assemblea general. Doncs, l'article 15 de l'actual Projecte regula l'assemblea general.

La primera esmena a la totalitat, del Grup Socialista, preveu la creació d'una cambra agrària de Catalunya. Sembla com si es tingués por a un procés electoral entre els sindicats en un àmbit territorial inferior al de tot Catalunya. Per què? ¿Per por a les seves repercussions sobre les eleccions generals del país? No ho sé, però, sigui com sigui, la inexistència de cambres a un nivell inferior obriria un buit en la prestació de serveis necessaris per a la pagesia. Aquest buit caldria omplir-lo. En l'alternativa del Grup Socialista es recorre a la creació de serveis territorials agraris de l'Administració de la Generalitat, els quals assumirien, igual com els ajuntaments, els serveis que anteriorment havien prestat les cambres.

La proposta del Grup Socialista té tots els inconvenients de les fórmules mixtes: reconeix la realitat de les cambres professionals agràries, però en no voler-les desplegar consegüentment, es veu obligada a configurar una ampliació de l'estructura administrativa, amb el burocratisme que això comportaria.

Convergència i Unió creu que els serveis d'agricultura s'han d'especialitzar, tant en matèria agrària com en altres complementàries: gestió empresarial, informàtica, etcètera, i aquests serveis especialitzats d'indole diversa —forestals, sanitaris, de mercats, d'origen, etcètera— s'han de mantenir dispersos i a

prop dels productors respectius, i per optimitzar els serveis prestats per l'Administració, cal la participació conscient dels administrats, cosa que es pot fer convertint les cambres professionals agràries en prestatàries de serveis administratius al camp, col·laboradores de l'Administració. Seran així una eina de l'Administració gestionada pels pagesos en el seu propi profit.

L'Illustre Diputat senyor Maties Vives es preguntava fa uns mesos què hi havia enmig, des del 2 d'octubre de 1980 fins ara, i ell ens deia : «La LPA.» Sí, és cert, però hi ha moltes coses més. Hi ha cinc anys, cinc anys de la nostra història, rica en esdeveniments. Si fem una anàlisi concreta de la situació concreta, cinc anys, senyores i senyors Diputats, són molt de temps. Per exemple, el 9 de desembre de 1980, l'Illustre Diputat senyor Pere Ayguadé deia que al camp català hi havia un sindicat unitari, democràtic i independent, i potser perquè desitjava mantenir aquesta situació volia que es dissolguessin les cambres; en canvi, quants sindicats hi ha avui? Avui, qui no respecta i defensa el pluralisme sindical?

Fa anys, es cantava que els temps estaven canviant, i, de 1980 a 1985, els temps han canviat prou. Avui, perquè volem donar solucions concretes als problemes concrets en la perspectiva de construir Catalunya dintre el marc constitucional i estatutari, considerem adequat el Projecte de Llei presentat pel Govern i millorat parcialment en el debat en Comissió. En conseqüència, votarem en contra de les esmenes a la totalitat defensades fins ara.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat senyor Maties Vives vol defensar la seva darrera proposta d'esmena a la totalitat?

El Sr. VIVES : Sí, senyor President. Des d'un punt de vista paradoxal, també, senyor Grau; el que succeeix és que, de paradoxes de la vida, entre vostè i jo, millor que no en parlem, eh?

Bé, jo voldria fer una referència, també, a l'expressió aquesta, a la cançó afortunada, i maca i bonica i preciosa d'*Els temps estan canviant*. El que passa és que també hi ha una altra estrofa d'aquesta mateixa cançó que diu : «Acosteu-vos, bona gent, vingueu d'on vingueu», i això és el que han fet vostès amb determinats Consellers.

Bé, la tercera esmena a la totalitat, el que proposa és la creació d'una cambra nacional única a Catalunya. Per què hem fet això? Hem presentat aquesta esmena perquè el Grup parlamentari del PSUC considera, amb la Constitució, l'Estatut i les despulles de la LOAPA a la mà, que les cambres agràries, com deien abans, no són forçosament necessàries a Catalunya, si no és que aquest Parlament vulgui instaurar-les.

Per aquest motiu, hem presentat una esmena de retorn del Projecte, i un text alternatiu en el qual no apareixen les cambres per enlloc. Això no obstant, vam voler realitzar un esforç d'atansament de posicions, que afavorís un diàleg, que ha estat impossible per la manca de voluntat del Consell Executiu en relació amb aquest. Se'ns va dir en converses informals que ja el tindrem quan la Llei estigui aprovada. De què servirà llavors? ens preguntem nosaltres.

Aquell esforç de diàleg, es concreta en presentar un text alternatiu, establint una única cambra agrària nacional per a tot

Catalunya, en línia amb la situació a l'interior de la Comunitat Econòmica Europea, amb Europa, i per tal que l'existència d'aquesta pogués donar satisfacció, primer, als qui desitgen la pervivència de les cambres agràries. Segon, als qui creuen que és inexcusable l'existència de cambres a Catalunya i, alhora, i tercer, els qui creuen que les cambres locals són tot allò que ja hem dit abans, i més que segurament haurem de dir després en el debat a l'articulat, els defensors d'una autèntica llibertat sindical, els qui creuen amb l'associacionisme voluntari, lluny d'imposicions per llei, i els qui desitgen un futur de modernitat i apropiat a Europa, per al nostre país.

Aquest és el sentit d'aquest text alternatiu : equiparar Catalunya a Europa, i que això no quedi només en paraules, siguin pronunciades pel més humil dels ciutadans de Catalunya o pel mateix President de la Generalitat en reunions d'alt nivell. El que de veritat importa —anava a dir senyor Pujol, absent— no són els fets, no s'hi val a dir que som els més europeus de tot l'Estat mentre fem lleis com aquesta, esplèndides per a la Catalunya dels anys 40, o per qualsevol país amb cinquanta anys de retard respecte el nostre. Europa no es creurà això, i cal explicar als europeus allò que vostès estan fent, malgrat el que puguin dir aquí i fronteres enllà, que volen fer. Forçosament m'he de referir a argumentacions anteriors, en relació amb quina és la situació a Europa, no des de la lectura d'una revista d'àmplia difusió nacional a Catalunya, sinó des de la lectura atenta de l'informe de l'Assemblea Permanent de Cambres Agràries, a requeriment de la Comunitat Econòmica Europea. Països que no tenen cambres agràries a Europa : Dinamarca, Anglaterra, Irlanda, Noruega, Holanda, Portugal, Grècia, Luxemburg i Finlàndia. N'hi ha de tots : de nòrdics, de mediterranis, de centreuropeus; n'hi ha de tots. Algú s'atreveix a dir ara que si no tenim cambres agràries no podem anar a Europa? Segurament, i ràpidament, molts Diputats hauran pensat aquí hi falten molts països, i aquests són els realment importants. Doncs, bé, no volem mantenir l'expectació, volem sortir de dubtes i volem veure què passa en aquests altres països. Per on volen començar? Per aquells que temps ha eren models sospirats per l'Honorable President de la Generalitat? Per Àustria, per exemple? Un d'aquells models sospirats pel senyor Pujol? Àustria, estat sobirà, té 9 cambres agràries. Catalunya en tindrà 860.

Anem a Suècia, un altre model sospirat pel Molt Honorable senyor Pujol? Suècia en té 24. Catalunya solament en tindrà 860. Suècia té oficines de serveis agraris professionals i dependents de l'Administració a totes les comarques. Les cambres fan serveis fonamentalment culturals, substitucions de pagesos en cas de vacances —tal com sona—, estacions d'anàlisi química i assessorament en economia domèstica. Algú pot afirmar que és això el que faran les cambres catalanes?

Volien anar a Suïssa? Suïssa en té 25. Catalunya en tindrà 860, i a més, són organitzacions cantonals de dret privat, coincidents amb els sindicats, i no generen serveis públics. És aquest el nostre model?

Bèlgica? Bèlgica en té 9. Catalunya 860. I a Bèlgica reflecteixen una representació proporcional als afiliats de cada sindicat, i on s'hi barregen els delegats sindicals amb representants de les províncies, amb personalitats designades pel Ministeri d'Agricultura, i amb representants d'associacions especialitzades del sector. És aquest el model més acostat al nostre?

Segurament aquells Diputats que abans malpensaven i deien que aquí n'hi falten molts, segueixen encara malpensant, i dient que no hi ha els països realment importants : Alemanya, França, Itàlia. Anem a aquests països.

República Federal Alemanya, 8 cambres a tot l'Estat, facultatives. A Catalunya 860 i obligatòries.

Itàlia. 84 a tot l'Estat. A Catalunya 860. I, a més a més, a Itàlia, barrejades amb les de comerç, indústria i artesanat, sense eleccions, interprofessionals amb els comerciants, els industrials i els artesans.

Anem a França, per acabar? 56 cambres en tot l'Estat. Si preguntés a Catalunya quantes, segurament tots podrien contestar ja «860» (*rialles*). I amb un sistema electoral molt curiós, tres col·legis electorals per a les organitzacions sindicals, per a les organitzacions econòmiques i per a les organitzacions mutualistes, i amb un president designat pel Ministre.

Quin d'aquests és el nostre model? Cap. Llavors, per què omplir-nos la boca parlant d'Europa, mentre s'estan fent unes lleis en les quals el més calent és a l'aigüera en relació amb els models existents en aquells països? El lloc on n'hi ha més, a Itàlia, no arriben ni al 10% de les que tindrà Catalunya; i estem parlant d'Itàlia, Estat sobirà, i estem parlant del principat de Catalunya. El lloc on el sistema electoral és el de la confrontació sindical, i aquí sí, i aquesta és l'Europa de què vostès diuen estar tan a prop? Desitjaria respostes que no fossin volades de coloms; respostes concretes als temes que estic plantejant. Quina relació hi ha entre el sistema de cambres proposat pel Govern i la situació europea actual? Amb dades a la mà, amb xifres, amb arguments d'això que vostès tan pomposament en diuen «el rigor».

És per això que nosaltres proposem una única cambra per a tot Catalunya, perquè entenem que fóra bo que en el conjunt de l'Estat n'hi haguessin tan sols 17; per equiparar-nos a Europa. Per això eliminem la confrontació nom contra nom, per això les dibuixem com a cambres de representació indirecta per la via dels sindicats, però en les quals poden estar com a representants tècnics, professionals, en la mesura que un sindicat els atorgui la seva representació.

Senyor Conseller, senyors del Govern, senyors de Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya, la nostra proposta és Europa; la seva, la d'un Govern de país subdesenvolupat, o el que és pitjor, la d'un Govern vàlid per a la Catalunya dels anys 40, i els deixem triar.

Jo voldria acabar dient allò que algun Diputat recordava ahir en aquesta Cambra, i que s'ha publicat en alguna revista d'àmplia difusió nacional en el món rural de casa nostra. Com s'ha escrit en aquesta publicació, el nom de la qual no vull citar per no ferir la susceptibilitat del Diputat senyor Parera, fins ara es podia dir : «puix parla català, Déu li do vida»; algú ha dit, referint-se segurament a alguna personalitat del Govern de Catalunya : «puix parla català, vejам què diu».

El Sr. PRESIDENT : Bé, hi ha torn en contra? Ah, no, el senyor Conseller. El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Moltes gràcies, senyor President, per fer unes observacions a la intervenció del Diputat que m'ha precedit.

I, per començar, en voldria fer dues. Una primera, en relació amb una expressió que reiteradament va sortint, i que redueix a un denominador comú : hi ha un clam de la pagesia contra la

Llei de les Cambres Professionals Agràries i, per tant, aquesta Llei és contrària a aquest clam de la majoria. Com s'expressen en termes socials i polítics les majories? A través dels resultats electorals.

Senyor Diputat, Convergència i Unió va anar a les últimes eleccions del 84 sense propugnar de cap manera la dissolució de cambres, li ho recordava el Diputat del Grup fa un moment, i propugnant exactament el que fem, la seva transformació i adequació. El seu Grup i algun altre hi van anar propugnant aquesta dissolució. Quin va ser el resultat electoral en els àmbits rurals? És prou conegut de tots : una majoria absoluta quant al comportament dels electors, seixantes per cent, setantes per cent de vots de Convergència en els municipis, i en algun cas comarques rurals, són la tònica. M'estalvio de fer referència al resultat d'altres Grups en aquests mateixos àmbits rurals.

Aquesta és l'expressió política, un programa, un comportament electoral, una decisió. El nostre programa en les cambres era molt clar, no dèiem allò d'entrada, no, o de sortida tampoc; no, no, dèiem que adaptariem les cambres, i ho hem fet. (*Remor de veus.*)

I perquè ho vaig dir en una roda de premsa, que no pensava fer-ne ús i ha sortit publicat als diaris, no faig referència a l'enquesta amb el resultat actual sobre comportament de cambres. Enquesta que, com totes les enquestes, pot ser qüestionada, però que sí que té a favor seu l'absoluta transparència amb què ha estat duta a terme i amb la qual s'ha facilitat els resultats. Tal transparència que és la primera vegada a l'Estat que quan es fa una enquesta d'aquesta mena, no es lliura als mitjans de comunicació els resum, sinó el text íntegre fet per l'empresa en qüestió, amb els seus resultats. I no parlo dels seus continguts perquè els vaig dir i perquè són prou coneguts i notoris.

Comportament electoral, programa de Convergència i Unió en relació amb les cambres, resultat. Aquest és un punt que em semblava útil per a la comprensió general del debat, fer-hi referència, a fi i efecte de constatar i acotar on està i amb qui està el clam majoritari de la pagesia d'aquest país, i quan en una intervenció precedent jo parlava de temor a l'elecció directa, que el pagès pogués votar directament el pagès que coneix, d'alguna manera també estava fent referència on està el centre de gravetat, on està aquest clam de la pagesia i, sobretot també, on no està. I per això jo comprenc molt bé que intenti crear-se aquest foc d'artificis, no dient el que diu la Llei, sinó exposant qüestions que no tenen res a veure amb la Llei, a fi i efecte de crear una cortina de fum que emmascari aquesta realitat, la voluntat que el pagès no pugui decidir directament qui és el pagès que l'ha de representar.

Un segon punt que vull acotar, és que em crida extraordinàriament l'atenció que el senyor Diputat hagi, en nom del seu Grup, participat en la petició al Consell Consultiu d'un dictamen sobre la constitucionalitat i el caràcter estatutari d'aquesta Llei, i després en els seus arguments, no únicament en prescindir, sinó que hi entri en franca contradicció. Si el Consell Consultiu de la Generalitat diu, en el seu informe, en el seu Dictamen, que és perfectament constitucional, senyor Diputat, a què ve aquesta estranya referència que algú ho plantegi al Tribunal Constitucional de Madrid? És que s'està fent una crida perquè algú utilitzi mecanismes semblants, que també per una llei agrària es van produir fa molts anys, en relació amb

la Llei de Contractes de Conreu? És això el que es busca? (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Prego la Cambra que guardi silenci.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Tercera acotació, senyor Diputat (*remor de veus*), tercera acotació i reiteració per part meua. No hi ha 860 cambres a Catalunya en el marc del procés que contempla la nova Llei. Ho he dit per tercera vegada. Hi ha 860 cambres a Catalunya, ara, i un dels objectius de la Llei és, precisament, corregir aquesta situació anòmala. La nostra Llei, ho reitero una vegada més, crea 38 cambres comarcals, i va a l'agrupació de cambres locals.

Quin pot ser el nombre resultant de tot això? 38 cambres comarcals, d'una banda, que són els centres de serveis, i després de l'agrupació, variable segons les comarques, ens en podem anar a l'ordre d'una setantena (*remor de veus*). Relacioni aquesta xifra, senyor Diputat, amb la que vostè mateix dona en la seva proposta, en la seva esmena segona a la totalitat, creant els organismes de serveis agraris, amb els quals vostè mateix ha dit aquí que, resseguint la divisió que avui té extensió agrària, es crearien, em sembla que ha dit 68; si ha dit 68, són 54, és igual. Són 54 centres de serveis.

Nosaltres en creem 38 a tot Catalunya; vostè en crea 54, i resulta que nosaltres som els que ens allunyem del marc europeu. La diferència no està aquí, senyor Diputat, la diferència està en un altre punt. Nosaltres creem 38 centres de serveis, les cambres professionals de caràcter comarcal, cogestionats pels mateixos pagesos en allò que siguin serveis cedits per l'Administració, serveis en mans dels mateixos pagesos. Vostè en crea, no 38, 54, en mans de la mateixa Administració. Entre el seu model i el que plantejo, clarament, clarament, m'inclino pel que plantejo, perquè jo sí que crec que el poder a què feia referència abans, passa perquè la pagesia pugui tenir a les seves mans control i participació en la decisió del funcionament de determinats serveis.

Diu vostè que amb la seva esmena, la tercera, no hi ha confrontació sindical. És curiosa la interpretació. Anem a examinar què diu la seva tercera esmena.

Escoltin el sistema electoral que proposa : cambra única per a tot Catalunya. Els pagesos, en aquest cas, voten; però no voten persones, no voten candidats personals, sinó tal com amb precisió explica l'article sisè de l'esmena, les paperetes de votació només tindran el nom del sindicat, i un cop celebrades les eleccions —article setè—, els sindicats designaran, segons la seva voluntat i criteris, els membres que els han de representar a l'assemblea general. Extraordinari sistema per evitar la confrontació sindical, i extraordinari sistema perquè el pagès pugui saber qui vota. En primer lloc, es confronta sindicat contra sindicat amb etiqueta, i això no és confrontació sindical, això és una altra història. Es vota pel sindicat A, no pel B, i això no és confrontació sindical. Que hi hagi llistes, com en el nostre cas, de sindicats amb persones, això sí que és confrontació sindical, però quan es posa l'etiqueta ja no. Però, segona cosa, és que em sembla molt més greu, perquè això, miri, és un judici d'intencions : l'extraordinari sistema que ens proposa, els candidats desapareixen, i tan sols apareix l'etiqueta; o votes l'etiqueta, sense saber quina persona anirà al darrere, o no votes. Resultat d'això : el pagès mai sap qui el representarà en la seva Cambra. I aquest sistema resulta que és el progressis-

ta, i el nostre, que és normalet, el que fem servir per a tot tipus d'eleccions, resulta que és medieval, regressiu, etcètera. Home, un mínim de serietat; el que sí que li puc dir del seu sistema és que és imaginatiu, això sí. Imaginatiu perquè no es coneix qui es vota. Prefereixo, jo ho prefereixo, veure i conèixer la cara per a qui anem a dipositar el vot.

Després d'aquesta esmena, senyor Vives, jo li diria que tenim un nou tipus de democràcia que vostè propugna. En aquest cas —i això li donarà peu també a una rèplica interessant— el nou tipus de democràcia que vostè proposa se li podria dir democràcia emmascarada, perquè no es coneix qui hi ha darrere l'etiqueta. (*Remor de veus.*)

Voldria entrar ara en un altre aspecte de la qüestió, en relació amb la seva segona esmena. Vostè proposa la creació d'una organització de serveis agraris, i la proposa sobre la base del següent : sobre la base dels funcionaris transferits de les cambres agràries, creant amb ells un cos tècnic, sota la direcció d'Extensió Agrària, amb la finalitat de subministrar al pagès tots aquells serveis de caràcter assistencial que determinen la seva proposta. Voldria posar de viabilitat, per raons tècniques, la impossibilitat de fer això. No és ja, per tant, una objecció de diferència de model polític, que el tenim i claríssim, sinó en aquest cas per raons tècniques.

Les característiques tècniques, laborals i econòmiques dels funcionaris de cambres, aquests que ens han de ser transferits, amb els quals vostè vol crear un cos tècnic, i, a més, en l'àmbit territorial de l'Ordre del 19 de juny de 1980, la que determina les àrees de treball de les agències d'Extensió Agrària, presenten unes característiques tècniques que ho fan impossible. Per què? Perquè en la seva immensa majoria, aquestes persones no tenen dedicació completa, la qual cosa fa impossible equiparar-les al funcionament dels funcionaris del Departament, i, naturalment, tampoc cobren com a dedicació completa, i seran traspassats amb aquell nivell de retribució.

Però per veure que això no és una petita fallàcia, o un invent que estic fent jo aquí, els diré, a més, les xifres. La mitjana —hi ha 408 funcionaris amb aquestes condicions— i aquest conjunt rep, com a percepció salarial a l'any, 284,3 milions de pessetes. La mitjana per funcionari d'aquestes característiques, és de 690.000 pessetes l'any, és a dir, brutes, és a dir, una mitjana de 48.000 pessetes brutes que rep al mes, catorze pagues. Això expressa dues coses essencials. Primera, que els nivells horaris són absolutament diversificats i en la seva immensa majoria, molt reduïts.

Segona, les seves característiques no són les de tècnics, i, per tant, no es pot crear un cos tècnic. La majoria d'aquests funcionaris, la immensa majoria, són administratius o auxiliars administratius. D'aplicar-se el projecte que proposa el PSU, situaríem el Departament d'Agricultura, a més, en una perillosa situació, que és a la necessitat d'homologar aquests 400 funcionaris a les condicions de treball semblants a les que haurien de fer amb el nou *status*, la qual cosa representaria —400 funcionaris és una tercera part del personal que en aquest moment té el Departament— un increment del Capítol I i també del Capítol II, perquè sense el Capítol II no hi ha funcionament, d'una magnitud tal que és absolutament inassumible pel Departament d'Agricultura en molts anys, i encara que fos assumible en molts anys, implicaria desviar recursos econòmics del Capítol I i del Capítol II, dirigits a homologar salaris de persones

que en la seva immensa majoria tenen aquest rang, el d'auxiliar administratiu, d'administratiu, quan el Departament d'Agricultura, els increments de personal que necessita reduir, els necessita sobretot de personal tècnic superior, de personal qualificat, més un segon afegit, el que estem duent a terme, de la informatització.

Aquestes serien les conseqüències pràctiques reals en què es trobaria, tant vostè com jo, hi estic, i vostè si alguna vegada hi està, davant el seu plantejament.

Per tant, aquesta via és impossible, no únicament perquè entri en confrontació amb el plantejament de l'opció política nostra, que és que això quedi en mans de la mateixa pagesia, i articulin els seus propis serveis, no únicament per una raó política, que seria una raó suficient i de pes, sinó que, a més a més, és absolutament inviable per aquestes raons tècniques que li acabo de manifestar.

En aquest sentit, considero, pel que he explicat de l'esmena tercera amb l'interessant sistema de votació, i de l'esmena segona, que queda clar que la millor transformació que podem fer des de la perspectiva de servir millor la pagesia de Catalunya és, precisament, el tipus de transformació que nosaltres propugnem amb la nostra Llei de Cambres Agràries.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat senyor Vives vol tornar a intervenir?

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*) : Molt breument, senyor President, per contestar algunes de les afirmacions que ha fet l'Honorable Conseller.

Començant pel tema dels funcionaris. És clar, el senyor Conseller, segurament no m'ha escoltat bé o jo no m'he explicat prou bé. Jo he dit, textualment, que plantejem una incardinació funcional, que no d'estructuració jeràrquica ni d'alteració competencial entre els diferents nivells de funcionaris. Per tant, aquest cost tècnic, és evident que pot tenir, amb la nostra proposta, diferents nivells de dedicació i, per tant, els problemes que vostè planteja, tant de tipus de finançament, com de tipus d'homologació de sou, com de tipus de la mateixa dedicació, queden perfectament resolts amb la proposta que fa el Grup parlamentari del PSU.

Segon tema en el que tampoc m'ha escoltat bé. Diu : «vostè no vol la confrontació sindical»; no, escolti, jo he dit que enlloc hi havia confrontació sindical nom contra nom, nom de pagès contra nom de pagès. No que no hi hagués confrontació sindical, sinó confrontació sindical nom de pagès contra nom de pagès. Perquè és que jo no acabo de veure, i el nostre Grup no acaba de veure, la gràcia que pot tenir en un determinat municipi fer enfrontar dues persones d'aquell municipi, representatives segurament de diferents sindicats, per anar a uns organismes que no tenen cap mena de funció representativa, segons diu vostè, si l'únic que han de fer és prestar serveis. Què succeirà? Que és que es donaran millors serveis en una cambra, segons qui sigui qui ho solliciti, segons el color sindical de la cambra? Perquè si l'única finalitat és prestar serveis, per quina raó hem d'introduir, en aquesta prestació de serveis, picabaralles de sindicats, de noms, confrontació, nom contra nom. No s'aguanten, senyor Conseller, les seves tesis; no s'aguanten.

I, per altra banda, en la proposta que fem nosaltres, de vot al sindicat, no el vot a la persona, és evident que hi ha expressió

de confiança en aquell sindicat, en els seus dirigents, en la seva gent, en la seva manera de ser, i si a algú li espanta això, i ha de disfressar-ho amb mecanismes de presentació de determinades personalitats més o menys brillants —i recordo que les darreres eleccions el senyor Samaranch, per exemple, va poder votar i podia ser perfectament elegit president d'una cambra agrària d'un determinat municipi de Catalunya—, si això és el que vostès volen, evidentment nosaltres no hi estem d'acord.

Però, miri, de democràcies emmascarades val més no parlar-ne, perquè jo podria sentir la temptació de parlar de «guerreros del antifaz» o d'oficines del benestar social, i no ho vull fer.

Tercera qüestió que ha sortit aquí. Miri, jo no estic apellant a ningú perquè porti aquesta Llei al Tribunal Constitucional; en tot cas, això ho podrien fer els que són avui hereus d'aquells qui van portar-hi la Llei de Contractes de Conreu, i no assenyal-lo a ningú, senyor Conseller.

El que estic dient, és que el Dictamen del Consell Consultiu diu —Fonament IV—, conclou dient : «Per tant, es pot mantenir que la competència de la Generalitat s'estén a la regulació de les cambres agràries.» I acaba dient : «Ara bé, aquesta competència es troba circumscrita pels límits ja assenyalats que anuncia expressament l'encapçalament d'aquest article, i que preveu l'article tal de la Constitució.» Si ho diu el Consell Consultiu, jo he dit que segurament aquesta era una arma molt perfeccionada en mans d'algú per portar aquesta Llei al Tribunal Constitucional, però no ho dic jo, ho diu el Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya.

I, per acabar, senyor President..., senyor Conseller, dues coses... —dic senyor President perquè s'ha assegut tan a prop de la cadira aquella, a vegades se m'escapa, i no amago que segurament el faig feliç quan li dic això (*rialles*). Vostè ha parlat de programes electorals. Vostès deien : «volem transformar i adequar les cambres». Miri, el que fan és mantenir-les i reforçar-les; si haguessin explicat això ben explicat, segurament el nivell de vot hauria estat un altre.

I, per acabar, aquí no s'hi val fer jocs de mans, senyor Conseller, dient que no són 860, sinó 38, perquè si vol li llegeixo l'article 13 de la Llei : «Les cambres professionals agràries locals, en l'àmbit de la respectiva competència, poden tenir les següents funcions : actuar com a entitats de consulta i col·laboració, informar els membres sobre subvencions, exercir les competències que li delegui el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, per prestar per si mateixes, en col·laboració amb altres organismes, serveis i activitats d'interès per al sector agrari. Fomentar la creació —les cambres locals— i organització d'entitats, serveis i activitats que tenen per objecte els interessos generals de llurs membres...», etcètera.

Per tant, no són 38, són 860, que són les que hi ha en aquest moment, i que són les que vostè amb la seva Llei consagra per a tot Catalunya. Per tant, respongui estrictament a la veritat quan surti a la tribuna a parlar, respongui estrictament al que hi ha en el Projecte de Llei, i no vulgui ara explicar-nos que les cambres locals no faran res, que tot ho faran les comarcals. La Llei diu que tot ho faran les locals, i això és el que compta, el que hi ha negre sobre blanc.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara, doncs, anem a ... (*Ll. Sr. Grau s'aixeca per parlar.*) Hi ha un torn en contra.

El Sr. GRAU (*de l'escó estant*) : Diverses vegades al llarg d'aquest debat, he estat temptat de llegir algun dels papers del

Consell Consultiu sobre les competències de la Generalitat, perquè el senyor Maties Vives, segons el moment de les seves intervencions, té més fe o menys fe que la Generalitat tingui més o menys competències en matèria de cambres agràries, i, per tant, atenent que aquí a la Cambra hi ha alguna gent més que els Diputats, és a dir, que hi ha espectadors, que hi ha la premsa, potser per precisar-ho, llegim el que diu el Consell Consultiu sobre la competència de la Generalitat en matèria de cambres agràries.

En la seva reunió plenària del dia 20 de novembre del 1980, el Consell Consultiu va emetre el següent dictamen: «l'article 9.22 de l'Estatut de Catalunya reconeix a la Generalitat competència exclusiva en matèria de cambres de la propietat i cambres de comerç, indústria i navegació, amb un matis que ara no és el cas.

»Cap precepte de l'Estatut no fa al·lusió a les cambres agràries. A primera vista, doncs, podria pensar-se si aquests organismes queden al marge de la competència autonòmica.

»Dos, no és menys cert, però, que l'article 12.1.4 reconeix competència exclusiva a la Generalitat en matèria d'agricultura i ramaderia. És cert també que la competència exclusiva de l'article 12 ve matisada amb unes referències fetes al primer paràgraf, que no poden afectar la inclusió en els termes d'«agricultura» i «ramaderia», si realment correspongués a dites cambres.

»En efecte, aquelles matisacions vénen constituïdes per les referències que el precepte fa: a) les bases i ordenació de l'activitat econòmica general; b) la política monetària de l'Estat; c) allò que disposa l'article 38.c), «reconeixement de la llibertat d'empresa en el marc de l'economia de mercat»; d) allò que disposa l'article 31.c), allò que desprenen els números 11 i 13 de l'article 149.c).»

És a dir, totes aquestes qüestions no impedeixen legislar sobre cambres agràries a la Generalitat, i això ha de quedar clar. (Pausa.) La conclusió, el que diu —el senyor Maties Vives vol que li llegeixin la conclusió—: «Del conjunt de dades exposades cal concloure que la plena efectivitat de la competència exclusiva de la Generalitat en matèria d'agricultura i ramaderia pel que fa l'actuació sobre les cambres agràries, quan es tracta d'organitzacions concretes, està supeditada a la publicació i vigència del corresponent traspàs de serveis.»

Ja hem llegit la conclusió. I què? (Rialles.) Perquè el text del Dictamen diu que la Llei no entrarà en vigor fins l'endemà de la publicació en el Butlletí Oficial de l'Estat de la transferència; per tant, no estem contradint el dictamen. Per un altre costat, aquesta transferència ha estat acordada el 1980 i el 1985, o 84, és a dir que em sembla que no estem fent cap cosa sorprenent en debatre aquest projecte de llei.

S'ha parlat del nombre de cambres locals. El senyor Maties Vives ens ha llegit un article, però no ens ha llegit els articles que segueixen. Bé, jo penso que no és ara el moment de llegir els articles que segueixen, ja entrarem en el debat de l'articulat.

El senyor Maties Vives també fa un cert joc en les seves argumentacions quan aparentment ignora el doble caràcter de les corporacions de Dret públic, en el sentit que poden tenir funcions administratives, però també altres funcions que no són administratives, i autoorganitzar-se, i aquest és el fet que desconeix o pretén desconèixer el senyor Maties Vives, quan parla constantment de «per què han de tenir funcions les cam-

bres agràries?»

Si entrem en el seu text, l'esmena número 4 del PSUC proposa la creació d'una cambra agrària nacional de Catalunya. En l'article 8 d'aquest text alternatiu —com ja s'ha avançat— proposa una votació entre els sindicats sense, ni tant sols, candidats. Diu, en el seu apartat primer: «L'Assemblea General es compondrà dels membres designats pels sindicats pagesos de Catalunya, proporcionalment al nombre de vots obtinguts en cada circumscripció electoral.» En el seu punt cinquè: «Seran elegibles els sindicats pagesos legalment constituïts a Catalunya, i que s'inscriguin per a tal finalitat, els quals designaran, segons la seva voluntat i criteri i un cop celebrades les eleccions, els membres que els han de representar en l'Assemblea General.»

No és així com es fan les eleccions sindicals en la indústria i els serveis. Es fan empresa per empresa i votant uns candidats, entre els quals n'hi ha d'independents, i no la votació de sindicats a escala nacional. Per què el que no es consideraria acceptable per a la indústria es vol imposar a l'agricultura? Quin objectiu hi pot haver si no és la subordinació de la representació del camp a unes estructures fràgils i poc arrelades i, per tant, fàcilment controlables i manipulables des de fora?

Però el text alternatiu ens dona més sorpreses. En el mateix article 8, apartat segon, es diu: «Les circumscripcions electorals es fixaran de forma que cadascuna d'elles representi un mínim del 15% sobre el total del cens». És a dir, com a màxim, hi podrien haver unes sis circumscripcions; en la pràctica, potser quatre. És a dir, eleccions provincials o quasi provincials. Aquesta és l'alternativa del PSUC.

Com és sabut, el paisatge de Catalunya canvia cada 30 o 40 quilòmetres i per això tenim les comarques que tenim, però en aquest text alternatiu el PSUC ha perdut el seu comarcalisme entre els percentatges. Són coses de la vida, la temptació de forçar els percentatges per tal que surtin els comptes.

Una altra sorpresa: la Disposició adicional ens diu: «Als efectes s'inclouran en el cens els titulars d'explotacions agràries que siguin alhora conreadors directes i personals i els pagesos afiliats a la Seguretat Social agrària, ja sigui per compte propi o per compte d'altri.» És a dir, agricultors professionals i treballadors per compte d'altri, junts. Però no era, entre altres coses, aquesta, una de les característiques principals del verticalisme?

I ara he pronunciat una paraula d'aquestes que agrada pronunciar en aquest debat. Sempre que es parla del tema de cambres agràries surt el franquisme, el verticalisme, el caciquisme i totes aquestes coses.

Al llarg d'aquest debat, de les esmenes a la totalitat, s'ha dit que res no havia canviat, que seguia la lluita contra el règim anterior en el camp... Vol dir que el Govern del PSOE a Madrid permet la supervivència de l'anterior règim en el camp? Estem vivint una democràcia que permet la supervivència de l'anterior règim?

S'ha parlat de les Leyes del Fuero del Trabajo, del sistema feudal agrícola... El feudalisme en l'agricultura espanyola, i molt més en la catalana, és un debat ja superat i, si es vol, es pot llegir la tesi doctoral de Martínez Alier.

Verticalisme. El Projecte, segons el Dictamen del Consell Consultiu, està adaptat a la Constitució Espanyola i a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. És que la Constitució Espanyola i

l'Estatut admeten el verticalisme? Tant ens vam equivocar a l'hora de fer-los?

S'ha parlat de provocació en el món rural. Legislar dintre de la Constitució i de l'Estatut és provocar?

S'ha parlat d'establir un règim de no-llibertats. No entenc com es pot fer això en el marc constitucional i estatutari.

S'ha parlat de corrupteles i nepotisme a les cambres. Però si depenen de l'Institut de Relacions Agràries del Govern central i no de la Generalitat!

S'ha dit que aquest Projecte estava fortament criticat en el carrer. Les nostres dades no ho indiquen així.

S'ha preguntat si es pot contestar honestament, i es pregunta honestament. Tots podem preguntar si l'actitud de l'altre és honesta.

S'ha dit que es vol marginar els pagesos de la vida municipal

Què fa que no puguin participar els agricultors en els municipis? Què hi ha en aquesta Llei que impedeixi la participació dels agricultors en la vida municipal?

S'ha parlat d'una cambra a cada poble, i no és això el que diu el projecte, però ja en parlarem en les esmenes.

S'ha parlat de tuf. Què vol que li digui?

S'ha parlat dels anys quaranta. Jo encara no havia nascut. *(Rialles.)*

Haurem d'eliminar tota aquesta càrrega afectiva que tendeix a enfosquir la raó i veure què queda d'arguments sòlids, d'anàlisis, d'aportacions innovadores.

Espero que en el debat de les esmenes a l'articulat avançarem en aquesta direcció.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara pertoca de posicionar-se als Grups que no han intervingut en el debat, en l'ordre habitual, i per començar tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES : Honorable President, senyores i senyors Diputats, és un inconvenient pujar a aquesta tribuna després d'un debat d'una tal intensitat i d'una tal duració i hem de comptar, evidentment, amb el cansament normal que impera en aquests moments en aquest hemicicle.

El Sr. PRESIDENT : Prego la Cambra que guardi silenci.

El Sr. TORRES : Així i tot, no mancaré de deixar molt clara la posició d'Esquerra Republicana de Catalunya, del seu Grup parlamentari, sobre aquestes quatre esmenes a la totalitat que han presentat els Grups del Partit Socialista Unificat i el Partit dels Socialistes de Catalunya.

Vagi per endavant una afirmació, i és que, al nostre judici —i ho diem amb tota sinceritat—, aquest tema de les cambres agràries per raons que serien llargues de dir, al nostre judici, s'ha dramatitzat excessivament. S'ha dramatitzat sense negar que hi hagi un problema de cambres : hi és, hi és de debò.

Nosaltres creiem que les acusacions que s'han formulat durant una colla d'anys contra les cambres agràries i que s'han reiterat aquest matí en aquest hemicicle són fonamentals. Qui no recorda les actuacions abusives de les cambres agràries reorganitzades el 1977 pel Govern de la UCD? Qui no recorda les pressions exercides per aquests organismes, sobretot la vetlla de les eleccions? Qui no recorda llur submissió incondicional als governs de torn a Madrid? Qui no recorda les apropiacions i

utilitzacions indegudes de competències municipals i sindicals?

Nosaltres ens en recordem i puc assegurar a la Cambra que el nostre judici de valor sobre aquestes cambres no ha canviat gens. Però, tal com s'ha dit reiteradament en aquesta Cambra aquest matí, s'han produït en aquest país i en el seu context legislatiu fets importants que arrenquen ja dels pactes autonòmics —Calvo Sotelo, Felipe González— i que donen lloc a una legislació restrictiva en el camp autonòmic que es concreta progressivament : primer —ja s'ha dit, però cal repetir-ho— en l'article 21 de la LOAPA i, posteriorment, en l'article 15 de l'esmirriada Llei del Proceso Autonómico.

No entraré en l'anàlisi d'aquest famós article 15, tristament famós article 15, perquè altres veus ho han fet acuradament i insistentment. Però, el que sí que cal dir és que aquesta Llei, que és d'àmbit estatal i, per tant, aplicable aquí, ens agradi o no ens agradi —i a mi personalment no m'agrada, ni de lluny—, aquesta Llei ens obliga a constituir cambres i, el que és més greu, predetermina les funcions que els hem d'atribuir.

Jo voldria recordar a les senyores i els senyors Diputats que, quan hi va haver aquest debat a les Corts espanyoles, Esquerra Republicana de Catalunya va mantenir una actitud de rotunda oposició a aquesta normativa, i els vull recordar que el Grup de senadors format pels senyors Joan Casanelles, Josep Rahola i el que els parla va presentar una esmena de supressió a aquest famós article a la Cambra Alta de Madrid i, evidentment, aquesta esmena de supressió va ser rebutjada amb els vots contraris del Partit Socialista Obrer Espanyol, de la Unió de Centre Democràtic i de la minoria Catalunya, Democràcia i Socialisme —de la qual formàvem part i de la qual ens vàrem separar ulteriorment perquè vàrem considerar que aquella desavinença era tan extraordinària que nosaltres no podíem continuar, sentint-ho molt, convivint en aquell Grup parlamentari, i ens en vàrem separar i ens en vàrem anar al Grup Mixt.

A partir d'ací, a partir d'aquesta constatació, ja es comprèn que, sentint-ho molt, nosaltres no podem votar a favor de l'esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya amb l'únic motiu que no compleix la Resolució de l'octubre de 1980. Nosaltres vàrem votar aquella Resolució del 2 d'octubre de 1980 i estariem disposats a tornar-la a votar si les circumstàncies legals ho permetessin; el que passa és que hi ha situacions jurídiques que es creen contra la nostra voluntat i, aleshores, és evident que en un Estat de dret com aquest en què i com el que hem de mantenir el que no es pot fer és fer cas omís de les lleis que ens imposen autoritats estatals superiors —jeràrquicament, però no moralment— a la nostra en matèria d'atribucions.

I en aquest tema, en aquest tema, les nostres afirmacions són així, existeix aquesta legislació estatal i el Consell Consultiu, que tots respectem i que tots admirem, ha consagrat efectivament la plena validesa d'aquest article 15, que ha estat referendada, d'altra banda, pel Tribunal Constitucional.

Pel que fa a la creació d'una cambra única per a tot Catalunya, nosaltres ja vàrem expressar en els debats de Comissió quins motius ens induïen a oposar-nos-hi, i eren els següents, fonamentalment : primer, nosaltres no compartim el procés electoral establert, tant per una proposició com per l'altra, que ha estat concretat en els articles 23, d'una, i 8, de l'altra. Aquí s'han desenvolupat arguments extensius sobre aquest tema, i

nosaltres no creiem que un sistema d'elecció basat en aquests principis fos realment un model de democràcia.

Per altra part, nosaltres creiem, temem, que una confrontació electoral en aquestes condicions, a nivell de tot el territori nacional de Catalunya, portaria quasi inevitablement uns nivells de politització, segurament inadequats, en uns temes que haurien de quedar reduïts a l'àmbit estrictament professional.

Remarquem, en fi, que l'article 17 de l'esmena socialista, no respecta el contingut de la Llei estatal que ells van votar, perquè la Llei estatal que ells van votar, a més de dir que la cambra agrària, o les cambres agràries, com vulgueu, han d'actuar com a organismes de consulta i assessorament i han de prestar col·laboració al Departament d'Agricultura, com diu l'esmena socialista, a més a més d'això, com s'ha recordat aquest matí, aquella Llei imposa que, a més de les delegacions que tinguin per part de les administracions públiques, «tendrán como función propia» —escoltin, senyores i senyors Diputats, que això és molt greu—, «tendrán como función propia la prestación de servicios a sus miembros, la representación y defensa de sus intereses económicos, sin perjuicio de la libertad sindical y de asociación empresarial». I tot això se silenciava públicament en l'esmena socialista amb la fórmula «les altres que li siguin atribuïdes per llei», però les altres que li siguin atribuïdes per llei són aquestes.

En breu, ni pels perills de penetració de la política partidista en el terreny professional, ni per l'escassa representativitat que tindrien els òrgans de govern, ni per la inadaptació a la Llei estatal, reguladora del tema, malauradament reguladora del tema, no creiem que sigui recomanable el projecte de cambra agrària única recomanat pels Grups del PSU i del PSC.

En fi, els partits socialista i comunista ens proposen unes esmenes a la totalitat amb text alternatiu. I així podríem recordar una frase del recent Dictamen del Consell Consultiu, que diu en el fonament quart que troba aquestes esmenes correctes des del punt de vista constitucional i estatutari, i que llurs discrepàncies amb el Projecte són el fruit d'opcions legislatives diverses. Nosaltres compartim aquest punt de vista, totalment. Si prenem, per exemple, l'esmena socialista, ens trobem amb un projecte ambiciós, un projecte complet, que preconitza la creació d'unes estructures tècniques i administratives, que comportarien la instauració dels següents organismes i seccions territorials, de les diferents direccions generals en el si de la Generalitat, i un gabinet d'inspecció territorial —la secretaria territorial, les unitats perifèriques dels organismes autònoms de les Conselleries—, i cada un d'aquests organismes, ben entès, degudament desenvolupats i diversificats, de tal manera que la secretaria territorial, per exemple, que preconitza l'esmena socialista, comportaria unes subdivisions administratives, de comptabilitat, de pressupostos, d'estadística, de documentació, d'assegurança, jurídica, de personal, d'informació i d'acció social. Afegiu a això un llarg etcètera de laboratoris i altres organismes, i arribeu a la conclusió que aquesta proposta podria, efectivament, discutir-se i valorar-se positivament si no hi hagués un petit inconvenient, i és que la major part, per no dir la totalitat, d'aquests organismes i dependències, ja existeixen en el si de la Conselleria i de les delegacions territorials. I, si no, jo pregunto: com s'ho haurien fet els tres Consellers de la Generalitat per assegurar la supervivència del seu Departament si això no hagués existit? I el mateix, o quasi el mateix,

podríem dir de l'esmena del Partit Socialista Unificat amb text alternatiu, amb la sola circumstància diferencial que l'esmena del Partit Socialista Unificat es basa i s'estructura al voltant dels Serveis d'Extensió Agrària.

Mirin, senyores i senyors Diputats, el que els parla va ser membre de la Comissió de Traspassos de Serveis amb el que aleshores era company de Comissió, el Conseller avui dia Josep Maria Cullerell, i tots els que vam estar en aquella Comissió recordem com un gran triomf el traspàs del Servei d'Extensió Agrària, que va ser una de les primeres i raríssimes victòries que vàrem tenir en aquell organisme difícil, perquè treballàvem sense filet, sense Constitució i sense Estatut. I aquest Servei d'Extensió Agrària el vàrem poder assumir i portar a la Generalitat gràcies a l'excel·lent comprensió del personal de direcció d'aquest important Servei estatal. I el Servei d'Extensió Agrària —hem de reconèixer-ho— és dels pocs serveis que ens han vingut traspassats d'una manera correcta, tant des del punt de vista de contingut, com de funcionaris, com de valoracions.

És a dir, que nosaltres tenim un gran respecte per aquest Servei d'Extensió Agrària, que pot millorar-se, sense cap mena de dubte, però que dona unes bones prestacions als nostres pagesos, i que seria un error involucrar-lo en un procés reorganitzatiu que, probablement, no portaria una millora per a ningú.

I és per totes aquestes raons que el nostre Grup no pot votar a favor d'aquestes esmenes a la totalitat. Però això no vol dir que nosaltres volem que hi hagi cambres agràries. (*Rialles.*) Això no és veritat, i, a pesar de les rialles dels companys Diputats, això no és veritat: els que volen les cambres agràries són vostès, que les varen votar a Madrid (*remor de veus*).

El Sr. PRESIDENT: Perdó. La Cambra, que guardi silenci, i que tinguin respecte a l'orador.

El Sr. TORRES: I, davant d'aquesta situació de fet i de dret, el nostre Grup parlamentari ha adoptat l'única posició correcta que es podia adoptar, que és la d'assajar, per la via normal de les esmenes parlamentàries, de millorar allò que sigui millorable, i nosaltres creiem que hi ha moltíssimes coses en el text inicial que eren millorables, algunes de les quals ja s'han millorat, i tenim l'esperança que aquesta tarda en podrem millorar d'altres, si són acceptades algunes de les esmenes que nosaltres defensarem, i que estan en flagrant contradicció amb la filosofia governamental. I aquesta és la posició del nostre Grup.

En definitiva, nosaltres no som partidaris de la verbocràcia. Nosaltres som partidaris del realisme i de jugar amb els factors que es tenen per poder fer que les lleis siguin millors del que podrien ser. Nosaltres, amb les esmenes que hem introduït i amb les que defensarem aquesta tarda, defensarem una filosofia del que per a nosaltres haurien de ser aquests organismes del camp català. En definitiva, i per resumir la nostra posició, des del moment en què es va plantejar el tema fins que s'acabarà, la nostra posició serà de fer que la Llei estatal que ens ha vingut imposada, sigui, traduïda a Catalunya, al menys perjudicial possible per a la pagesia catalana.

Moltes gràcies, senyor President. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Prosseguint amb aquesta presa de posició, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Veray.

El Sr. VERAY : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, sortir avui a aquesta tribuna, després d'haver sentit tot aquest debat que hem tingut aquest dia, em sembla, potser per començar, dir que, així com ahir quasi tots els Diputats, no quasi, sinó tots els Diputats que varen sortir es varen tirar floretes, avui, senyors, s'han tirat figues de moro. *(Rialles.)*

Jo surto sense cap acritud, potser precisament represento un Grup, el Grup Popular, que sempre, en totes les eleccions, en totes les confrontacions electorals que hi ha hagut, han defensat sempre l'existència de les cambres agràries. *(Remor de veus.)* Avui aquí s'ha dit per part d'algun Diputat que aquesta Llei que ha presentat el Consell Consultiu és una Llei conservadora. Com vostès comprendran, si jo represento un partit conservador... *(fortes rialles)*, per això ja, com a començament, els puc anunciar el vot en contra de les quatre esmenes a la totalitat amb text alternatiu i de rebuig. *(Remor de veus.)*

El que sí que voldria fer...

El Sr. PRESIDENT : Prego la Cambra que guardi silenci.

El Sr. VERAY : El que sí que voldria fer és una mica d'història, encara que aquí ja se n'ha fet.

Les cambres agràries varen ser creades l'any 1890, és a dir, tindran noranta-cinc anys. Si han durat noranta-cinc anys, alguna cosa deuen haver fet, i alguna cosa deuen haver fet bé, perquè ara ens les haguem de carregar sense més. Els serveis agraris que donen les cambres agràries —i els parla una persona que ha estat ficat i està ficat dins del món agrari— són més, i moltes vegades, fora del que avui en aquesta Llei els diguem que no poden fer. Jo conec divesos pobles d'alguna comarca a Girona —no el Gironès precisament— en què els ajuntaments no podien portar a terme moltes coses, i era la cambra agrària qui en feia part. Jo no sé si això va a favor o en contra que la cambra agrària envaís competències municipals. No crec que fossin competències municipals, crec que era un favor que feia al poble, perquè tots junts eren els que treballaven. Per això nosaltres ja he dit que votariem en contra d'aquestes esmenes, i nosaltres a la tarda, que continuarem el debat de tot l'articulat, intentarem el que hem intentat i intentem sempre : intentar millorar les lleis que presenta el Consell Executiu de la Generalitat dintre, sempre, de conservar els nostres preceptes que varem presentar en la confrontació electoral de l'any 84.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, d'acord. El senyor Ayguadé pot parlar, sobretot perquè, com que ha estat el primer d'intervenir, no ha pogut posicionar-se sobre les coses que han estat expressades després *(remor de veus)*.

El Sr. AYGUADÉ : Posicionar-me, senyor President, amb les esmenes a la totalitat del Grup del PSU. *(Pausa.)*

Aclarits els petits dubtes que hi podia haver, em posicionaré sobre les tres esmenes del PSU de Catalunya.

En primer lloc, dir que hi ens posicionem a favor, i votarem a favor de les tres esmenes, perquè hi ha una coincidència bastant important, jo diria que quasi total, amb els posicionaments de l'esmena a la totalitat, amb una sola esmena a la totalitat del Grup Socialista, amb les tres esmenes parcials.

Senyores i senyors Diputats, hi ha una coincidència, primer, que hi ha d'haver un organisme de serveis agraris, que els serveis agraris de la Generalitat de Catalunya han d'estar prop del pagès, al servei del pagès, que han de concentrar-se, perquè de

la forma que estan, atomitzats i descoordinats, són cars i ineficaces. Perquè a la vegada han de ser equitatius i despolititzats, i, si els serveis són donats per les cambres agràries, estan polititzats, estan polititzats. Estem a favor de l'organisme de serveis agraris, perquè sabem que és l'única fórmula de donar els serveis que són essencials, fonamentalment per a l'explotació familiar pagesa, per la nova agricultura difícil i complicada que ens ve.

Senyores i senyors Diputats, estem a favor de les esmenes del Grup del PSU respecte a la Llei de Cambres Agràries, la Llei de Cambra Agrària de tot Catalunya, la cambra agrària nacional de Catalunya, perquè en la nostra esmena també presentem aquest model. El que hem de tenir en compte és què és una cambra agrària. Si nosaltres li mantenim el mateix nom, una mica perquè hi ha la LPA i una mica perquè al cap i a la fi a tot Europa també tenen aquest nom, si resulta, senyores i senyors Diputats, que nosaltres modifiquem substancialment la filosofia del seu contingut, les seves competències, les seves funcions, la seva naturalesa, al que s'assembla la cambra agrària que nosaltres proposem, de la mateixa manera que és la cambra agrària que es proposa en la LPA i la mateixa cambra agrària que es pot portar a terme per una llei de l'Estat, quan es porti a terme, i tinguin la seguretat que es portarà a terme, s'assembla amb les cambres agràries que avui ens vol imposar el Consell Executiu a tots els pagesos de Catalunya, com deia jo abans, en la meua defensa de l'esmena a la totalitat, com un ou a una castanya. Perquè és això, l'important, és : ¿què hi ha dins de la cambra agrària, com és una cambra agrària, quines funcions...? No és el nom. Jo entenc que alguns Grups, amb aquesta hipoteca que tenen de donar suport al Govern, hagin de fer filibusterisme per explicar el que és inexplicable, que és la seva posició en aquesta Cambra. Evidentment, el que ha parlat més clar dels Grups conservadors de la Cambra ha estat Aliança Popular, que ha dit : « Escoltin, senyors, els Grups conservadors votarem això, tots, votarem això, perquè estem d'acord amb aquesta Llei ». Això és el que ha dit. I, almenys, ha estat coherent amb la seva posició política. El que passa és que hi ha alguns altres Grups polítics que volen emmascarar-se. Les paraules del senyor Conseller anteriorment, quan parlava d'« emmascarar », d'alguna manera, el que estava fent, era ser traït pel seu subconscient.

Però permetin-me que els parli de la LPA. Jo, si no ho tinc mal entès, la LPA, senyores i senyors Diputats, està impugnada pel Consell Executiu i el Tribunal Constitucional encara no ha dictat sentència. Per què han tingut tanta pressa a legislar? Podien esperar la sentència del Tribunal Constitucional i, d'aquesta manera, potser s'haurien estalviat d'haver de fer una llei de cambres agràries. Estem convençuts que hi ha d'haver un organisme a Catalunya, en aquest cas, diguin-li el nom que es digui, que permeti enfrontar sindicalment les diferents opcions sindicals del camp, perquè d'aquesta manera servirà al Conseller d'Agricultura per saber quina representació té cadascú, però a la vegada també servirà, per exemple, entre altres coses, per poder repartir aquestes subvencions. S'ha esmentat, per exemple, l'enquesta, que ha estat qualificada per algun sindicat com « enquesta tupinada ». Senyores i senyors Diputats, aquesta enquesta diu que la implantació sindical de la Unió de Pagesos és el 15%, de tota la resta de sindicats, és l'1%. Fem coherència amb tota la resta, també amb aquest tema.

Però el que és curiós és, quan el senyor Conseller, per exemple, contestant l'esmena del Grup del PSU, qualifica els sindicats com a simples etiquetes. És que no hi ha gent, darrere un sindicat? És que quan vota un sindicat, la gent no sap qui vota? És clar que ho sap, senyores i senyors Diputats, perquè quan la gent pot anar a votar la Unió de Pagesos, o els Joves Agricultors, o la UFADE, o qui sigui, sap qui vota. I no solament sap quines persones vota, sinó que també sap quina filosofia vota, i quina història vota, i quina credibilitat democràtica i d'honorabilitat vota. És clar que ho sap. I, evidentment, quan anteriorment jo sentia dir, senyores i senyors Diputats...

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Il·lustre orador que tingui en compte que l'ús de la seva paraula no és per a un torn de rèplica o de contrarèplica, sinó de posicionament, eh?, simplement això.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, el torn de rèplica i de posicionament ha estat, per la meua part, fet, del moment que l'únic que estic fent en el meu torn és donar suport a la posició del PSUC, amb la qual estem d'acord. D'alguna manera, quan es contradiu una esmena, quan es contradiu una esmena i es posa en dubte la seva bonança, el Grup que està d'acord ha d'explicar amb què està d'acord, i evidentment que això potser els sap greu, perquè em permet explicar algunes coses que no han quedat gens explicades, però bé...

El Sr. PRESIDENT : La Presidència ha tingut molt en compte aquestes consideracions i, per això, doncs, no ha intervingut fins ara, a desgrat de la forma en què es produïa l'Il·lustre orador. Li prego, doncs, que tingui compte de no excedir-se del que és la seva presa de posició.

El Sr. AYGUADÉ : Ho faré així, amb tot el respecte, senyor President, i ho faré per la via positiva.

Estem d'acord amb l'esmena del PSU, respecte que hi hagi una cambra agrària nacional de Catalunya, perquè permet als sindicats confrontar-se amb altres sindicats, i demostrar quina és la representació de cadascun d'aquests organismes.

Estem d'acord amb l'esmena a la totalitat, de creació d'una cambra agrària nacional de Catalunya, perquè aquesta cambra agrària nacional de Catalunya té un contingut diferent del que es proposa en el text del Govern. Estem d'acord amb aquesta cambra agrària nacional de Catalunya perquè no estem d'acord que hi hagi cambres agràries locals a Catalunya. Hi estem d'acord, perquè estem convençuts que, de la mateixa manera que no es poden agrupar municipis, perquè jo no he vist encara que s'hagin agrupat municipis ni ningú ha demanat agrupacions de municipis —cap municipi no ho ha demanat, sinó a l'inrevés, si alguna cosa he vist és que es demanàvem segregacions de municipis—, dubto molt que es pugui fer, en la resposta al senyor Maties Vives que ha fet el senyor Conseller, que es puguin agrupar cambres agràries al nivell de Catalunya, perquè ni s'agruparan per força ni s'agruparan per voluntat pròpia.

D'aquesta manera, perquè estic d'acord..., i així ho podria anar fent, utilitzant, a l'inrevés, el meu torn per la via positiva. Però, senyores i senyors Diputats, les posicions del Grup Socialista en tot això han quedat extraordinàriament clares. Però hi ha un tema al qual, per acabar, vull fer esment. Estem d'acord amb les tres esmenes del Grup del PSU per una fonamental raó, també, perquè estem convençuts que Catalunya té competències sobre cambres agràries que té competències per legislar sobre cambres agràries, i que per la modernitat i el futur haurí-

em de legislar fent-les desaparèixer, i crear els organismes que la Resolució de l'anterior legislatura feia el mandat al Consell Executiu que es creessin. I és veritat, senyores i senyors Diputats, que el Govern de l'Estat encara no ha fet una llei que faci desaparèixer les cambres agràries, però si no ho ha fet encara el Govern de l'Estat —i encara té un temps per fer-ho, dins del període legislatiu que li correspon, i tinguin la seguretat que complirà la seva promesa electoral—, també tenim competències a Catalunya per fer-ho, tenim competències a Catalunya per fer-ho, i és de complex de falta d'autonomia no legislar sobre el tema, o legislar-hi a l'inrevés.

Moltes gràcies, senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a procedir, doncs, ara a les votacions. La primera, cronològicament, ha de ser la de simple retorn.

Per tant, els qui siguin favorables a l'esmena de simple retorn, que és la primera del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la votació de l'esmena a la totalitat, del Partit Socialista.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

Ara, posem a votació la segona esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que és de retorn i de text alternatiu.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que es posin de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

Finalment, la darrera esmena a la totalitat, també del Partit Socialista Unificat de Catalunya, és la que ara es posa a votació.

Els qui siguin favorables a ella, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

Tenim ara la prossecució del debat, i tenint en compte que la part dispositiva no té esmenes en els seus dos primers articles, podríem ja votar, conjuntament, si no hi ha inconvenient, el text del Dictamen per a aquests dos primers articles. Hi ha alguna dificultat a fer-ho conjuntament? (Pausa.) No.

Doncs, els qui siguin favorables al text del Dictamen per als articles primer i segon, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per als seus dos primers articles ha estat aprovat per 72 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció.

I ara, sembla que seria aconsellable que suspenguéssim la

sessió fins a reprendre-la, a la tarda, a dos quarts de cinc.

Se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de dues del migdia i onze minuts.)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, i dels I. Srs. Secretaris Primer, Segon i Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Justícia.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Som ara a l'article tercer, en el qual, per al seu primer paràgraf, hi ha l'esmena número 5, del Grup Socialista de la Cambra. Per defensar aquesta esmena, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, agruparia les esmenes 5, 7 i 8.

El Sr. PRESIDENT : 5, 7 i 18?

El Sr. AYGUADÉ : I 8. Perdoni, vostè m'ha dit que haig de defensar l'esmena número...

El Sr. PRESIDENT : 5.

El Sr. AYGUADÉ : 3... Bé, doncs, de les meves, la 3, la 5 i la 7.

El Sr. PRESIDENT : Sí, que són la 5, la 7 i la 8.

El Sr. AYGUADÉ : Sí. En el futur, les diré per l'altra numeració.

El Sr. PRESIDENT : Si us plau, sí.

El Sr. AYGUADÉ : O sigui que, en realitat, serien, la 5, la 7 i la 8, com havia dit al principi.

El Sr. PRESIDENT : Exacte. Endavant.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'article 2 de la Llei defineix de les cambres agràries la seva naturalesa jurídica com a corporacions de dret públic, i, a la vegada, pel seu paràgraf 2, es fa esment del caràcter públic i la seva autonomia. L'article 2, en concret, ho explicita així.

En l'article 3 es defineix, a més, les cambres agràries, com a entitats professionals del sector rural; es diu, concretament, que les cambres professionals agràries són entitats professionals del sector agrari. En el paràgraf 1 de l'article 4 es diu que l'existència de cambres agràries no limita, en cap cas, la llibertat sindical ni el dret d'associació empresarial.

Aquesta doble funcionalitat que es dona a les cambres agràries els confereix una curiosa particularitat : per una part, tenen encomanades determinades facultats i competències públiques en virtut de les delegacions possibles o bé per delegació competencial, per la delegació de serveis de la mateixa Conselleria d'Agricultura, o bé per la via de la legislació sectorial, a què es vulgui encomanar serveis. Són, per tant, competències que les Cambres realitzaran per encàrrec dels poders públics, i estaran sotmeses al dret administratiu.

Per una altra part, tenen altres funcions, no delegades, en defensa dels interessos dels agricultors, i aquestes actuacions s'hauran de sotmetre al dret privat.

En primer lloc, si són corporacions de dret públic, tenen, per

tant, l'entitat de corporacions de dret públic i el terme implica englobar les cambres agràries en tot un conjunt de modalitats jurídiques la naturalesa de les quals és motiu de confusionisme, ja que el concepte de «corporació» està subsumit en la imprecisa enumeració de les persones jurídiques que estan contingudes en el Codi Civil, quan es refereix a associacions, fundacions i corporacions, sense definir les notes diferenciadores.

Per tant, sota el nom de «corporacions» s'aixopluga tot un conjunt d'entitats extraordinàriament diverses. La connotació de «corporacions de dret públic» aplicada a les cambres agràries, les porta a la immediata connotació de referir-se a entitats de base associativa, representativa d'interessos, en aquest cas, d'interessos agraris, la qual cosa no és suficient perquè la dita nominació no conté elements suficients de diferenciació d'altres entitats que desenvolupen la seva activitat en el món agrícola, com són els sindicats agrícoles.

Si, a més, resulta que en l'article 3 qualifiquem les cambres agràries com a entitats professionals del sector agrari, aclarim els dubtes, senyores i senyors Diputats : les cambres agràries tenen clares connotacions sindicals, i per això presentem l'esmena de supressió d'aquest paràgraf, ja que d'una manera clara lesiona l'espai sindical.

Si analitzem els punts 1 i 2 de l'article 4, on es diu : «l'existència de les cambres professionals agràries no limita en cap cas la llibertat sindical ni el dret d'associació empresarial», i el paràgraf 2, quan diu : «no són pròpies de les cambres professionals agràries les actuacions de reivindicació que corresponen a les entitats legalment constituïdes per exercir els drets esmentats», resulta que la lectura freda pot ser aquesta, simplement, però admetran que n'hi hagi una altra, de lectura. Així, quan s'afirma en el text del Govern que no són pròpies de les cambres agràries les actuacions de reivindicació, perquè corresponen als sindicats, i, a la vegada, no s'accepta l'esmena socialista en la qual diem que, a més a més de les de reivindicació, no són pròpies de les cambres agràries ni les de representació ni les de negociació, el que es diu en aquest cas és que el que s'està fent és emmarcar una realitat i palesar una evident contradicció.

Si les cambres agràries poden negociar i representar, ¿em volen explicar com es fa per no reivindicar?, ja que hom sap que, quan dues parts seuen en una taula per negociar, representant sectors diferents, el que fan és defensar posicions diferents —en alguns casos, no, però normalment, sí; si no, no cal negociar— que, mitjançant la negociació, es pretén arribar a fer coincidir.

Això, en explicar-se a les parts, és reivindicar, i els acords són bons o dolents segons els resultats de la negociació. Els invito que mirin en el diccionari, per exemple, d'en Fabra, la definició de «reivindicació», i si els diem que no poden reivindicar, però sí que poden negociar i poden representar, tinc la seguretat que s'entra en una profunda contradicció.

Ara bé, si entenem per reivindicar allò que es diu *montar el número*, o muntar el número, això sí que al senyor Miró li interessa de posar-ho a la Llei, ja que necessita unes cambres agràries molt manses, un interlocutor que no faci massa soroll, quan no es pot donar el que és necessari i és just.

Si les cambres agràries poden negociar i representar, i, per tant, reivindicar, tenen a la vegada a la seva disposició mitjans econòmics, tècnics, i materials —en bona part d'origen

públic—, disposen d'oficines a cada poble de Catalunya amb la qualificació d'oficines públiques, i si resulta que el Consell Executiu els pot delegar la facultat de donar serveis que corresponen a l'Administració de la Generalitat, i, a més, resulta que tots els pagesos hi han d'estar obligatòriament enquadrats, a la vegada que pagar les quotes i les derrames que voldrien, evidentment, amortitzar. Queda clar, amb tot això, que estem creant un organisme que té tots els avantatges, a tots els nivells, respecte dels sindicats, i, per tant, m'agradaria que algú m'expliqués de què serveix el paràgraf primer de l'article 4, quan es diu que l'existència de les cambres professionals agràries no limita en cap cas la llibertat sindical ni el dret d'associació empresarial.

Quina llibertat sindical pot existir, o quin dret d'associació, ja que es condemna els sindicats a ésser tan sols reivindicatius, i als afiliats que voluntàriament s'hi enquadren, a pagar dues o tres vegades per rebre els mateixos serveis?

És per això que presentem l'esmena de supressió de l'article 5, i d'afegir en el segon paràgraf, a continuació de: «no són pròpies de les cambres agràries les actuacions de reivindicació», afegir-hi que «no són pròpies de les cambres agràries les funcions de negociació i de representació.»

Però a la vegada, senyores i senyors Diputats, estem davant d'uns organismes intervinguts per la mateixa Administració. Si se'ls dona la consideració, tant per l'article segon com per l'article tercer, de corporacions de dret públic, d'entitats amb caràcter públic, i, finalment, a més, el caràcter d'entitats professionals agràries intervingudes per l'Administració, passa, senyores i senyors Diputats, el mateix que passa, en aquest cas, amb l'IRA, que és l'Institut de Relacions Agràries, sota el qual, en aquests moments, estan, per entendre'ns, unes determinades —per llei— relacions amb aquestes cambres agràries, només unes determinades relacions amb les cambres agràries. Perquè sí que es pot expedientar, per exemple, els secretaris, però s'ha de tenir molta cura amb les actuacions que es tenen amb els membres de les cambres agràries actuals. I, evidentment, es produeix també un fet, que amb aquesta triple naturalesa jurídica i naturalesa que tenen les mateixes cambres agràries, es produeix una situació molt curiosa. El president de l'IRA envia un auditor, per exemple, a la Cambra Agrària Provincial de Lleida, el seu president és nomenat per una Ordre firmada pel senyor Conseller Miró, assessor seu. Molt bé, cada vegada que arriba l'auditor, el president de la cambra agrària, el senyor Pere Rosselló, envia tots els funcionaris de vacances o els dona festa, perquè no es pugui fer l'auditoria. I ho pot fer.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Grau.

El Sr. GRAU : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, faré un torn en contra de les esmenes números 5 i 8, però no de l'esmena número 7, que acceptarem.

L'esmena número 5 del Grup Socialista pretén suprimir el primer paràgraf de l'article 3, on es defineixen les cambres professionals agràries com a entitats professionals del sector agrari. Nosaltres pensem que aquesta definició és adequada, i explicarem per què. Podria haver-hi confusions terminològiques si aquest article no el relacionéssim amb el 2 i amb el 4. De l'ordenament legal vigent a l'Estat espanyol es dedueix que l'expres-

sió «organitzacions sindicals» es refereix tant a les de treballadors com a les de caràcter patronal. També es dedueix que l'expressió «organitzacions professionals», si bé és més ampla, inclou la d'«organitzacions sindicals», i sovint s'empren aquestes expressions indistintament. L'article 4, però, ens diu que les cambres no són organitzacions sindicals i que no poden exercir funcions pròpies de les organitzacions sindicals. En conseqüència, quina classe d'organitzacions professionals són? L'article 2 ens ho diu : són corporacions de dret públic.

En parlar de les cambres professionals agràries es recorre sovint a la fórmula fàcil de referir-se al verticalisme. Suposo que quan s'empra aquesta paraula volen referir-se a corporativisme, afegint-hi uns graus d'emocionalitat. No defugiré la paraula «corporativisme». La revista de sociologia *Papers*, publicada per la Universitat Autònoma de Barcelona, dedicava aquest mateix any el seu número 24 al neocorporativisme. Carlota Soler, en el seu article «Neocorporativisme i pluralisme en les societats democràtiques, un debat obert», distingia que el corporativisme estatal i autoritari, per un costat, i per l'altre el corporativisme liberal i social. El verticalisme pertany al corporativisme estatal i autoritari propi dels estats feixistes i totalitaris. Les corporacions de dret públic contemplades per la Llei del Procés Autònom, com les cambres de comerç, indústria i navegació, les cambres de la propietat urbana, les confraries de pescadors i les cambres professionals agràries pertanyen al segon tipus de corporativisme, al liberal i social. Confondre l'un amb l'altre és, si més no, no estar ben informat. (Rialles.)

El corporativisme totalitari al camp espanyol fou eliminat pel Decret de 7 de març de 1978, fruit dels pactes de la Moncloa, que extingia les Hermandades de Labradores y Ganaderos. El Reial Decret de 15 de juny de 1977, que creava o reconstituïa les «cámaras agrarias», obria un camí diferent, el del corporativisme liberal i social. L'article citat ens continua explicant que l'aparició d'estructures corporativistes en el si de la democràcia liberal no vol dir que vagi a desplaçar o substituir totalment o parcialment la representació parlamentària o sindical. Al primer i dominant circuit representatiu, se n'afegeix un altre de suplementari, que inclou els grups d'interessos organitzats i els cossos de consulta i reconciliació. La segmentació o fragmentació de la xarxa o teixit social en grups d'interessos, necessita formes de cohesió que el mateix Estat impulsa en les societats avançades. El problema és la varietat d'estructures socials de les societats avançades, la qual cosa es reflecteix en les diferents formes d'organització d'interessos.

Carlota Soler, en el seu article, escriu literalment que «el neocorporativisme en cap cas pot ser considerat com un sistema global que substitueix completament els mecanismes tradicionals de representació i intermediació d'interessos». Cal no espantar-se, perquè estem parlant de coses ja conegudes, experimentades i acceptades en la nostra agricultura. En el mateix número de la revista *Papers*, Eduardo Moyano i Manuel Pérez publiquen un treball titulat «La estructura corporativa en la agricultura española», on estudien «lo que han sido las relaciones entre las organizaciones profesionales agrarias y el Ejecutivo en las negociaciones anuales de precios agrarios, celebradas en España durante el período de transición democrática, por haber sido dichos encuentros el caso más típico de corporativismo que ha podido observarse en la agricultura española».

Quedi clar que el debat present, en el fons, no és entre neocorporativisme sí o neocorporativisme no, sinó que estem debatent quina modalitat de neocorporativisme és el que aplicarem a Catalunya per complementar les institucions democràtiques.

A l'article 3, en definir les cambres professionals agràries com a entitats professionals del sector agrari, es pretenen diverses coses: remarcar el caràcter professional de les activitats del sector agrari, valoritzar la funció social de cura de la terra i satisfacció de les necessitats alimentàries de la societat que fan els professionals de l'agricultura, i explicitar el caràcter d'organitzacions professionals vinculades a l'Estat, de les cambres professionals agràries, i tot això amb les delimitacions a què ja ens hem referit abans, dels articles 2 i 4.

De les esmenes presentades a l'article 13 es pot deduir millor la intenció de l'esmena 8 del Grup Socialista. Aquest Grup accepta que les cambres actuïn com a òrgans de consulta i col·laboració, però no que informin llurs membres; accepta que exerceixin competències administratives per delegació del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i també accepta que prestin serveis als seus membres, però no que fomentin la creació i organització d'entitats i activitats, ni que interposin recursos administratius o promoguin estudis. De fet, la redacció és diferent, però, quant a les funcions, els criteris aplicats són prou coincidents en el fonamental. No creiem, per tant, necessari suprimir l'article 5, ja que la filosofia que expressa està en la línia de l'esmena 31, del mateix Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, anem ara a votar aquesta esmena, la número 5, al primer paràgraf de l'article 3.

Els que siguin favorables al contingut d'aquesta esmena, que facin el favor de posar-se drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 29 vots a favor, 57 en contra i 4 abstencions.

Passem ara a l'article 4, que, a més de l'esmena que ja ha estat defensada pel representant del Grup Socialista, hi ha una esmena... Ah, perdó, el text del Dictamen, sí, perdó.

Anem a votar el text del Dictamen de l'article 3.

Els que siguin favorables a l'article 3, segons el text del Dictamen, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per aquest article 3 ha estat aprovat per 57 vots a favor, 30 en contra i 6 abstencions.

Entrem a l'esmena número 6, a l'article 4, segon paràgraf. La presenta el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Vives.

El Sr. VIVES: Moltes gràcies, senyor President. Efectivament, aquesta és una esmena de supressió del segon paràgraf de l'article 4, que diu textualment el següent: «No són pròpies de les cambres professionals agràries les actuacions de reivindicació que corresponen a les entitats legalment constituïdes per exercir els drets esmentats.» Efectivament, se'm pot dir que com és possible que un Grup que ha reivindicat que aquestes tasques siguin exercides pels sindicats, ara planteja la supressió del lloc on es diu que no seran competència de les

cambres professionals agràries. Nosaltres argumentem que això és així per la innecessarietat d'aquest apartat de l'article 4, que entenem que és una expressió de la por del legislador —i en aquest cas del legislador que proposa el text a debat, del Consell Executiu—, expressió de la por, de la confusió entre cambres i sindicats. I demanàvem que se'ns contestés la nostra argumentació, no amb aquesta tàctica que tan sovint utilitza el senyor Grau, que consisteix a intentar avorrir la concurrència amb lectures de determinades revistes i determinats textos, que un acaba sense saber massa bé què estem discutint, sinó exactament el punt en el qual estem discutint, i, per tant, amb un debat polític, un debat dels que corresponen a aquesta Cambra.

El que ens preguntem nosaltres és per què l'interès a recordar, en el text de la Llei, a les cambres quin és exactament el seu paper, per què l'interès a recordar-los que les tasques reivindicatives no són pròpies de les cambres agràries, quan hi ha diversos articles en la Llei que regulen estrictament les funcions d'aquestes cambres, entre les quals, evidentment, no hi ha la de reivindicació.

El que ens preguntem nosaltres és què passarà quan hi hagi un tema a Catalunya que afecti el món pagès i que no sigui del grat de determinats organismes representatius de les cambres agràries. És que aquesta gent no podran emetre opinió? I aquí està una de les contradiccions del seu Projecte. Vostès configuren unes cambres agràries inequívocament representatives —article 13 de la Llei, senyor Grau—, i la pregunta que nosaltres fem és per què uns organismes que vostès configuren com a representatius no podran emetre opinions estrictament reivindicatives. Dit d'una altra manera, per què no podran reivindicar uns organismes que són fruit de la confrontació sindical i, per tant, que expressen unes determinades majories sindicals? Per què els treuen aquesta potestat? Nosaltres entenem que aquest apartat és expressió *sine qua non* de les contradiccions del Projecte, que és la següent, que abans n'hem parlat: per què un organisme de serveis —no reivindicatiu, com diu l'article quart— ha de ser un organisme representatiu de les centrals sindicals pageses de casa nostra, de les organitzacions professionals agràries? Perquè, mirin, si és representatiu, com vostès el dibuixen, ha de tenir facultat de reivindicar, perquè representa els interessos de la pagesia —si és representatiu—, i si no pot reivindicar, per què se'ls busca un organisme representatiu, per què se'ls dona aquesta representació? Nosaltres entenem que es pretén fer confrontar els sindicats agraris per ocupar uns llocs representatius des dels quals no podran reivindicar. Llavors, per què es vol la confrontació? Per què cal la representació pagesa en aquests organismes? Per què no, millor, fer uns organismes absolutament neutres, professionals, escèptics, moderns, dependents directament de la Conselleria, sense interferències de representació pagesa, i, per tant, quedant clar i palès que no poden tenir tasca reivindicativa, perquè són organismes de l'Administració.

Respongui'm, si us plau, senyor Grau, no amb articles de tal o tal revista —si vol adornar-ho, ho pot fer—, respongui'm senzillament aquesta pregunta: per què a uns organismes que vostès configuren com a representatius de la pagesia de Catalunya els neguen la capacitat de reivindicar o, dit d'una altra manera, per què no podran reivindicar per llei uns organismes que vostès dibuixen com a estrictament representatius de la

pagesia?

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Grau, que ha de defensar també el torn en contra de l'altra esmena del mateix article.

El Sr. GRAU : No hi ha torn en contra de l'altra esmena, perquè hem dit que pensem votar-la a favor.

El Sr. PRESIDENT : Perdó.

El Sr. GRAU : Senyor Maties Vives, jo responc a les seves intervencions com crec prudent fer-ho, i no li dic jo a vostè com s'ha de dirigir a mi. Jo crec que sé el que estic discutint, almenys en el meu interior ho sé; no sé si els altres em segueixen sempre, però jo sí que sé el que estic discutint. Quan faig xifres o faig reflexions, a mi m'agrada saber què estic fent, i, per exemple, si estem fent una corporació de dret públic, m'agrada assabentar-me del que estic fent, i, a més, exposar-ho, i, si puc fer cites i donar referències, per si a algú li interessa saber més coses, les faig. Sobre si sóc o no sóc avorrit, bé, jo crec que en aquest Parlament gairebé tots, en molts moments, hem de ser avorrits, per la naturalesa dels temes que discutim i per la mateixa tasca parlamentària.

Bé, vostè diu que l'article 13 —entrant en la matèria de l'esmena— defineix les cambres agràries com a representatives. Nosaltres entenem que no, perquè el que diu és que les cambres agràries podran estar representades, però no diu que representen la pagesia. Per què no fer els serveis agraris com vostè diu? Perquè no es pot. Aquest matí hem estat discutint això tot el matí, no és constitucional. No podem fer els serveis agraris com vostè proposa i suprimir les cambres agràries.

Nosaltres pensem que cal deixar ben clar que les cambres no interferiran els sindicats, ans al contrari, els sindicats han de ser potenciats. Pensem que cal diferenciar les activitats reivindicatives pròpies dels sindicats de les activitats de serveis que caracteritzaran les cambres, perquè encara que els sindicats també puguin donar serveis als seus afiliats, el que no podran fer mai és donar serveis amb caire general a tots els professionals de l'agricultura. No és aquesta la seva funció principal.

El Projecte de Llei del Govern reconeix la pluralitat sindical existent al país i la respecta. Rebutjarem, en conseqüència, l'esmena del PSUC, perquè volem que això consti en el text de la Llei, no perquè nosaltres tinguem por, sinó perquè els altres no tinguin por. I perquè consti encara amb més èmfasi, acceptarem l'esmena del Grup Socialista, tendent a explicitar més aquesta tramitació.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem ara, doncs, a procedir a la votació que, evidentment, sembla que haurem de fer per paràgrafs.

Primer caldrà, per tant, fer la votació del segon paràgraf. L'esmena número 6, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, és la que no ha estat acceptada, i, per tant, és la que anem a sotmetre a votació. Anem a votar l'esmena número 6, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 31 vots a favor, 61 en contra

i cap abstenció.

Anem ara a l'esmena número 7, del Partit Socialista, del mateix segon paràgraf.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena número 7 ha estat acceptada per unanimitat dels presents.

Ara anem al text del Dictamen. El text del Dictamen, que ha estat modificat quant a l'apartat número 2 per la inclusió de les frases que representaven l'esmena número 7 del Partit Socialista.

Podem votar-ho conjuntament, o cal fer-ho separatament? Conjuntament. Doncs anem a votar el text del Dictamen, però amb la modificació que hem dit que afecta l'apartat número 2.

Els qui hi siguin favorables, que es posin de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen, amb l'observació que s'ha fet, ha estat aprovat per 61 vots a favor, 31 en contra i cap abstenció.

Ara som a l'article cinquè, que té una esmena número 8, que ja ha estat defensada, i, a més, hi ha la número 9, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, per defensar la qual tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Per aclarir-li, d'entrada, al senyor Grau que no és que vostè sigui avorrit, senyor Grau, és un extraordinari conversador i sap que aquest Diputat gaudeix de les converses amb vostè. Jo dic que utilitza una tàctica, que és avorrit el personal, que és una altra cosa molt diferent; és, en tot cas, un elogi de la seva intel·ligència. No s'ho prengui malament.

Ara, és clar, aquí estem assistint a un debat un xic curiós, perquè acabem d'aprovar una esmena que nosaltres hem votat dient que no són pròpies de les cambres professionals agràries les actuacions de representació, la qual cosa a mi em sembla perfecta i per això hem votat a favor de l'esmena número 7, del Grup Socialista. I tenim un text del Projecte de Llei, article 13, apartat f), que diu que són funcions de les cambres agràries exercir accions, interposar tota mena de recursos administratius i jurisdiccionals en representació i defensa dels interessos generals agraris. Bé, vostès sabran com casa tot això. En qualsevol cas segurament serà una llei, com d'altres a les quals ja ens té acostumat aquest Departament, que potser després haurem de fer sessions en comissió per revisar com ha quedat el text, tornar-lo a polir, tornar-lo a modificar, tornar-lo a portar al ple a veure com ha quedat, perquè hi ha una contradicció evident entre el que hem aprovat, esmena número 7, i el que diu l'article 13, apartat f). I aquesta contradicció no és bona, des d'un punt de vista no ja polític, sinó estrictament jurídic, en les lleis que surten d'aquesta Cambra. Per tant, per a vostès, en tot cas, el benefici del dubte, i per a la Mesa del Parlament la necessitat de revisar aquestes contradiccions.

Esmena número 9 a l'article 5. Què diu aquest article? Diu : «Les cambres professionals agràries exerceixen les competències administratives que els corresponen per disposició legal o per delegació del Consell Executiu o del Departament.» Nosaltres proposem la supressió d'aquesta expressió «o per delegació del Govern de la Generalitat de Catalunya o del Departament».

ment d'Agricultura, Ramaderia i Pesca». La supressió d'aquesta expressió, és a dir, intentem impedir que les cambres agràries puguin convertir-se en oficines del Departament arreu de Catalunya. Jo diria que es tracta, si més no, d'una situació curiosa, que provocarà allò que dèiem aquest matí : que els pagesos paguin dos cops els mateixos serveis. Perquè, és clar, si les cambres han de ser oficines del Departament, que, per tant, reben serveis del Departament, aquests serveis els reben — o els han de rebre — a través de la figura impositiva que correspongui, a través del pagament dels seus impostos, com a tals contribuents, i, per tant, no hi ha lloc al fet que aquests pagesos, que han de rebre aquests serveis com a conseqüència de ser contribuents, hagin de pagar, a més a més, quotes a la cambra agrària per rebre aquest mateix servei. Per tant, des del nostre punt de vista, queda clar que pagaran dos cops per un mateix servei.

Aquí es tracta, des del nostre punt de vista, i evidentment és un judici d'intencions, que el deixem damunt de la taula per a la història, però que en un debat polític òbviament cal fer : nosaltres entenem que el que pretenen vostès, des de la seva legitimitat democràtica atorgada pel poble de Catalunya i a partir de la seva majoria, és construir ni més ni menys que una xarxa de Convergència i Unió per rebre els serveis del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca a través d'aquests organismes. D'altra banda, això es converteix en un judici d'intencions, amb molt pes, amb molt més cos, quan qui ho proposa és un Conseller acostumat a obrir oficines d'aquesta mena. És el Conseller de les oficines del benestar, que, més tard, van ser per a ell, suposo, les del malestar, tot i així li van representar l'ascens a la Conselleria d'Agricultura. Jo crec que un ascens per fer simplement aquesta Llei, segurament això sol justificaria la seva presència en aquesta Conselleria i que espero que se li converteixin ràpidament en unes noves oficines del malestar, amb la seva gestió pública.

Nosaltres entenem que els serveis del Departament cal donar-los directament a través de l'Administració, no a través de representants pagesos, i de nou li torno a fer la pregunta, senyor Grau, avorrit o no, amb la Carlota Soler entremig o no, però respongui'm vostè per què uns organismes que, teòricament, no podran reivindicar, han de ser uns organismes representatius dels pagesos de Catalunya. Respongui'm aquesta pregunta : per què calen unes eleccions a uns organismes que l'únic que faran serà prestar serveis?, segons diuen vostès. Respongui'm aquesta pregunta, i respongui-me-la en nom de la llibertat sindical, respongui-me-la en nom de la responsabilització dels serveis del Departament, respongui-me-la en nom de la llibertat sindical, respongui-me-la en nom de la professionalització dels serveis del Departament, respongui-me-la en nom que es pagui només des dels pagesos una sola vegada pels serveis que reben.

Senyor President, aprofito per dir que amb l'esmena 9, nosaltres hem defensat també conjuntament les esmenes 35 i 36, per economia en el debat.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Grau.

El Sr. GRAU : Moltes de les preguntes que em fa el Diputat senyor Maties Vives, el que signifiquen és qüestionar la naturalesa de les corporacions de dret públic. Vostè, senyor Maties Vives, accepta o no accepta que en el nostre ordenament hi

poden haver corporacions de dret públic?, perquè totes aquestes coses que vostè troba tan estranyes que facin les cambres professionals agràries, les fan altres corporacions. Després, no es tracta que les cambres prestin els serveis del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, sinó que es tracta que hi hagi una col·laboració entre les cambres i el Departament i que aquest Departament pugui cedir algunes..., o la prestació d'alguns serveis específics, però no la prestació dels serveis.

Parlant de les tàctiques dels diferents Diputats, hi ha una tàctica del senyor Maties Vives que consisteix en debatre en una esmena el contingut d'un altre article, que és l'article 13. Però nosaltres ens reafirmem que estem fent una corporació de dret públic aplicada al camp i que no fem res més, i que la representació que tenen les cambres professionals agràries és la mateixa que la LPA defineix per a les corporacions de dret públic.

La posició del PSU en l'article 13 és que accepta que les cambres tinguin funcions de consulta i col·laboració, que informin els seus membres i promoguin estudis. No accepta que exercixin competències administratives, ni prestin serveis, ni fomentin la creació d'entitats i activitats, ni interposin recursos administratius. La posició del projecte és força diferent de la del PSUC, ja que organitza les cambres com a eina de l'Administració, gestionada pels mateixos pagesos per al seu profit. En aquest sentit, el projecte del Govern és desburocratitzador, mentre que la posició adopta posicions més burocratitzadores. Per exemple, en un dels textos alternatius s'arriba a dir que els ajuntaments efectuaran les tasques d'informació i assessorament burocràtic, amb aquestes mateixes paraules. El projecte del Govern, a més de ser un projecte antiburocràtic, és un projecte liberal, perquè dóna capacitat al sector agrari per autoregular-se i decidir el ventall de serveis que vol assumir entre els que la Llei li permet. El caràcter de les cambres professionals agràries, d'eina de l'Administració gestionada pels mateixos pagesos, traspuja a les funcions que li són assignades. Dintre de l'àmbit de l'autonomia de cada cambra, resultat de la seva estructura democràtica i constitució professional, s'inclouen activitats de caire tant públic com privat, sense renunciar a la defensa dels interessos professionals, mitjançant la interposició de recursos administratius. A més a més, la naturalesa pública de la institució fa que els corresponguin les competències administratives que els siguin delegades pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. No podem acceptar l'esmena número 9 del PSUC perquè, al nostre entendre, seria contradictori amb el caràcter de corporacions de dret públic que han de tenir necessàriament les cambres professionals agràries, caràcter que, repeteixo, es defineix en l'article 2, article al qual el PSUC no ha presentat cap esmena.

I, seguint la nostra conversa una mica particular, jo li diré que en un debat penso que s'ha de poder transmetre una sèrie d'informació, la major part de la qual moltes vegades no és distreta, i jo el que intento és transmetre aquesta informació, a pesar que en el curs del debat moltes vegades s'intenta portar la discussió cap a llocs que evitaria aquesta transmissió d'informació. Mantinguem el debat que mantinguem, jo transmetré allò que vull dir, i respondré al que vostè em digui, però seguiré transmetent allò que sigui, sigui distret o sigui avorrit.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem ara a la votació de les esmenes corresponents a aquest article.

Els qui siguin favorables a l'esmena número 8, del Grup Socialista, a l'article 5, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui s'hi oposin?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 31 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

Anem, ara, a l'esmena número 9, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, també per a aquest mateix article 5.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els qui hi són contraris?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 31 vots a favor, 68 en contra i 5 abstencions.

Anem ara al text del Dictamen per a aquest article 5.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article 5, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 68 vots a favor, 31 en contra i 5 abstencions.

Som ara a l'article 6, en el qual hi ha dues esmenes, una del Partit Socialista Unificat de Catalunya, la número 10, i l'altra del Grup Popular, la número 11. Per defensar la primera, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Vives.

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*) : Senyor President, per evitar l'avorriment de la Cambra, retirem aquesta esmena. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. L'altra esmena número 11, és del Grup Popular. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Jaume Veray.

El Sr. VERAY : Nosaltres presentem aquesta esmena perquè, tal com diu l'article en el Dictamen de la Comissió, diu que «les cambres professionals agràries, per tot el que fa referència als seus aspectes institucionals, es relacionaran amb el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que exerceix la tutela administrativa sobre elles.»

Nosaltres, el que demanem, ja que s'ha creat la Federació de Cambres Professionals Agràries de Catalunya, que sigui aquesta precisament. I ho demanem, perquè creiem que és un interlocutor vàlid amb el que s'ha d'enraonar. Ens podem trobar el cas que un problema de cinquanta, de seixanta, de vint-i-cinc, m'és igual, d'un bon nombre de cambres professionals agràries locals sigui el mateix, i que cadascuna d'elles siguin les que vagin al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per resoldre el mateix. I llavors, nosaltres creiem que ja que hi ha una espècie de cosa, allò del conducte reglamentari, sigui la Federació de Cambres la que, en representació de totes elles, sigui la que ha d'enraonar amb la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN (*de l'escó estant*) : Sí, gràcies, senyor President. Bé, en principi anunciar que ens oposarem a aquesta esmena, perquè, bé, jo crec que el plantejament que fa el repre-

sentant del Grup Popular no compto que sigui contradictori amb el que diu la Llei. És a dir, en un moment donat, hi ha la possibilitat que la Federació de Cambres es pugui relacionar amb el Departament per algun problema que, efectivament, pogués pertànyer, doncs, a un gran nombre de cambres professionals agràries.

En tot cas, el que creiem que no s'ha de fer és evitar que totes les cambres professionals agràries de Catalunya es puguin relacionar amb el Departament.

Això és així per una raó ben senzilla. La relació s'ha de tenir, per part de l'Administració, amb tots aquells col·lectius dotats de personalitat jurídica pròpia. I personalitat jurídica pròpia la tenen, tant les cambres agràries locals com les comarcals, com la Federació. Per tant, ho repeteixo, no és necessari, sinó tot al contrari, negatiu, evitar aquesta possibilitat de contacte amb l'Administració.

Per tot això, senyor President, votarem en contra d'aquesta esmena.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, aleshores, anem a votar aquesta esmena.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 8 vots a favor, 64 en contra i 31 abstencions.

Ara anem a la votació del text del Dictamen per a aquest article 6. Els qui siguin favorables a l'article 6, segons el text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen d'aquest article 6, ha estat aprovat per 64 vots a favor, 31 en contra i 8 abstencions.

Som ara a l'article 7, que té una esmena al segon paràgraf i una altra a la lletra c). La primera a defensar és presentada pel Grup Popular, i tinc el gust de donar la paraula per a la seva defensa a l'Il·lustre Diputat senyor Veray.

El Sr. VERAY : En el text del Dictamen, en el paràgraf segon, es diu que els estatuts s'han d'adaptar a aquesta Llei, i les disposicions que la despleguen han de ser aprovades per l'assemblea o pel Ple de la cambra agrària i tramesos al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca perquè, després de ser-ne qualificada la legalitat, siguin inscrits en el registre corresponent.

Nosaltres, amb aquesta esmena, el que demanem és que, ja que existeixen unes cambres agràries, que varen ser elegides en unes eleccions democràtiques, aquestes es puguin inscriure prèviament a la seva aprovació dels estatuts, i adaptar els seus estatuts a aquesta Llei, com es fa en moltes de les associacions i amb coses de dret públic que existeixen actualment, o que han existit. Nosaltres, el que demanem és que hi hagi una inscripció prèvia, i que després de ser aprovats els seus estatuts siguin inscrites definitivament en el registre de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Res més.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN : Gràcies, senyor President. Bé, amb aquesta

esmena, del que jo crec que evidentment s'ha de fugir és de la hipotètica discussió que si les cambres agràries que actualment funcionen són o no democràtiques, o estan o no legalment constituïdes. El que nosaltres sí que creiem que és important, és que totes, absolutament totes les cambres professionals agràries estiguin subjectes a aquesta Llei amb tot el que això comporta.

Respecte a les cambres agràries que actualment estan funcionant, jo li faria esment de la Disposició transitòria segona de la Llei, que diu —i cito : « Mentre no s'haurà produït l'adaptació estatutària prescrita en la Disposició addicional tercera, els Estatuts de les cambres professionals agràries que han estat legalment tramitats i aprovats continuen vigent en tot allò que no s'oposa a aquesta Llei. »

Conclusió : entenem que la situació de les cambres professionals agràries que actualment estan funcionant està perfectament tractat en aquesta Disposició transitòria segona, que garanteix la legalitat d'aquests estatuts, fins que no estiguin novament adaptats a la Llei.

Per tant, considerem innecessària aquesta esmena, i hi votarem en contra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : A aquest mateix article, al mateix paràgraf, hi ha una esmena, la número 13, del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Per anunciar-li que agruparíem en la defensa de l'esmena número 13, les esmenes números 16, 19, 21, 32, 43, 48, 50 i 67.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies.

El Sr. VIVES : I començaré fent-li la pregunta al senyor Gavín —ara que sembla que han canviat de portaveu—, ja que el senyor Grau no ens ho ha sabut contestar, a veure si ell s'en surt... (*Remor de veus.*) És lògic, senyors Diputats; si el senyor Grau no ens ho ha contestat, li demanem a un altre Diputat a veure si ens pot contestar, per què unes cambres representatives no poden reivindicar, i per què, si no poden reivindicar, les fem representatives, és a dir, les fem amb eleccions pel mig.

El Sr. PRESIDENT : Perdó, senyor Vives, li prego que no dialogui amb els Diputats.

El Sr. VIVES : Senyor President, amb tot el respecte, però això és un Parlament, i parlament vol dir parlamentar, no vol dir fer monòlegs.

El Sr. PRESIDENT : Però el Parlament té les seves regles, i una d'elles és no dialogar entre els Diputats.

El Sr. VIVES : No, no, perdó, senyor President, és a dir, les regles del Parlament és, precisament, el diàleg entre els Diputats, entén aquest humil Diputat.

El Sr. PRESIDENT : Però no directament, això és una regla universal.

El Sr. VIVES : Bé, doncs, indirectament a tots els Diputats de Convergència i Unió (*rialles*), per què unes cambres representatives no poden reivindicar, i per què unes cambres que no poden reivindicar han de ser representatives? Indirectament, senyors Diputats.

Bé, aquestes esmenes fan referència, d'una manera o d'una altra, a la necessitat de suprimir les cambres locals, i entenem que aquest era el punt en el qual s'hauria pogut produir l'acord de totes les forces presents en aquest Parlament de Catalunya.

En la mesura que el Projecte de Llei hagués vingut avui al Ple, plantejant-se la necessitat de l'existència a Catalunya d'unes cambres agràries comarcals —com a mínim comarcals, com a mínim, o com a màxim, comarcals—, jo estic absolutament convençut que s'hauria pogut produir un acord d'ampli abast en aquest Ple d'avui. Si no és possible, ho és en bona part per la pervivència d'aquestes cambres agràries locals. Per què? Perquè el Projecte nosaltres entenem que aquestes cambres es configuren com uns ens dotats de facultats pròpies d'administracions públiques —d'altra banda lògic, atès el seu caràcter de corporació de dret públic—, en la mesura que se'ls atribueix la gestió de tributs, les vies de constrenyiment, l'establiment de quotes per prestació de serveis, etcètera. Conseqüentment, se'ls donen atribucions pròpies d'administracions públiques; a més a més, aquí cal sumar-hi l'exercici de competències delegades pel mateix Departament, i el caire d'oficina pública que adquiriran d'aquest Departament. Es digui com es vulgui dir això, senyor Grau, es disfressi com es vulgui disfressar això, seran oficines públiques del Departament en la mesura en què assumiran, per delegació del Consell Executiu o del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, competències administratives pròpies.

Per tant, això és la creació al nivell local, d'una administració paral·lela a aquesta mateixa Administració local, i, per tant, un trencament inequívoc de l'esfera de representació de les comunitats rurals. Els ciutadans, tots ells, pagesos inclosos, aniran a l'ajuntament per un seguit de problemes, però els pagesos, per a aquells temes que els siguin específics, hauran d'anar a les cambres agràries.

És a dir, es configuren —com ha escrit algú, jo crec que amb un relatiu encert— des del Departament com una mena de Departament de Governació del camp català, i jo hi afegiria amb finalitats clarament polítiques.

Nosaltres entenem que això significa una marginació del món dels pagesos, de la vida municipal quotidiana, el manteniment d'una mena de societat a part de tot el conjunt dels ciutadans de cada vida rural, de cada municipi rural de Catalunya, i que això, evidentment, des d'un punt de vista ideològic, com deia molt bé aquest matí el senyor Veray, des d'un punt de vista del conservadurisme, òbviament serveix els seus interessos, però evidentment no serveix els interessos globals d'aquest país, que l'Honorable Conseller deia que era el seu, que nosaltres voldríem recordar-li que és el de tots, que és Catalunya.

Nosaltres entenem el municipi com un ens globalitzador de la vida local, tant en el terreny econòmic com en el terreny social, i ens preguntàriem què fa un municipi rural, si no té competències en matèria agrària, tal i com li quedarà després de l'aprovació d'aquesta Llei, i entenem, sobre la base dels arguments que hem donat aquest matí, que el tema Europa avala les nostres posicions, avala els nostres plantejaments. Nosaltres enteníem que les cambres comarcals o les cambres regionals podien ser una bona via d'acord per resoldre aquest contenciós. Vam fer oferta d'aquest diàleg, vam fer oferta d'aquestes posicions, i se'ns ha explicat avui, aquí, que l'objectiu de la Llei era constituir cambres comarcals. Escoltin, això és fals, perquè en els passadissos d'aquest Parlament, nosaltres hem fet oferta concreta a l'Honorable Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de negociar el tema sobre la base de les cam-

bres agràries comarcals, i se'ns ha dit que no. I, efectivament, aquest és un dels temes centrals de confrontació, perquè hauria estat fàcil, possible, útil, i hauríem liquidat segurament, d'una manera que hauria complagut tothom, el tema, en la mesura que s'hagués entrat en aquesta via de negociació; en la mesura que el tema de les cambres agràries locals és, sens cap mena de dubte, el tema central de confrontació. I, per què? Precisament, perquè estem discutint un projecte de llei que el que intenta dibuixar és l'organització bàsica del camp català, i en la mesura que afecta l'organització bàsica del conjunt dels ciutadans de Catalunya via cambres agràries locals, aquest és el tema clau del debat de cambres agràries.

Precisament per tot això, senyor President, nosaltres demanem, en aquest conjunt d'esmenes que hem defensat, la supressió de les cambres agràries locals i que el nivell més baix de representació d'aquestes cambres a partir de la discussió estricta del Projecte que ha presentat el Govern sigui el nivell de les cambres agràries comarcals, i, a partir d'aquí, les que es vulguin establir pel seu damunt —salvant, òbviament, les provincials, amb les quals nosaltres no hi estem d'acord.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, hi ha ara un torn en contra. Per fer-lo, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Grau.

El Sr. GRAU : Senyor President, senyores i senyors Diputats, la dinàmica que pren el debat em porta a creure convenient llegir l'apartat d) del punt 1 de l'article 15 de la Llei del Procés Autònom. Diu així : «Todos los cargos de los órganos de gobierno de dichas corporaciones tendrán carácter representativo y serán elegidos por período de mandato de idéntica duración, mediante sufragio libre y secreto, entre los miembros asociados.» Aquest és un text que no ha elaborat el Govern de Convergència i Unió.

Com que tampoc no queda clara la naturalesa de corporació de dret públic que tenen les cambres agràries, em permetré llegir un paràgraf del Dictamen del Consell Consultiu. Diu així : «Pot ajudar a aclarir el problema recordar la naturalesa jurídica de les cambres, atesa la seva consideració de corporacions de dret públic (article 2.2). Com sabem, aquest tipus d'entitats tenen un aspecte associatiu privat i un altre pel qual exerceixen funcions de caràcter públic; ambdues característiques, però, formen part de la seva naturalesa i són indissociables. En un altre cas, es tractaria d'associacions privades o administracions públiques.»

És possible que l'oferta de negociació en els passadissos hagi resultat tardana; no la conce, però hi ha hagut cinc anys per parlar d'aquest tema. De tota manera, el fet que el Projecte del Govern plantegi l'existència d'unes determinades cambres locals respon a raons més profundes i, per tant, es continua mantenint el text del Govern.

El text del Dictamen, que intenta ser responsable i realista, no pot ignorar que hi ha a Catalunya, a un nivell territorial petit —a una escala humana, com s'ha dit en altres indrets—, ja sigui local o comarcal, cambres que poden funcionar bé. La desaparició radical de totes elles significaria crear molts petits focus de problemes disseminats arreu de Catalunya; en canvi, el Projecte de Llei presentat pel Govern estableix un disseny final aproximat i uns procediments per arribar-hi progressivament. Amb el que disposen l'article 9 i la Disposició transitòria

sisena s'estableix un període transitori perquè es vagin refovent les cambres professionals agràries locals.

Alguns estudis semblen indicar que en aquest període transitori, el nombre de cambres locals es reduiria sensiblement. Aquestes cambres podran continuar refovent-se després, mitjançant l'article 9, si l'evolució de la realitat social en el camp català així ho recomana.

Per tant, el projecte del Govern estableix un procés de fusionons que, arrencant de la situació actual, ens permeti anar-nos aproximant al model europeu per etapes, d'una manera progressiva, voluntària i sense traumes. Quant a altres matèries, hem demanat períodes transitoris per adaptar-nos als models europeus quan la situació inicial així ho requeria. Per què hem de fer, traumàticament i d'un sol cop, el que podem fer suaument i per etapes? A més a més, com que en aquest camp els models europeus són diversos, ens caldrà trobar la nostra pròpia variant, la que s'adapta millor a les nostres característiques i les nostres necessitats, i això es fa millor per etapes.

El Projecte del Govern, en aquest sentit, és liberal. Dóna capacitat al sector agrari d'autoregular-se; si els agricultors creuen que una sèrie de cambres professionals agràries han de desaparèixer, ho podran fer per un acord de la mateixa cambra local, de fusionar-se amb alguna altra; si, al contrari, creuen que la seva pervivència és útil, mentre assoleixin les finalitats i funcions que aquesta Llei assenyala, podran continuar pervivint. La decisió final, el disseny definitiu del model català, estarà en mans dels agricultors de Catalunya.

Així, a més de ser liberal, el Projecte del Govern és coherent amb una gran part del dret comparat, però recull al mateix temps la història de les cambres professionals agràries del nostre país. És també, per tot el que hem exposat, un projecte respectuós amb la realitat del món rural i agrari de Catalunya i que entronca amb la tradició de la societat civil catalana, i és, evidentment, un projecte flexible, perquè permet una adequació progressiva de la realitat actual a un esquema final innovador.

La comarca és la divisió natural, per dir-ho d'alguna manera, del nostre territori, i és en matèria agrària on aquesta divisió sembla que ha de tenir major implantació. Les cambres professionals agràries comarcals estaran integrades per les cambres locals; a través dels estatuts respectius, es delimitaran les funcions respectives entre les que es defineixen en l'article 13.

L'esmena 21 és coherent amb la posició del PSUC, expressada en altres esmenes, tendent a la supressió de les cambres professionals agràries locals; nosaltres també serem coherents amb la posició del Grup de Convergència i Unió expressada anteriorment; nosaltres pensem que el Projecte presentat pel Govern permet que les cambres arribin a complir la finalitat de prestar una sèrie de serveis que necessita l'agricultura, sota el control dels mateixos agricultors; serveis que no pot donar una sola cambra a nivell de Catalunya, com defensaven en els seus textos alternatius les esmenes a la totalitat del Grup Socialista i del Grup del PSUC.

Però, arribats a l'article 10, sembla que, almenys parcialment, ens donen la raó i admeten el bon sentit d'alguns dels nostres arguments, ja que si bé es continuen oposant a les cambres locals, admeten l'existència de les cambres comarcals. Persuadits com estàvem que avançàvem pel bon camí, continuarem perseverant en ell.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara hi ha encara l'esmena número 14, presentada per Esquerra Republicana de Catalunya, a la lletra c). Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES : Gràcies, Honorable President, senyores i senyors Diputats.

Amb la vènia de la Presidència, defensaré conjuntament l'esmena 14 i l'esmena 74 —96—, a la Disposició transitòria tercera.

El Sr. PRESIDENT : 14 i 44?

El Sr. TORRES : 14 i 74.

El Sr. PRESIDENT : Ah, 74.

El Sr. TORRES : Senyores i senyors Diputats, el punt tercer de l'article 7 ens parla dels punts concrets que hauran de regular forçosament els estatuts de cada Cambra, i no tindríem gran cosa a dir sobre aquesta enumeració, perquè es tracta d'una enumeració, podríem dir-ne, estereotipada per qualsevol organització d'aquest tipus.

Però un punt ens ha sorprès, i és el punt c), perquè determina que els estatuts hauran de descriure les funcions que assumeix la cambra, de les previstes per la Llei com de competència pròpia. És a dir, que es pressuposa que existeixen unes funcions previstes per la Llei i que són de competència pròpia, la qual cosa és rigorosament exacta, perquè les funcions de cada cambra han de trobar-se acollides en l'article 13, que és l'únic que parla de les funcions del conjunt de cambres previstes pel Projecte de Llei, la qual cosa —dit sigui de passada— ens sembla passablement incongruent, perquè és molt difícil que, en un sol article, els tres tipus de cambra previstos en el Projecte de Llei, hi trobin exactament el tipus d'atribucions que ells han d'assumir.

Però, en fi, es tracta de funcions de competència pròpia i que, a més a més, són legals, com diu el punt c) de l'article 7. I aleshores, nosaltres preguntem : com poden deixar d'assumir-les? ¿És que les cambres poden dir : «Aquestes competències, les vull, i, aquestes, no les vull, aquestes em plauen i aquestes no em plauen»? Perquè sembla que el redactat del punt c) digui que deixa a la laxitud de cada cambra la possibilitat, la laxitud d'assumir o de no assumir tal o tal competència.

Nosaltres pensem que aquesta laxitud és perillosa, perquè ens podem trobar amb un mosaic d'estatuts que diguin, fins i tot, coses perfectament contradictòries.

I, dins d'aquesta mateixa línia d'observació o de reflexió, hem presentat l'esmena número 74, a la Disposició transitòria tercera, en la qual nosaltres demanem que es posi, que el Departament d'Agricultura posi a la disposició de les cambres un model d'estatuts que els serveixi de pauta per tal que puguin ser guiats en una matèria que es pot prestar bastant a confusió, de manera que hi hagi una certa unificació en les atribucions de funcions a cada una de les cambres.

En definitiva, es tracta, en aquestes dues esmenes, d'eliminar, o almenys d'atenuar, la possible conflictivitat i interpenetració que pot néixer del mateix redactat de l'article 13, que al nostre judici és deficient, perquè és molt perillós entatxonar, podríem dir-ne, en un sol article, tot un cúmul de possibles competències a assumir.

Jo recordo, per exemple, els projectes de Llei que va presen-

tar l'anterior Conseller d'Agricultura a les entitats professionals agràries, i, si no ho recordo malament, hi havia, per a cada tipus de cambra o d'entitat professional agrària, com es deia aleshores, un llistat determinat de funcions per a cadascuna d'elles.

Aleshores, nosaltres, senzillament, amb aquestes dues esmenes de tipus clarificador, més aviat que una altra cosa, nosaltres pensem que seria preferible que es donés un redactat més feliç a l'apartat c) de l'article 7, i que, per altra part, es prengué en consideració la nostra petició que es posi a disposició de les eventuais o hipotètiques cambres que s'hagin de constituir un model d'estatuts que respongui a un cànon, que respongui a un mòdul, i que eviti tot possible confusionisme ulterior.

És per aquestes raons que nosaltres demanem el vot favorable per a aquestes dues esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra? (*Pausa.*) No hi ha torn en contra. Bé, aleshores, anem a la votació d'aquestes esmenes. La primera, naturalment, doncs, la número 12, del Grup Popular.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 5 vots a favor, 88 en contra i cap abstenció.

Anem ara a la votació de l'esmena número 13, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 30 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Finalment, anem a posar a votació l'esmena 14, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat acceptada per 59 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions.

Passem ara al text del Dictamen.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article 7, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret. (*El Diputat I. Sr. Veray demana per parlar.*) Sí, digui.

El Sr. VERAY : Senyor President, la votació de tots els punts, menys el 2. El 2, separat.

El Sr. PRESIDENT : El 2 separat. Molt bé.

Bé, doncs, anem a votar la totalitat del text del Dictamen, menys l'apartat número 2.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen, menys aquest apartat, que es posin de peu dret.

Els qui hi són contraris?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen, amb l'exclusió que hem dit de l'apartat número 2, ha estat aprovat per 66 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció.

I ara anem a la votació del punt 2 del text del Dictamen.

Els qui siguin favorables a aquest punt 2, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest apartat número 2 ha estat aprovat per 68 vots a favor, 39 en contra i 7 abstencions.

Ara, passem a l'article 8. L'article 8 té tres esmenes, una del Grup Socialista, una altra del Partit Socialista Unificat de Catalunya —que ja ha estat defensada— i una altra del Grup Popular.

Per defensar la primera, o sigui la 15, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, agruparíem les esmenes número 15, número 18, número 20, número 41, 42, 44, 45, 47, 49 i 77.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquestes esmenes van encaminades fonamentalment a sol·licitar a les senyores i els senyors Diputats el seu vot per fer desaparèixer de la Llei les cambres agràries de Catalunya, de la Llei i de Catalunya.

Esgrimeixo, per això, tot un conjunt de raons, raons històriques, raons de racionalitat administrativa i estalvi de despesa, per equiparació funcional amb Europa, per evitar la confrontació amb els sindicats i rebaixar la tensió, actualment existent, provocada precisament per la provocació d'aquesta Llei, per evitar la confrontació de competències amb l'ajuntament, i un llarg etcètera que intentaré anar especificant.

(El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-President Primer el substitueix en la direcció del debat.)

No vull entrar, però, en l'explicitació de les nostres esmenes sense dir abans que el Grup Socialista, que en l'esmena a la totalitat amb text alternatiu arguïa la desaparició de les cambres agràries a tots els nivells, exceptuant el nivell d'una sola cambra agrària nacional de Catalunya, —fonamentalment per marcar la representativitat dels sindicats pagesos, per res més, i que quedi ben clar, amb unes determinades funcions que no són, ni molt menys, les que dona aquesta llei a totes les cambres agràries a tots els nivells—, en aquestes esmenes parcials nosaltres proposàvem la possibilitat que hi hagués cambres agràries comarcals, perquè, malgrat no estar-hi d'acord, ni en el nivell comarcal, almenys estem convençuts que no lesionen ni obstaculitzen d'una manera tan clara la feina i la tasca i les comeses dels sindicats, dels ajuntaments, i malgrat que hi hagi un article que digui que no podran tenir funcions econòmiques, com veurem després, per les funcions que s'atribueixen a les cambres agràries, es demostra d'una manera evident que sí que podran realitzar unes determinades accions que, si bé no són eminentment econòmiques, sí que poden distorsionar el món econòmic d'un poble o d'una zona. I m'explicaré posteriorment.

Els socialistes, per tant, estàvem oberts al diàleg, oberts a la negociació, oberts a posicions intermèdies de pacte i de compromís. Que quedi clar que ahir vam veure en aquesta Cambra una total i absoluta unanimitat, però que això no era casualitat. Hi havia un fet essencial perquè es produís això : primer, la voluntat del Grup parlamentari de Convergència i Unió de buscar la racionalitat de la mateixa Llei amb un diàleg obert d'acceptació de totes aquelles esmenes possibles, una

tasca important d'un Grup parlamentari, i a la vegada, com a cadena de transmissió del Govern, en aquest cas, al qual es dona suport, la voluntat i l'esforç de convèncer i de dialogar amb aquesta Administració i amb el Govern de la mateixa Generalitat de Catalunya per fer entendre que allò que s'havia negociat i discutit amb els Grups de l'oposició era més correcte que rebutjar les esmenes de pla o que era molt més correcte per al futur de Catalunya.

I això, senyores i senyors Diputats, no ho hem vist així. Jo no discutiré si el paper del senyor Grau és avorrit o és alegre, és l'alegria de la Cambra, no, no ho discutiré, ni de bon tros; però el que sí puc discutir és que, si bé en la Llei de l'Explotació Familiar pagesa es rebien unes directrius des de la Conselleria, de dir «podeu pactar el que es vulgui», i es donaven fins i tot les transaccionals fetes des de la mateixa Conselleria d'Agricultura, i el Grup parlamentari deia amén, en aquest cas, el Grup parlamentari també ha dit «amén» i fa, simplement i únicament, sense fer cap mena d'esforç, el que s'ha dit des de la Conselleria d'Agricultura, renunciant a les tasques, evidentment, de Grup parlamentari, que és intentar buscar acords amb l'oposició. El tancament del Grup parlamentari de Convergència i Unió ha estat constant no solament en aquest tema, sinó en molts altres.

Permeti'm que entri, després de fer aquest incís, en les raons històriques. Miri, permeti'm en primer lloc que faci notar el que diu l'article 8 del text del Govern —diu : «En el territori de Catalunya hi ha d'haver cambres agràries locals, cambres agràries comarcals i la federació de cambres professionals agràries de Catalunya»—, juntament amb el que diu el paràgraf 3 de l'article 10 —diu : «Les cambres professionals agràries comarcals limítrofes poden agrupar-se sense pèrdua de la personalitat jurídica pròpia». Si es poden agrupar —ja ho he dit aquest matí—, evidentment que poden arribar-se a agrupar fins al que és el nivell provincial; o podríem tenir també cambres agràries provincials. Es poden agrupar en un nivell inferior. Però sí que hi ha una posició intermèdia de cambres agràries de tipus territorial superior a la comarca i inferior a la federació de cambres agràries de tot Catalunya. Això és una evidència; perquè, a més, serà voluntat de les mateixes cambres agràries de fer-ho, i, segons quins siguin els resultats electorals, evidentment, també es podria donar la circumstància que... imaginin-se que les guanyessin, doncs, les forces properes, els Grups més conservadors de la Cambra, imaginin-se, per exemple : doncs, el més lògic —ja que el senyor Veray ens està proposant que hi hagi cambres agràries provincials— és que diguessin : «Doncs, agrupem totes les cambres agràries comarcals d'aquesta zona i fem-ne una de provincial». És possible. Jo no dic que es faci, jo dic que, almenys, la Llei ho permet, que la Llei ho permet.

Mirin, permetin-me que els llegeixi, abusant una mica de la seva paciència, la lectura de l'article 1 i l'article 3 d'una altra Llei : «La delegación nacional de sindicatos implantará en todo el territorio nacional hermandades sindicales del campo»; article 3 : «Las hermandades podrán ser locales, comarcales y provinciales», i en un altre Decret deia que també hi hauria «una coordinadora de hermandades que seria la Hermandad Nacional de Labradores y Ganaderos». La similitud d'aquests articles, senyores i senyors Diputats, és evident; l'únic que no és similar és el temps i els noms de qui ho fan.

Perdonin que els digui que aquest article 1 i 3 és del Decret del 17 de juliol de 1944, que correspon a la Secretaria General del Movimiento. Per això, vostès no s'han d'estranyar quan jo, fa ja una colla de dies, deia que amb aquest Projecte de Llei el senyor Miró i Ardèvol aspirava a convertir-se amb el senyor Solís de Catalunya. Però, evidentment, això ho deia en aquell moment en un àmbit i en un nivell determinat i que en aquests moments, doncs, no cal dir-ho.

Mirin, aquest matí, quan he sentit la història de les cambres agràries que el senyor Conseller ens deia, ens explicava, jo ja he dit que em recordava aquell professor de literatura que quan arribava a García Lorca se'l passava, perquè amb aquell bocinet petit que hi havia encara li semblava massa; és clar, jo, aquest matí m'ha semblat entendre que les cambres agràries que es van constituir al nivell de tot l'Estat espanyol des de l'any 1890 havien estat una cosa important, havien tingut una transcendència en el món agrícola de l'Estat espanyol.

Mirin, el 14 de novembre de 1890 es van crear les cambres agràries per un decret. Per què? Era fruit que la crisi del blat de finals de segle havia produït un descontent molt important en un sector de la burgesia rural espanyola; volien —i van fer pressió perquè se'ls concedís, se'ls donés— un decret pel qual, podent-se agrupar, tinguessin participació en el poder, tinguessin una incidència en les decisions d'aquest poder. Eren cambres agràries de caràcter voluntari, de caràcter voluntari, la naturalesa jurídica de les quals, per tant, volia dir que es creaven per la voluntat dels interessats. I en tot l'Estat espanyol se'n van crear 108; a Catalunya, 26, segons les meves dades: la de Vilafranca del Penedès, Sant Sadurní, el Vallès, Baix Llobregat, Vic, Rubí, Manresa, Sabadell, Igualada, etcètera, no els vull fer tot el conjunt de cambres agràries, les 26 cambres agràries que hi havia en aquells moments a Catalunya, però els diré una cosa també molt clara: se'n van arribar a crear 108, que no són, ni de bon tros, les 8.000 que tenim ara, perquè, entre altres coses, a través de les cambres agràries es podien fer una sèrie de tupinades electorals i aconseguir alguns Diputats o alguns ajuntaments de l'Estat espanyol.

Pel Reial Decret de 2 de setembre de 1919 es transformen aquestes cambres agràries, però se'ls dona un nivell territorial de la província, com a màxim, i l'enquadrament obligatori només per a aquells que paguessin més de vint-i-cinc pessetes de contribució territorial, rústica i pecuària, la qual cosa vol dir que més del 50% dels pagesos de l'Estat espanyol es van quedar fora d'aquelles cambres agràries, i aquelles cambres agràries van continuar incidint en contra de les necessitats de les classes populars, que eren els arrendataris, els mitgers o els que tenien poca terra. També alguns es van quedar fora, però incidien igualment en les cambres agràries, perquè no pagaven contribució.

El Decret de 28 d'abril de 1933, per entendre'ns, el que correspon a l'època de la República, també era al nivell provincial, i l'obligatorietat de pertànyer a aquest nivell era en funció d'un determinat tipus associatiu més que de persones individuals. Arribem, senyores i senyors Diputats, a la guerra civil, les forces rebels guanyen aquella guerra i s'implanta una determinada filosofia, una filosofia que aquest matí he emmarcat en el Fuero del Trabajo Nacional, a la Ley de Unidad Sindical, etcètera. I aquella filosofia calia concretar-la, i es va concretar en la Llei de Creació de las Hermandades de Labradores y Gana-

deros, que en un principi era de nivell local i de nivell provincial, coincidint en les cambres agrícoles de nivell provincial, que després van ser unificades amb el que se'n diu les cambres oficials sindicals provincials de cada província. I que, a la vegada, tot aquest conjunt, s'agrupava al nivell de tot l'Estat espanyol amb més cambres, una Hermandad de Labradores y Ganaderos de nivell nacional, que primer no va ser a un nivell formal, i que fins al 1972, com ja es començava a veure que les coses podien canviar, no es fa el decret d'una cosa que sí que funcionava, perquè ja funcionés amb tota la legalitat, almenys formal. I que, evidentment, en aquells moments hi havia, com deia abans, Monviedo de la Torre comença a preparar un decret que després la UCD copia, però que treu tot un conjunt de connotacions, com són l'enquadrament obligatori, com és, senyores i senyors Diputats, la possibilitat d'utilitzar la via de constrenyiment per cobrar les quotes i derrames, com és, senyores i senyors Diputats, tot un conjunt de factors que, si bé hi eren, també permetien, en qualsevol moment, esmorteir-les. Per tant, un denominador comú: mai en la història d'Espanya, i, per tant, també de Catalunya, hi ha hagut cambres agràries locals, exceptuant l'època de la dictadura del general Franco i l'època posterior, però amb unes connotacions evidentment diferents del que vostès ens volen en aquests moments imposar a través d'aquesta Llei.

Segona raó, que jo especificava al principi: les raons de funcionalitat europea. No hi tornaré a incidir, perquè em sembla que aquest matí ha quedat claríssim, amb les paraules del senyor Maties Vives, amb les meves pròpies paraules. I tinc la seguretat que no s'ha convençut absolutament ningú quan se'ns parlava del fet que es podrien agrupar les municipals i en quedarien trenta-vuit per a tot Catalunya. Perquè això no s'ho pot creure ningú. Mirin vostès per què no s'ho pot creure ningú: perquè tenim una experiència. Si les cambres agràries són de nivell local, si es fusionen s'hauran de fusionar amb la cambra agrària veïna o amb l'altra o amb l'altra o amb l'altra. Aquells que coneixen la realitat del país, o aquells que coneixen la vida municipal dels petits municipis, el senyor Macià, el senyor Quim Nadal, etcètera, o molts, jo diria que tots vostès també, evidentment, però amb més incidència el senyor Macià, evidentment, i el senyor Joaquim Nadal, resulta que saben perfectament que difícilment s'agruparan diferents cambres agràries per voluntat pròpia, difícilment, jo diria que pràcticament impossible. Normalment, el que es produeix entre pobles veïns és una certa competència, no solament en el futbol, sinó en moltes altres qüestions.

Senyores i senyors Diputats, agrupar-se i unir-se i cedir a una cosa superior, sempre al nivell de petits pobles, és una cosa que l'experiència ens ha demostrat que no s'ha fet, i, per desgràcia, tenim una gran quantitat de municipis en el nostre país que, com deia aquest matí, estan en crisi. El senyor Macià sap perfectament que les sollicituds que li arriben, li arriben sempre de segregacions de municipis o separació de municipis. Difícilment li arriben propostes d'unió de municipis. Si ho fa vostè per decret vol dir que ho haurà de fer per força, i els haurà de dir als pagesos que estan en una cambra agrària d'un poble i els que estan a una altra cambra agrària d'un poble que els agrupa perquè vostè vol; no ho han fet voluntàriament, ho haurien de fer per força, i si ho havien de fer per força, aquesta seria una mesura impopular, i fins ara he vist que vostès han

preferit la degradació abans de prendre mesures impopulars.

Tercera raó : de racionalitat administrativa i estalvi de despesa. Perquè, imaginin que hi hagi cambres agràries locals, sindicats que també estan, per tant, en l'àmbit local, ajuntaments i associacions professionals. Si resulta que hi ha funcions que són molt semblants, qui donarà el servei? La cambra agrària local? Els funcionaris del Servei d'Extensió Agrària, que estan en una colla de pobles? L'ajuntament? Qui la donarà, la informació? Tots alhora? Si la donen tots alhora vol dir despesa, vol dir, almenys, superposició de funcions, vol dir, almenys, una acció de competència inútil i innecessària. Però si resulta que hi ha cambres agràries, als ajuntaments que podrien realitzar les funcions no se'ls donarà, als sindicats que podrien realitzar unes funcions, no se'ls donarà. Resulta que el que fem és tenir atomitzada l'Administració agrària de Catalunya, que això vol dir descoordinada, i, per tant, més despesa, vol dir poc eficaç, i vol dir tenir unes cambres agràries que també costen diners a l'erari públic, que donen els mateixos serveis i que també s'atomitza aquesta Administració. Imaginin-se que vostès agafessin tots els funcionaris i tots els mitjans de les cambres agràries i creessin unes oficines comarcals de serveis agraris, i, al nivell local, fossin els ajuntaments que, en perfecta col·laboració, i com a institucions, donessin tot un conjunt, per exemple, d'informacions o de serveis que vostès assignen a les cambres agràries locals. O aquelles a les quals no els corresponen, firmar uns convenis de col·laboració amb els sindicats i que siguin els sindicats que les donin. I aquelles que encara, pel que sigui, imaginin-se que vostès no es fiïn ni de l'ajuntament ni dels sindicats, imaginin-se, per donar uns determinats serveis, tenen les oficines comarcals de funcionaris i el servei de la Conselleria d'Agricultura que poden donar aquests serveis. Mirin, jo els explicaré un cas, i seré breu. En els vint-i-nou pobles que hi ha al voltant de Balaguer, que és on jo visc, que és, per entendre'ns, la comarca del Servei d'Extensió Agrària, hi ha aproximadament de diferents serveis i organismes, més de cent funcionaris, els quals, tots ells, estan descoordinats perquè corresponen a entitats diferents; estan atomitzats. No tenen ni els mitjans possibles ni necessaris per poder exercir la seva funció com a funcionaris al servei de les directrius polítiques que els vinguin donades del Consell Executiu, del Consell Executiu, sigui quin sigui, perquè no tenen els mitjans necessaris per poder-ho fer, però com que estan compartimentades, resulta que cada tècnic ha d'entendre de tot, i, ja se sap, allò que *quien mucho abarca poco aprieta*, perquè un enginyer, per exemple, agrònom o un perit agrònom que estigui al Servei d'Extensió Agrària no pot entendre de porcs, de cabres, d'ovelles, de cereals, de fruita, etcètera. Però si agrupéssim els veterinaris titulars que hi ha en aquells vint-i-nou pobles —tres—, els tècnics superiors que hi ha al Servei d'Extensió Agrària —tres—, els de capacitació agrària —dos—, resulta que a la vegada hi ha tota una sèrie de gent administratiu que estan en les cambres agràries, i tot un altre conjunt de funcionaris, sumariem el conjunt de tècnics suficient com per poder-los especialitzar per donar informació als serveis perfectament especialitzats, i, a la vegada, els administratius podrien estar enquadrats en donar uns serveis de tipus general.

Per a la confrontació directa sindical, ja l'he dit, per a la confrontació municipal, també, i per a la racionalitat administrativa, també.

Senyores i senyors Diputats, vull acabar dient una qüestió molt senzilla : quan el mateix Consell Executiu en la Llei col·loca un article que diu : «a l'àmbit municipal, les cambres agràries podran —o, en una transitòria s'hauran, si vol, per decret, allò...—», al Consell Executiu, agrupar o fusionar, el que ens està dient o està reconeixent és que a l'àmbit territorial de les cambres agràries no és precisament el més correcte l'àmbit local, perquè ens diu : «ja en fusionarem moltes». Doncs, per què les posen, en la Llei? Perquè si el que diuen és que el que realment es farà és fusionar i ajuntar, cosa que jo dubto, ja ho veurem, de la mateixa manera que fa uns mesos vaig dir que ja veuríem quants contractes d'integració es farien en aquest país, en aquests moments dic a veure quantes fusions, en cas que aquesta Llei s'apliqui, es fan en aquest país, el que es fa és reconèixer que aquest no és l'àmbit millor de col·locar les cambres agràries. I fixi's vostè fins a on arriba la incongruència d'aquesta Llei, és que en un article determinat de la Llei, em sembla que és l'article 16, es diu, per exemple, que el president de les cambres agràries locals ha de residir obligatòriament en la comarca. Fixi's vostè com deuen estar fets els articles que fixen qui pot anar, i és professional de l'agricultura, a les cambres agràries, que han d'especificar en un altre article que ha de viure en la comarca, perquè segurament veuen que, tal com està feta la Llei, se'ls pot col·locar algú que, d'una comarca, com, per exemple, el Pallars, estigui vivint a Barcelona.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Grau.

El Sr. GRAU : Senyor President, senyores i senyors Diputats, se'ns ha dit aquí que el Grup parlamentari de Convergència i Unió es limitava a fer el que se li deia des de la Conselleria. Això no reflecteix el que ha estat el curs d'aquest i d'altres processos parlamentaris. Al llarg del debat s'han modificat les posicions inicials sobre moltes esmenes. A la Comissió van arribar 111 esmenes a l'articulat, i al Ple n'han arribat 80; 30 esmenes, per tant, foren acceptades o retirades en Comissió. I, al llarg d'aquest debat, s'ha modificat la posició inicial que es tenia sobre algunes de les esmenes avui mateix. La posició del Grup de Convergència i Unió no és tan rígida com ha pretès el Diputat del Grup Socialista.

A continuació, s'ha fet un joc de paraules. S'han volgut trobar unes similituds entre les Hermandades i les cambres, a base dels nivells territorials, és a dir, s'ha dit : les Hermandades tenien un nivell local, comarcal, nacional, i, com que les cambres tenen un nivell local, comarcal i nacional, són idèntics. És a dir, tot aquell tipus d'organització a Catalunya que estiguin organitzada a un nivell local, comarcal i nacional és idèntic al verticalisme? És clar, una cosa és l'organització territorial, cada organització té una organització territorial que s'ajusta al territori, i, com que el territori és el mateix, les organitzacions territorials s'hi assemblen, i l'altra cosa és el contingut d'aquesta organització, una altra cosa són les funcions i les característiques d'aquesta organització. És possible que organitzacions democràtiques i organitzacions no democràtiques s'ajustin de manera similar al territori, però això no vol dir res sobre la seva similitud com a tals organitzacions.

Sobre les cambres s'ha de dir que a Espanya, d'entrada, el Govern les manté. Nosaltres obrim un camí de transformació.

No els sembla prou satisfactori? Però ho és molt més que el simple manteniment que s'està fent en el conjunt de l'Estat espanyol. Les més de trenta cambres creades del 1890 al 1918, a les quals s'ha referit l'Illustre Diputat, com les d'Igualada, Rubí, Valls, Manresa, Montblanc, Granollers, Reus, Vilafranca del Penedès, etcètera, no eren locals? No han existit mai cambres locals?

Sobre el fet que consta a la Llei que el president de la cambra local ha de viure a la comarca. És possible una situació d'aquesta mena. Si un viu al camp i ho coneix, és perfectament possible, en el cas de les nostres comarques, que una persona que viu a Deltebre, o a Amposta, tingui una explotació agrària a Deltebre, això és perfectament normal. Les distàncies..., és a dir, una persona que viu a Alcanar pot tenir una explotació a Ulldes. Molts pobles d'aquests límits són de diferents comarques. Una llei ha de preveure totes les situacions, incloses les situacions extremes.

Si examinem ara el període republicà, què va fer la Segona República amb les cambres? No les va dissoldre, no les va buidar de contingut, i va fer —pensem nosaltres— quelcom semblant, en el seu moment històric, al que nosaltres fem en el nostre. És a dir, va fer una nova regulació partint de la situació que hi havia en aquells moments. Primer, el juny de 1932, mitjançant un decret, dissol les juntes directives i crea comissions gestores fins a tenir elaborada la nova regulació. Abans d'un any es promulga el decret, 28 d'abril de 1933, on es creen les cambres agrícoles en cada província amb caràcter de corporació de dret públic.

Em permetran que, en la meua rèplica, faci una cita de Karl Marx, que considero pertinent al cas (*rialles i remor de veus*)...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau.

El Sr. GRAU : Tenia previst, en aquest punt de la meua intervenció fer un parèntesi per escoltar les rialles. (*Rialles*.) La vaig llegir fa prop de quinze anys, i em va xocar tant que m'ha vingut immediatament a la memòria, en parlar d'aquesta matèria. Pertany a l'obra *El 18 brumari de Lluís Bonaparte*, i diu el següent : «Els pagesos parcel·lars formen una massa immensa, els individus de la qual viuen en la mateixa situació, però sense que existeixin gaires relacions entre ells. El seu mode de producció els aïlla, els uns dels altres, en lloc d'establir relacions mútues entre ells. Aquest aïllament és fomentat pels mals mitjans de comunicació de França, i per la pobresa dels pagesos. Una parcel·la, el pagès i la seva família, i, al costat, una altra parcel·la, un altre pagès i una altra família. Unes quantes unitats d'aquestes formen un poble, i uns quants pobles un departament. Així es forma la gran massa de la nació francesa, per la simple suma d'unitats del mateix tipus, de la mateixa manera com, per exemple, les patates d'un sac formen un sac de patates.» Moltes coses han canviat des que foren escrites aquestes paraules. Ara, no tan sols hi ha pagesos, hi ha també agricultors moderns, professionalitzats. Els mètodes de producció no són els mateixos, la producció és per als mercats, els mitjans de comunicació han millorat, i bona part dels agricultors viuen en petites ciutats. Però és cert que, per la seva dispersió en el territori i per la independència personal que donen les empreses familiars agràries, hi ha dificultats d'articulació entre els agricultors. En el mateix paràgraf, Marx ho explicava així : «Per tal com entre els pagesos parcel·lars existeix una articulació purament local, i la comunitat dels

seus interessos no engendra entre ells cap comunitat, cap unió nacional i cap organització política, no formen una classe. Són, per tant, incapaços de fer valer el seu interès de classe en el seu propi nom, sigui per mitjà d'un Parlament o per mitjà d'una convenció; no poden representar-se, sinó que necessiten que se'ls representi.»

Nosaltres creiem que els nostres professionals de l'agricultura sí que poden representar-se ells mateixos, i per aconseguir-ho cal que hi hagi espais de retrobament, un teixit institucional a partir del qual puguin autoorganitzar-se, un lloc on se sentin juntes les diferents representacions sectorials de la pagesia. I l'escala territorial que creiem més adequada per a començar l'articulació dels agricultors professionals és la local; per molts motius, un d'ells ja l'ha exposat el mateix Marx, perquè els pagesos s'articulen de forma natural a nivell local. Una altra raó és de tipus històric : fou al nivell local com nasqueren les cambres fa gairebé un segle. Una tercera raó seria de tipus estructural : és al nivell local com existeixen avui. Una quarta raó té a veure amb les perspectives que obrin les transformacions socials en curs. Donaré una citació de John Naisbitt, en *Macro tendències* : «La clau de la descentralització del poder polític és l'acció local. El poder que es concedeix de dalt a baix pot ser retirat si canvien les prioritats del qui el dóna. Les iniciatives assolides que han nascut al nivell local tenen capacitat de permanència; les solucions locals són resistents a la intervenció de dalt a baix, i es converteixen en models per a altres que encara estan intentant resoldre els problemes.» Fins i tot David Morris i Karl Hess han publicat un llibre que es titula *El poder del veïnat : el nou localisme*. No seguiré argumentant en aquesta línia, qui vulgui més informació la pot trobar fàcilment.

El que sí que faré és observar (*rialles*) que suprimir per decret la base d'unes organitzacions professionals que han tingut arrels locals en tots els períodes democràtics del darrer segle de la nostra història no seria progressiu sinó regressiu. És probable que si la tradició democràtica del nostre país hagués estat més llarga, menys violentada, ja hi hauria articulacions institucionals, professionals, prou arrelades al nivell local i comarcal, i les corporacions professionals de dret públic podrien limitar-se a tenir un àmbit territorial superior, com en altres països del nostre entorn. Però les coses no van anar així, i hem de legislar sobre la realitat que tenim, sense fer taula rasa de la nostra història i la nostra societat, adaptant la legislació a les característiques del nostre país en el marc constitucional i estatutari, i des d'aquí anar fent via. En cap cas les cambres locals es configuren en aquest Projecte com una administració paral·lela a l'Administració local. Les cambres professionals agràries han estat configurades com una manifestació de l'administració corporativa, que juntament amb l'administració institucional integra el conjunt d'administracions no territorials que reconeix el nostre ordenament jurídic.

Assentat això, cal aclarir que de cap manera les cambres locals han de jugar cap paper de contrapès dels ajuntaments agraris. És cert que els ajuntaments tenen alhora la consideració d'administració territorial i de corporació, però en cap cas constitueixen administració corporativa. I en aquest sentit són i han de ser perfectament compatibles amb el que la doctrina administrativa nomena corporacions sectorials de base privada. El Projecte de Llei creu fermament en la riquesa i fecunditat de la vida local, que de cap manera s'ha de veure minvada per l'e-

xistència de les cambres professionals agràries, però creu també en la facultat i poder d'autoadministració de l'important sector professional agrari de Catalunya en l'àmbit que li correspon i sota la tutela de la Generalitat de Catalunya.

D'altra banda, hem de tenir present que les cambres professionals agràries podran estar sobre els problemes estrictes dels agricultors, cosa que els ajuntaments no poden fer. N'hi ha prou amb mirar els pressupostos dels diferents ajuntaments: tenen altres problemes, importants problemes, com aigües, escombraries, llums, carrers, etcètera, i no poden destinar gaires quantitats per al camp. A més a més, l'estructura democràtica de les noves cambres queda garantida per l'article 12 i el Capítol V del Projecte de Llei, que contempla la pertinença de tots els professionals de l'agricultura a l'assemblea general de les cambres locals, així com el sufragi secret per escollir els membres dels òrgans de govern i de les assemblees de les cambres professionals agràries d'àmbit territorial superior.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Passem ja a l'esmena número 17, del Grup Popular. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Veray.

El Sr. VERAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, defensaré agrupades les esmenes números 17, 24, 25, 33, 51, 52, 63 i 83, que es refereixen totes elles a la mateixa qüestió.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat.

El Sr. VERAY: Abans de començar la defensa d'aquestes esmenes, voldria posar en coneixement de tots els Il·lustres membres d'aquesta Cambra que l'esmena número 17, que és la primera per la qual jo pujo a aquesta tribuna, és una esmena d'addició. I en l'apartat 2 del Dictamen del Consell Consultiu es diu que entre les esmenes parcials cal remarcar que les números 15, 16 i 17 —que és nostra— postulen la supressió de les cambres locals. Nosaltres, si és una esmena d'addició, no és de supressió, per tant, nosaltres no presentem cap esmena de supressió de les cambres professionals agràries locals.

El Grup parlamentari Popular defensa el manteniment de les cambres agràries provincials, i voldríem que aquesta llei reflectís l'existència d'aquestes cambres, i que incorpori la seva experiència de funcionament, que nosaltres entenem, globalment, com una experiència molt positiva. Hi ha, a l'entendre del Grup Popular, quatre arguments per defensar aquesta nostra tesi. El primer argument és de caràcter institucional, i es recolza en l'article 137 de la Constitució, i l'article 15 de la Llei 12/83, del Procés Autòmic. D'aquest text resulta, d'una part, el manteniment de la província com a divisió de l'Estat i, d'altra banda, la possibilitat d'organitzar les entitats quasi administratives amb base provincial. Desconèixer aquest nivell o reconèixer-lo únicament, per la via de l'article 10.3 del Projecte que avui estem aquí discutint, és una solució que, per a nosaltres, no és acceptable.

El segon argument és una conseqüència de l'anterior, en el terreny de la divisió territorial. Aquest Parlament haurà d'aprovar una llei de la divisió territorial de Catalunya dintre de la present legislatura. Estem convençuts que aquesta llei haurà de reconèixer la província com una de les divisions del territo-

ri, i entenem que no té sentit establir amb una llei sectorial una estructura que parteixi del desconeixement de la província. Sobre això, jo els voldria llegir l'article 2 de l'Estatut, en el títol primer, el qual diu: «El territori de Catalunya, com a Comunitat Autònoma, és el de les comarques compreses en les províncies de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona.»

El tercer argument es basa en consideracions econòmiques i financeres. Fins avui, els recursos de les cambres agràries són i han estat molt limitats, i sembla molt difícil que puguin incrementar-se de forma important en un futur pròxim. Entenem, per tant, que convé concentrar els esforços dels limitats recursos financers disponibles, a fi de potenciar un nombre limitat de cambres agràries, en lloc de repartir misèria entre un nombre més elevat d'entitats. És possible que des d'un punt de vista del Govern la dispersió dels ajuts sigui una mesura electoralment rendible, però no és convenient des de l'òptica dels agricultors. D'altra banda, i en connexió amb això, entenem que no té sentit desfer el patrimoni actual de les cambres provincials, els seus immobles i les seves instal·lacions, per reassignar-los, amb posterioritat, sobre la base de certs criteris que ignorem, i que ben segur seran menys eficaços que els actuals, donada l'experiència de l'estructura actual de les cambres agràries.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El quart argument és purament d'eficàcia. Sovint es diu que el sistema actual de cambres agràries adoleix d'un defecte: l'excessiu nombre d'aquestes. Doncs, bé, serà sempre més útil permetre el manteniment de les cambres provincials i potenciar la seva capacitat de coordinació dels esforços de les cambres locals, i, en definitiva, de tots els agricultors. Hem de dir també que, mentre existeixi una administració, mentre existeixi una administració perifèrica de l'Estat i de la mateixa Generalitat sobre la base provincial, serà necessari que l'interlocutor al nivell dels agricultors estigui també en el mateix nivell provincial. D'altra manera, el diàleg institucional es dificultarà notablement.

És per tot això que defensem el manteniment de les cambres agràries provincials, sense que això suposi cap mena d'oposició a les cambres agràries comarcals, a les quals ens reflecteix l'article 10.1 del Projecte de Llei, i que nosaltres voldríem també potenciar, d'acord amb el Projecte del Govern. Respecte a això, no hi ha cap contradicció entre entitats de base comarcal i provincial, sinó una complementació amb la defensa d'uns mateixos interessos. Per això, i per tant, demanem el vot favorable a les nostres esmenes.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Un torn en contra? L'Il·lustre Diputat senyor Gavín té la paraula.

El Sr. GAVÍN: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, intentaré respondre, contradir, en tot cas, els arguments que el representant del Grup Popular ha exposat pel manteniment de les cambres agràries provincials. Potser amb un ordre diferent, però intentaré fer-ho amb tots aquests arguments.

En primer lloc, l'últim que ens ha mencionat el Diputat senyor Veray és per un motiu d'eficàcia, al·legant que una de les crítiques que es fa al Projecte és un excessiu nombre de cambres professionals agràries, i que, segons el seu entendre,

creant les cambres agràries provincials sembla ser —repeteix, segons el seu criteri— que aquest nombre seria menor. Jo li voldria recordar al senyor Veray que, si no he llegit malament l'esmena, és una esmena d'addició, que, per tant, respecta el nivell de cambres professionals agràries locals, respecta el nivell de cambres professionals agràries comarcals, i, després, hi afegeix el provincial. Per tant, no veig per on es pot reduir el nombre de cambres, sinó, en tot cas, augmentar-les en un nombre de, com a màxim, quatre.

Aquí, el senyor Veray, amb dos dels arguments que ens ha exposat, jo penso que una mica ens ha justificat l'existència, en certa manera, de la divisió territorial provincial com a divisió de l'Estat. Això és un fet que cal acceptar, és evident; la Constitució, així ho diu: la divisió provincial és la divisió pròpia de l'Estat, inclosa Catalunya. Però jo crec que, més que justificar aquesta divisió, ja que hi és, jo crec que el que hauríem de fer és justificar aquesta divisió en tant que és àmbit territorial d'unes entitats que estem creant, i que tenen uns fins i unes funcions. Aquestes entitats, com hem dit abans, fonamentalment les cambres professionals agràries tenen com a funció principal la de prestar serveis. Nosaltres entenem que, si hi ha un nivell de cambres professionals agràries locals, que entenem necessari en un primer període, entre altres coses per acostar la prestació de serveis als pagesos, quedaria acomplerta aquesta funció. En un segon nivell també les cambres agràries comarcals, com a reducte màxim d'aquesta prestació de serveis, també compleixen, doncs, aquesta mateixa funció. No veiem com, les cambres agràries provincials, d'una manera eficaç, poguessin prestar serveis als pagesos membres d'aquestes cambres.

Es podria atribuir, a un àmbit provincial de les cambres professionals agràries, alguna mena de funció de representació, de coordinació entre les diferents cambres agràries, possiblement comarcals, que estiguessin inscrites dintre d'ella; creiem que no és necessari, ja que, posem per cas, per relacionar-se amb entitats del mateix ordre, s'ha creat la Federació de Cambres Agràries de Catalunya, que creiem que és l'adient i la més lògica per complir aquesta funció.

En tot cas, jo li diré, senyor Veray, que hi ha un últim argument que per a nosaltres és el decisiu, és el definitiu per votar en contra d'aquesta esmena: és que nosaltres —i el nostre tarannà ho ha demostrat de sempre— estem convençuts que l'estructura provincial, la distribució territorial provincial és d'una naturalesa totalment artificial i imposada històricament. És evident que és constitucional, està aquí, però respecte a la Llei que estem tractant, no veiem la necessitat de tenir-la present, sinó que fins i tot creiem que es convertiria en una estructura inoperant als efectes d'aquesta Llei, pels motius que he explicat abans, mentre aquest àmbit territorial de les cambres professionals no pogués complir una sèrie de missions que tenen encomanades.

Com li deia, són de naturalesa artificial i imposada, aquesta distribució; no veiem que pugui tenir un lloc en aquests entitats que estem creant aquí, i, en tercer lloc —i vostè també ho ha comentat— estem pendants d'una llei de comarcalització que, si més no, encara no s'ha fet, però que estem pendants de fer-la en el si d'aquesta Cambra, i que creiem que la distribució comarcal, com a distribució territorial, s'ajusta no solament als fins per als quals estan dissenyades aquestes noves entitats,

sinó també a la realitat socio-econòmica, i fins i tot històrica, del poble de Catalunya.

Per tot això, votarem en contra de tot aquest seguit d'esmenes.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, hem de passar ja ara a les votacions, començant per la votació de l'esmena número 15 a l'article 8, que és del Grup Socialista.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 59 en contra i 5 abstencions.

Anem a l'esmena número 16, del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Podem considerar que s'ha votat conjuntament? Sí? (Pausa.) Doncs, aleshores, podem donar-li, per tant, el mateix resultat.

Passem a l'esmena 17, del Grup Popular.

Els qui siguin a favor d'aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 8 vots a favor, 84 en contra i cap abstenció.

Anem ara a la votació del text del Dictamen.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a aquest article 8, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 52 vots a favor, 29 en contra i 13 abstencions.

Entrem ara a l'article 9, que té dues esmenes, totes dues defensades i contradites. La primera és del Grup Socialista, la segona del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Anem a la votació successiva... És la mateixa, podem votar-les conjuntament.

Els qui siguin favorables a aquestes esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 29 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Entrem ara a l'article 10... Perdó, el text del Dictamen, sí. Hem de votar, doncs, ara, el text del Dictamen per a l'article 9.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 66 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció.

Ara sí que som a l'article 10. Aquest article 10, en el seu segon paràgraf, té dues esmenes, del Grup Socialista i del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que ja han estat debatudes. Després hi ha unes altres dues esmenes al tercer paràgraf, la número 22, d'Esquerra Republicana de Catalunya i la 23, del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar la primera, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES (*de l'escó estant*) : Queda retirada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Retirada. Gràcies.

Aleshores, per a la corresponent al Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, bé, diu que fins ara els filòsofs han interpretat el món; ara, el que toca és transformar-lo. Jo voldria, en tot cas, recordar aquesta frase als aprenents ante o postmarxistes, en consonància amb la que abans se'ns recordava... Dit sigui de pas, no l'he entès, és a dir, no sé què volia dir. Segurament, deu ser perquè la meua capacitat d'entendre Marx és molt inferior a la del senyor Grau; però, en qualsevol cas, no he entès què volia dir, perquè aquesta esmena que estem defensant té relació amb aquest tema, amb l'àmbit territorial propi de les cambres agràries, i, és clar, quan, sentint a parlar de l'àmbit territorial de les cambres, se'ns intenta vendre la idea de les cambres locals sobre la base de la desconcentració del poder, un es pregunta de nou : en què quedem? És a dir, o les cambres són organismes de prestació de serveis, que no són contrapoder de ningú a Catalunya, o realment estem desconcentrant el poder i per això li donem una base local. Senyor Grau, vostè, en tot cas, viu una d'aquestes contradiccions, que jo no dubto que, si continua llegint Marx, un dia o altre acabarà per resoldre. Però, en qualsevol cas, en qualsevol cas, nosaltres, en aquesta esmena, el que diem —article 10, apartat tercer—, proposem una addició en la següent línia; el text del Projecte de Llei diu : «Les cambres professionals agràries comarcals limítrofes podran agrupar-se sense pèrdua de la personalitat pròpia, per complir les funcions que els són pròpies.» És a dir, planteja que dues cambres, tres cambres, quatre cambres, deu cambres comarcals limítrofes es poden agrupar.

La nostra esmena, que és una esmena —jo vull dir-ho— de caire tècnic, diu el següent, com a addició : «Als efectes, quan una o dues o més cambres comarcals desitgin voluntàriament agrupar-se, la resultant de l'agrupació tindrà, als efectes d'aquesta Llei, la consideració de cambra comarcal.»

I a mi em sembla que això és d'una absoluta obvietat, perquè, si no se les considera cambres comarcals, què se les considerarà, quan diverses cambres comarcals s'ajuntin? Si no tenen la consideració de cambra comarcal, què seran? Cambres provincials? : no hi són, en el text del Projecte de Llei. Una federació de cambres? : no es contempla en el text del Projecte de Llei. Cambres locals? : impossible!, estem parlant d'agrupació de cambres comarcals. Per tant, estem davant d'un tema no resolt per la Llei. Què succeirà, quan diverses cambres comarcals s'agrupin? Quina naturalesa jurídica tindran? Amb quin organisme dels previstos en la Llei s'equipararan? És clar, es poden equiparar amb un esbart dansaire o amb una coral, o amb qualsevol altre element que vostès considerin *ad hoc* en la Catalunya actual, però, evidentment, no hi ha cap figura en la Llei que contempli i que reguli com quedaran quan diverses cambres agràries comarcals vulguin agrupar-se per constituir-se, evidentment, amb personalitat pròpia i per complir les funcions que els són pròpies.

Per tant, amb tot el respecte al Grup parlamentari de Convergència i Unió, entenem que aquest és un buit que té aquest text legal, que fóra bo que s'omplís, que la nostra esmena no

entra en contradicció amb res del que diu el text i, simplement, el que definim és la naturalesa jurídica que tindran aquestes agrupacions de cambres agràries comarcals; en tot cas, no tenim cap mena de desconfiança que el senyor Grau, a partir de Marx, a partir de Schopenhauer, a partir de qui vulgui, segur que trobarà alguna cita per col·locar-nos, diguem-ne, la resolució d'aquest tema, cosa que nosaltres esperem amb la més gran de les il·lusions i que, en qualsevol cas, entenem que, cites al marge, si no es col·loca en el text, el problema, senyor Grau, senyors de Convergència i Unió, continuarà sense resoldre's.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, si és que n'hi ha... Tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Grau.

El Sr. GRAU : Sí, senyor President. Voldria aclarir abans a l'Illustre Diputat senyor Maties Vives que no pretenc ser un intèrpret de Marx ni penso referir-me a ell habitualment, però aquesta cita era una que em ballava pel cap des de fa molts anys, perquè vaig fer un treball a la facultat sobre aquest tema.

La idea anava quant a l'articulació dels agricultors, no a la descentralització del poder, sinó a l'articulació dels pagesos entre si, i els textos a què jo feia referència parlaven de la dificultat d'articular els agricultors, dificultat superior a la que hi ha en altres sectors, i aquesta dificultat cal tenir-la en compte en elaborar un text legislatiu d'aquestes característiques.

L'esmena número 23, del Grup del PSUC, és coherent amb el mateix paràgraf en què s'insereix; com que les cambres professionals agràries comarcals no perden la seva personalitat, pensem que sobra l'afegit que proposa el PSUC, i que tan sols calia, en el cas de l'article 9, quan les cambres professionals locals s'uneixen o es fonen.

Pensem que l'esmena del PSUC pot tractar d'evitar que per aquesta via es puguin constituir cambres d'àmbit provincial, però la suspicàcia, al nostre entendre, és excessiva, perquè tècnicament no es donen els pressupostos que poden haver provocat aquesta preocupació. Per aquest motiu, encara que estem d'acord amb l'esperit de l'esmena, no l'acceptarem per considerar-la tècnicament innecessària.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem ara, doncs, a procedir a les votacions. Per començar les de les esmenes 20 i 21, que són iguals, i les votarem conjuntament; suposo que no hi ha cap inconvenient.

Per tant, els qui siguin favorables a aquestes esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 29 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Ara, queda —un cop retirada l'esmena d'Esquerra Republicana— la número 23, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 59 en

contra i 5 abstencions.

Ara, anem a la votació del text del Dictamen per a aquest article 10.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a aquest article 10, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 64 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció.

Ve ara una esmena, la número 24, del Grup Popular, d'addició d'un nou article, que ha estat ja decaiguda.

Passem ara a l'article 11, primer paràgraf, que té una esmena, també del Grup Popular, que també ha estat decaiguda.

Entrem ja a la votació del text del Dictamen per a aquest article 11.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article 11, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 59 vots a favor, 28 en contra i 5 abstencions.

Som ara al Capítol III, que té una esmena al seu títol, que és del Grup Socialista, la número 26. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, agrupo les esmenes 26, 27 i la 69 a la Disposició addicional primera.

El Sr. PRESIDENT : La 69, i quina altra?

El Sr. AYGUADÉ : La 26, la 27 i la 69.

El Sr. PRESIDENT : Ah, gràcies.

El Sr. AYGUADÉ : Sí, l'esmena número 69 és a la Disposició addicional.

El Sr. PRESIDENT : D'acord, d'acord.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquest Capítol III, al nostre entendre, lesiona ja d'una manera molt important els drets fonamentals de qualsevol ciutadà, en imposar-li obligatòriament la seva pertinença a un organisme com són les cambres professionals agràries, que estan en confrontació i en competència amb l'organització privada a la que voluntàriament ha volgut accedir, per tant, al seu sindicat o a la seva associació empresarial.

La legislació actual sobre cambres agràries, preconstitucional i continuista del sistema vertical, eludeix fer referència precisa de qui són membres de les cambres agràries, substituint-la per la d'elector, intencionadament més ambigua, evitant així la restricció del dret de llibertat, ja que la condició d'elector no suposa incorporació coercitiva, sinó tan sols l'atorgament d'uns drets electorals, que sempre poden ser lliurement exercitats.

Encara que la Constitució solament parla, en el seu article 22, del dret d'associació i no del de llibertat d'associació, l'Estat espanyol, en ratificar el Pacto Internacional de Derechos Civiles y Políticos, publicat en el butlletí oficial de l'Estat 103, de 30 d'abril de 1977, i el Convenio para la Protección de Derechos Humanos i las Libertades Fundamentales —butlletí oficial de l'Estat 243, de 10 d'octubre de 1979—, s'obliga a garantir als ciutadans la llibertat d'associació, que doctrinalment té dos aspectes : per un cantó, el positiu quant al dret a constituir-les,

i un altre de negatiu quan el dret no pertànyer-hi.

I en la lectura acurada del paràgraf 2 de l'article 10 de la Constitució, deixa molt clara la referència que la interpretació respecte als drets fonamentals i a les llibertats es farà de conformitat amb els tractats i acords internacionals sobre la matèria ratificats per Espanya.

És més evident que les cambres agràries, configurades tal com preveu el text del Govern, entren en col·lisió amb el sindicalisme pagès, que queda reduït a un sindicalisme de reivindicació, definit pel mateix text legal en clara contradicció, amb la jurisprudència constitucional, que estén en els àmbits d'actuació sindical als problemes econòmics i socials. També es fa palesa l'enorme dificultat que les organitzacions professionals agràries tindran per crear un sindicalisme de serveis davant del nou competidor institucional, però el més greu és el desconeixement del principi de llibertat sindical, del dret d'escollir o no l'afiliació a una opció sindical, del dret d'organitzar-la lliurement, del dret d'actuar sindicalment sense interferències administratives, per més que això es vulgui emascarar amb l'adjectiu de la professionalitat. Cal dir que les cambres agràries no són un col·legi professional que regulen l'activitat professional pagesa, sinó uns organismes d'enquadrament social de la pagesia catalana. I, aquí, fonamentalment, estariem en desacord amb el Dictamen del Consell Consultiu.

Vostès saben, senyores i senyors Diputats, que, dels textos legals de la Constitució i de l'Estatut, se'n poden fer moltes lectures. Se'n pot fer una lectura conservadora, se'n pot fer una lectura més progressista, s'en pot fer una lectura simplement erudita, també és possible. Però el que els puc assegurar és que, per a una persona que al cap i a la fi és un pagès, que no entén massa de textos legals, el que sí que veu és que quan els erudits d'aquest país que han d'estar pel damunt de... bé, dels mateixos partits polítics, de qui ha fet la Llei, de com s'ha fet, de quins interessos respon, etcètera, veu com aquests erudits escriuen una cosa o una altra, segons on estiguin, o veuen, senyores i senyors Diputats, com s'escriu i s'interpreta molt diferentment els mateixos articles d'una Constitució o de l'Estatut, o que s'interpreten per la via de la doctrina legal tot un conjunt de qüestions importants; ja dic, una persona que al cap i a la fi és un pagès, es queda admirat, es queda admirat perquè, evidentment, el menys que li pot passar és que comenci a posar en dubte la funció d'àrbitres d'aquests erudits. Perquè, com algú va dir en un moment, en massa ocasions es converteixen en part i no en art.

Segons el text que s'interpreta, s'hi fa una lectura progressista, o el mateix text, en aquests moments, se li fa una lectura jo diria extraordinàriament restrictiva i conservadora.

És per això que sol·licitem el canvi de títol de «membres» pel d'«electors i elegibles», perquè, d'aquesta manera, obviem l'obligatorietat de pertànyer a la cambra agrària, i el deixem tan sols com un dret exercible pels professionals agrícoles.

Senyores i senyors Diputats, si, com he dit abans, hi havia unes cambres agràries locals, aquest fet sol no configura aquests organismes com uns organismes de caire vertical. Però si, a més a més, els configura com uns organismes d'enquadrament obligatori, va realitzant una suma de factors que, juntament amb els altres que he anat explicant durant al llarg i a l'ample d'aquest debat, arriben a un «sumando» total, que és

el que les cambres agràries, que s'articulen amb la Llei de Cambres Agràries, presentada en aquesta cambra agrària... ai, perdó, en aquesta Cambra (*rialles*) —ja em perdonaran— imposa i té una filosofia absolutament vertical.

Per altra part, l'esmena de modificació de l'article 12 pretén diverses qüestions, a més d'introduir l'exercici de voluntarietat a pertànyer a les cambres agràries.

Primera, impedir que un pagès pugui votar en més d'una cambra agrària. Impedir la possibilitat d'ésser electors o elegibles els «absentistes pagesos» —entre cometes. Impedir l'exercici doble de vot com a soci d'una entitat jurídica —per exemple, com una cooperativa— i com a particular. La possibilitat de votar a aquells que són familiars d'un empresari agrari i treballin directament la terra. Hi ha molts casos que considerem que no és propietari de la terra, però hi ha una sèrie de qüestions que són familiars; sí que en aquest cas els interessaria potser també participar en la votació, i potser votarien diferent del pare, del padrí, que en aquest cas seria el titular.

Impulsar un cens transparent, i amb participació dels interessats. Per què? Bé, l'esmena que el Grup Socialista presenta és la de crear unes juntes territorials que elaborin el cens, i unes juntes territorials on hi hagi, per una part, les administracions locals —els ajuntaments—, que coneixen, evidentment, els habitants que estan en la seva localitat, i, per un altre cantó, les organitzacions professionals pageses, que evidentment representaran a posicions diferenciades i vigilaran que el cens es faci d'una manera correcta i transparent, i el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca seria l'àrbitre, l'agulla de la balança entre aquests dos organismes, i, en qualsevol cas, pot decidir, fa i es posa enmig de la decisió. Convertiria, per tant, les juntes territorials en uns òrgans molt més equitatius i, a més a més, que permetrien una més gran seguretat de transparència del cens.

Però el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ens diu: «El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca elaborarà el cens». I en una transitòria, diu: «Cridarem a les organitzacions professionals agràries perquè col·laborin amb nosaltres.» Però no especifica ni com, ni amb qui ni amb quin àmbit; ho podrà fer en una mesura o ho podrà fer en una altra, però el que sí que és clar, és que en el cas que no es garanteixi una elaboració del cens prou ben feta, prou transparent, ens podem trobar que només deixem a les organitzacions professionals pageses la via del recurs o la via de la tasca de fer de policies, vigilant com s'ha elaborat el cens poble per poble, i, com vostès comprendran, aquesta no és una funció que els correspongui.

No vull acabar, senyores i senyors Diputats, sense afirmar que no hi ha en tota la història de les cambres agràries espanyoles, tret del període franquista, l'obligatorietat de pertànyer a les cambres agràries de tots els professionals pagesos, de tots. Cap període; és un segon «sumando» al que ja deia anteriorment, i veurem com, en acabar el debat, la suma total ens dona un «igual» realment preocupant, des del meu punt de vista.

Segona, que en altres organitzacions, com les cambres de comerç, per exemple, es fa una distinció entre membres i electors. I una tercera, és que a Europa no es dona tampoc cap cas de cambra agrària —amb les connotacions de les que ens proposa el Consell Executiu a través d'aquesta Llei— que els pagesos tinguin l'obligatorietat de pertànyer-hi, i tot el conjunt de

factors que converteixen aquestes cambres agràries en quelcom molt diferent.

I no voldria acabar sense donar les gràcies al Portaveu agrícola del Grup de Convergència i Unió, per les citacions erudites que ens va donant d'una manera continuada, fonamentalment en acabar, quan ens diu: «I si volen més documentació i informació, vinguin a veure'm»; doncs, molt bé, miri, qui més qui menys ha aprovat els exàmens del batxillerat i sap on són les biblioteques, i em dona la sensació que el conjunt de citacions que es poden escriure en una determinada intervenció pot ser infinita. Simplement, cal anar a veure al conjunt de tècnics que tenen normalment els partits polítics, en aquest cas el Grup de Convergència i Unió, en té sempre a la seva disposició, i podríem donar llistes de tot tipus.

Però si, a més a més, resulta que les citacions que es donen no tenen cap referència amb el que es diu, un ja es queda, com deia aquest matí, bocabadat; bocabadat i esmaperdut perquè, llavors, jo també podria començar a dir que vull fer un conjunt de cites, i recitar-los, per exemple, la classificació del «reino animal», o per exemple recitar-los la llista dels reis gots. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, havent acabat, doncs, l'esmena referent al títol, hem de sotmetre a votació aquesta esmena número... perdó, té raó, torn en contra. Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Grau.

El Sr. GRAU: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en les meves referències jo no dubto de la documentació que utilitzen els altres, parlo de la que utilitzo jo en les meves posicions. Si algú vol conèixer alguna de les coses que he dit... i, per un altre costat, jo també estic obert que, quan algú exposa les seves posicions amb una certa documentació que em dona referències, també les accepto.

Sobre la pertinença o no-pertinença de les citacions o comentaris que es fan en una intervenció, jo moltes vegades sento des del meu escó coses que em sembla que no tenen massa relació amb el que es parla, però crec que és el Diputat que parla i, en tot cas, el President del Parlament, qui ha d'interpretar si el que s'està dient és pertinent o no.

L'Il·lustre Diputat senyor Pere Ayguadé no està d'acord amb el dictamen del Consell Consultiu, però si no creu en el Consell Consultiu, per què li va a demanar un dictamen? D'altra banda, en aquesta matèria ha intervingut també el Tribunal Constitucional en la seva sentència sobre la LOAPA, avui reduïda a LPA. Accepta o no el senyor Pere Ayguadé les sentències del Tribunal Constitucional? (*Remor de veus.*)

En el dictamen del Consell Consultiu es diu: «No hi ha una única solució vàlida de desplegament d'aquests preceptes constitucionals, sinó que poden ser més dures les mesures que —aquest és el límit insalvable— no entrin en contradicció amb les regles i els principis constitucionalitzats.»

Poden haver-hi moltes lectures, efectivament, però la interpretació sobre els límits extrems de les lectures possibles tenen uns procediments per ser fixats; els accepta o no, l'Il·lustre Diputat senyor Pere Ayguadé? Perquè del que es tractava amb el dictamen és de veure si el Projecte de Llei del Govern s'ajustava a aquests límits extrems de les possibles lectures de la Constitució i de l'Estatut. I la conclusió del Dictamen és: «El Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre

el Projecte de Llei de Cambres Professionals Agràries és adequat a la Constitució i a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.» Em penso que això cal deixar-ho assentat, perquè en moltes intervencions, sense que ens n'adonéssim massa, torna a ser posat en dubte.

L'esmena 26, del Grup Socialista, tendeix a subratllar el dret d'elegibilitat dels membres de les Cambres, però la condició d'electors i elegibles no esgota la condició de membre d'una cambra professional agrària, perquè hi ha els casos especials d'inelegibilitat o incompatibilitat. I consti que aquesta reserva no és res de nou, perquè també la fa la Constitució, per exemple, en l'article 70.1. Sobre aquesta qüestió, el Dictamen del Consell Consultiu, diu: «Entenem, però, que el terme utilitzat pel Projecte, dret d'elegibilitat, no exclou qualsevol de les facetes d'aquesta elegibilitat. Aquest dret d'elegibilitat, en sentit d'aptitud o eventualitat, abasta òbviament tant l'aspecte actiu com el passiu del dret de sufragi.»

Així, doncs, el text s'ha d'entendre d'aquesta manera, sense més precisions.

L'esmena 27 es fonamenta en una concepció diferent de la del text del Projecte. L'article 12 del Projecte parteix de la base que els membres de les cambres siguin realment les empreses agràries, amb l'excepció del col·laborador de l'empresa familiar agrària, però a l'esmena els membres de les cambres professionals agràries ho són a títol personal, i dona entrada com a membres de les cambres als socis de cooperatives de producció, familiars de segon grau, etcètera.

Aquest plantejament podria portar situacions de duplicitat, com la de l'empresari que al mateix temps sigui soci d'una cooperativa, o el familiar que al mateix temps ostenti la consideració legal de col·laborador, sense parlar de la possibilitat que aquesta duplicitat es tripliqui o quadripliqui.

En canvi, el plantejament del Projecte s'apropa més al que seria la fórmula de les cambres de comerç, indústria i navegació, ja que cerca una fórmula empresarial per definir els membres.

En aquesta mateixa esmena es fa difícil entendre per què se suprimeixen les referències al caràcter públic del cens, o la possibilitat d'establir recursos legals contra els acords d'inclusió o exclusió del cens.

En canvi, s'esmenten les organitzacions professionals agràries, la participació de les quals en l'elaboració del cens està contemplada, atribuint-los el paper real que els correspon a la Disposició addicional primera de la Llei.

El Projecte és sensible que en l'elaboració del primer cens cal una participació de les organitzacions sindicals agràries, però creiem que no és procedent ni oportú anar més enllà, ni crear nous organismes, com són les juntes territorials que proposa l'esmena 69, del Grup Socialista, perquè diluïria la responsabilitat en la confecció del cens, que el Govern creu que és obligació seva assumir, comptant amb la participació de les organitzacions sindicals agràries, però sense traspasar la responsabilitat a un nou ens.

Per totes aquestes raons, ens oposarem a aquestes esmenes.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem ara, doncs, a la votació de l'esmena al títol, número 26. *(Pausa.)* Bé, despatxem la qüestió del títol i després entrem en el text de l'article.

Per tant, els qui siguin favorables a aquesta esmena al títol, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi siguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena referent al títol ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Entrem ara, doncs, a continuar amb les esmenes de l'article 12. La 27, ha estat ja debatuda i passem, doncs, a la 28, que és presentada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Vives.

El Sr. VIVES *(de l'escó estant)* : Moltes gràcies, senyor President; bé, quan un començava a llegir les notes per a la defensa d'aquesta esmena, li ha sortit una citació, i no puc resistir la temptació de llegir-la. És una citació que diu: «El problema del camp no radica en una qüestió de sistemes econòmics, como los planteamientos marxistas intentan insinuar.» Amb aquesta citació no intento liquidar la carrera política del Diputat senyor Grau, màxim després d'haver contret matrimoni fa pocs dies, cosa que aprofito per felicitar-lo públicament en uns moments suposo que de felicitat per a ell, però, és clar, és d'un autor molt més jove que es diu Josep Miró i Ardèvol, i jo lamentaria que entrés en contradicció amb allò que abans ell ens ha explicat en aquesta sala. *(Rialles i remor de veus.)*

L'esmena aquesta que defensem questiona també l'obligatorietat d'afiliació a les cambres agràries. I vull dir-ho també des de la tranquil·litat, des de la serietat i des de, jo crec, la posició que ha de ser la justa quan un discrepa de determinats dictàmens, que el nostre Grup parlamentari discrepa també del dictamen del Consell Consultiu, en relació amb aquest tema.

Discrepa, perquè entenem que el Consell Consultiu en les seves conclusions ha analitzat curosament la naturalesa jurídica de les cambres, en tot allò que afecta les seves característiques com a Administració pública, però el Consell Consultiu manifesta un cert desconeixement de quin és el paper exacte de les cambres agràries dintre de l'organigrama del camp català. Què diu aquest dictamen? Diu, en un apartat: «En principi, sembla que la necessarietat com a sinònim d'involuntarietat, acompanyada o no d'una veritable coerció, comporta una agressió al dret de llibertat que resulta dels articles 1.1, 9.2, 10.2, Constitució Espanyola i d'altres.» Diu això, d'entrada; i compartim aquest criteri.

Però, més endavant diu —i aquí és on ja no estem d'acord amb el dictamen del Consell Consultiu—: «La protecció del mercat i, per tant, del consumidor i de l'usuari, al qual pretén accedir el professional agrícola, justifica, al nostre entendre, la seva integració necessària en les cambres respectives per al compliment dels fins i de les funcions que se'ls assignen.» Mirin, en el Projecte de Llei que estem discutint no se'ls assigna cap funció ni cap fi, faltaria més, que tingui a veure amb la protecció del mercat o amb les tasques de mercat. Per tant, si el Projecte de Llei no els assigna cap funció ni cap finalitat a les cambres agràries d'accés al mercat, ni de relació amb el mercat, on està la necessitat que la protecció d'aquest mercat sigui la que justifiqui l'obligatorietat de l'afiliació? Article 13.3 del Projecte de Llei que vostès presenten: «Les cambres agràries no poden tenir cap mena d'activitat mercantil o comercial.» Llavors si ni els fins ni les funcions, ni l'activitat mercantil ni comercial no poden estar entre les funcions de les cambres agràries

es, quina relació hi ha entre la protecció del mercat i aquestes cambres, per què a partir de la protecció del mercat es justifica l'obligatorietat de l'afiliació? Acatem, evidentment, el dictamen del Consell Consultiu, però discrepem obertament. Creiem que és un dictamen emès amb ignorància del que són les cambres agràries. I és evident que aquest dictamen del Consell Consultiu, sumat al Projecte de Llei, pot legitimar la inconstitucionalitat d'aquest Projecte.

Però és que n'hi ha més, n'hi ha més. Què diu el Consell Consultiu en aquest fonament VI? I segueix, amb unes altres paraules: «Cap agricultor no haurà d'integrar-se necessàriament en una cambra agrària, ni sotmetre's a les seves competències, és a dir, cap pagès no s'hi haurà d'afiliar si la seva activitat principal no és l'explotació agrària o no desenvolupa la seva indústria amb la finalitat, no només de produir, sinó també d'accedir al mercat, la qual cosa ens porta...», etcètera.

Què passa amb els pagesos a temps parcial? Què passa amb aquell pagès que obté uns ingressos superiors pel seu treball a la indústria que pel seu treball a l'agricultura? D'acord amb aquest dictamen del Consell Consultiu, no té cap mena d'obligació d'estar afiliat a les cambres agràries.

Què passa amb aquell pagès que és soci d'una cooperativa, i que, per tant, no accedeix al mercat; qui hi accedeix, és la cooperativa, no ell? Haurà de ser soci afiliat a la cambra agrària la cooperativa, o ho haurà de ser el pagès? D'acord amb el dictamen del Consell Consultiu, nosaltres entenem que la cooperativa, no el pagès. Per tant, estem en una flagrant contradicció amb l'article 12, apartats 2.a) i b): si l'únic objecte és l'explotació agrària, no tenen per què estar obligatòriament afiliats a les cambres agràries. I això obre un camp de confrontació jurídica i legal en el camp català, que portarà nombrosos problemes a l'aplicació d'aquesta Llei.

I encara que fos només per aquest tema, aquesta Llei calia no haver-la portat avui al Ple d'aquest Parlament; calia haver-la rediscutit, calia haver analitzat amb cura el que diu el dictamen del Consell Consultiu, per tal de mirar que aquestes contradiccions no apareguessin, si és que es volia tirar la Llei endavant, en el Projecte de Llei que nosaltres estem tractant.

Perquè, si és veritat que d'acord amb aquest Dictamen del Consell Consultiu, aquell pagès l'activitat principal del qual no sigui l'explotació agrària, o que no hagi d'accedir al mercat, no té perquè estar obligatòriament afiliat a la cambra agrària, nosaltres ens preguntem què passarà amb aquests pagesos que no hagin d'estar obligatòriament afiliats a la cambra agrària? És que no rebran els serveis del Departament a través de les cambres? Que no rebran el conjunt de serveis que el Departament d'Agricultura els delegarà? I, llavors, què? Pugen els serveis com qualsevol contribuent i, en contrapartida, no se'ls donaran?

Senyors de Convergència i Unió, senyors del Govern, amb l'obligatorietat de les cambres, no només es contradiu tot aquell seguit de drets i llibertats de què abans s'ha parlat aquí, i aquest matí també, sinó el mateix Dictamen del Consell Consultiu, que en alguns aspectes nosaltres no compartim, i que entenem que en d'altres, a partir de la interpretació legal que se li doni, pot provocar seriosos problemes amb l'afiliació obligatòria a aquestes cambres agràries, seriosos conflictes de tipus jurídic amb aquesta obligatorietat, i, en definitiva, pot ser una de les espases segurament més afilades per afirmar que

aquest Projecte, tal i com està concebut, Dictamen del Consell Consultiu en mà, neix mort avui a Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor... Ah, per a després; bé. Aleshores, hem de passar a la defensa de l'esmena número 29, d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per fer-ho, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES: Honorable President, amb el seu permís defensaré conjuntament l'esmena 29 i l'esmena 84 a l'Exposició de motius, paràgraf onzè.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

El Sr. TORRES: Senyores i senyors Diputats, s'acaba de parlar del Dictamen del Consell Consultiu. Nosaltres també ens l'hem llegit, i detingudament, i ens hem adonat que el fonament VI examina detingudament el text de les alegacions i les esmenes parlamentàries entre les quals es troba la que estem defensant en aquest moment.

El Consell Consultiu assenta la seva doctrina sobre aquest tema en la següent declaració, que, al nostre judici, la resumeix perfectament, i que cito textualment: «Quan predomina l'interès general, no està vedat al legislador el recurs a l'associació obligatòria, sempre que l'apreciació d'aquell interès general perseguit, no sigui clarament arbitrari, o constitueixi un simple pretext.» I, a l'empara d'aquest principi, el Consell Consultiu considera constitucional el contingut de l'article 12, que fa obligatòria la integració dels membres, o, millor, de tots els professionals del sector agrari. Diguem-ho d'una altra manera: el Consell Consultiu diu que l'obligatorietat es pot establir amb la condició que quedi demostrat l'interès general del sector corresponent per a aquesta afiliació obligatòria a les cambres agràries locals.

Fins ací, en principi podríem estar-hi d'acord, però, és clar, tot seguit ens ve una pregunta a flor de llavi: qui ens diu, i qui ens demostra que l'interès general del sector agrari és la constitució i integració obligatòria dels pagesos a les cambres agràries locals? Creiem que, en aquest tema, és necessari ser molt caut, caut en les afirmacions, que el menys que hem de reconèixer és que hi ha una gran disparitat de criteris en l'apreciació de l'interès general.

Vegem-ho, si us plau, de més a prop. L'article 15 —tant citat— de la LPA, si bé per una part ens imposa l'obligació de constituir cambres agràries, per altra part, es guarda prou bé de dir-nos que se n'han de constituir de locals, car deixa la determinació de l'àmbit territorial a la preferència de cadascuna de les Comunitats Autònomes. I es guarda prou bé de fer-ho perquè el mateix Ministeri d'Agricultura deu creure que les cambres locals no deuen ser gaire representatives de l'interès general, perquè en l'esborrany que tots coneixem, en el seu avantprojecte, les cambres locals ni tan sols hi figuren.

La nostra institució, aquest Parlament, és un testimoni d'excepció de la complexitat del tema i de la cautela que hem de tenir. Molts de vostès recorden els debats que tingueren lloc durant l'anterior legislatura, i que es concretaven en diverses ocasions en la votació de resolucions que demanaven, imperativament, la dissolució de les cambres, de totes les cambres.

Avui hem sentit una altra vegada tonalitats similars a les d'altres debats i, aleshores, jo pregunto: es podia demanar aleshores la dissolució de les cambres agràries, si es creia que

aquests organismes eren representatius de l'interès general? Car hem de recordar una vegada més que aquelles resolucions, o almenys algunes d'elles, varen ser votades pels comunistes, els socialistes, els republicans, els convergents i els unionistes.

En el ventall de les forces polítiques de Catalunya hi podem trobar criteris totalment diferents quant a l'interès que puguin tenir...

El Sr. PRESIDENT : Prego la Cambra que guardi silenci.

El Sr. TORRES : ...les cambres agràries locals. Des d'aquells que preconitzen una línia purament i simplement de continuïtat amb el Decret Suárez i potser d'abans, i aquells qui consideren aquests organismes com a organismes inútils, innocus o àdhuc nocius i nefasts. N'hi ha per a tots els gustos, i cada preferència es defensa amb vehemència i, àdhuc, amb una certa agressivitat.

En el món sindical passa exactament el mateix; no sabem d'una manera precisa quina és l'opinió més representativa de l'interès general de la pagesia catalana, però el que sí que sabem és que el sindicat agrari més important, tant pel nombre d'afiliats com pel volum de les seves actuacions, que és la Unió de Pagesos, és molt majoritàriament refractari a la constitució de cambres locals, i, sobretot, a l'obligatorietat d'afiliació.

I, a més, el mateix Projecte de la Conselleria és escèptic quant a l'interès i a l'efectivitat de les cambres locals, car ja ens diu, des de l'Exposició de motius, que es preveu una reducció lògica del seu nombre, mitjançant els procediments reglamentaris. I en la Disposició transitòria es preveu la unió o fusió de dues o més cambres locals abans del desembre del 1987, si el Departament d'Agricultura constata —constata— que les finalitats i les funcions que els atribueix aquesta Llei no arriben a assolir-se.

Què vol dir això? Això vol dir que es preveu la possibilitat que un nombre pràcticament il·limitat, dues o més, un nombre pràcticament il·limitat de cambres locals s'uneixin o es fusionin perquè la seva existència per separat s'haurà constatat que era perfectament inútil, i que no servia per a res. És aquest l'interès general, pregunto jo? El comentari que es pot fer, és que si l'interès general fos tan clar, i tan evident, no crec que hagués estat necessari adoptar i inserir en aquest Projecte unes vies d'emergència, per tal de fer cara a situacions que s'haurien creat i de caràcter purament insostenible.

El nostre partit és respectuós del criteri dels altres, encara que no el comparteixi, però entenem que en un problema tan conflictiu com aquest, i que es presta a interpretacions tan diverses, el millor que es pot fer és no *imposar* —subratllat—, no imposar els criteris d'una part de la pagesia sobre una altra part de la pagesia. Una part majoritària o minoritària, aneu a saber, el que cal fer, al nostre judici, és que siguin els mateixos pagesos els qui diguin si tenen fe o no tenen fe en les cambres agràries locals. Si aprecien o no aprecien els seus serveis, si consideren que són útils o són inútils. Que siguin ells els qui ho diguin, i no una o una altra enquesta d'opinió, encarregada per qui sigui, i amb el resultat que sigui. Els pagesos que creguin en les cambres locals, que s'hi integrin, amb tota llibertat; que es beneficiïn dels serveis que els siguin prestats; que contribueixin al seu funcionament, i que les paguin. I ja veureu que si el resultat de la presència d'aquests organismes en les localitats es veu útil per al conjunt de la pagesia, no serà una minoria ni una majoria la que s'hi integrarà, sinó que seran tots els pa-

gesos que s'hi afiliaran voluntàriament.

Però, una vegada més, senyores i senyors Diputats, el que no es pot fer és fer entrar el clau per la cabota, i obligar-los a lliurar-se a uns mecanismes en els quals tenen perfectíssim dret a no creure. La darrera vegada que es va demanar l'opinió dels pagesos sobre aquest tema, d'una manera indirecta, però força expressiva, va ser en les darreres eleccions a cambres locals, i el menys que es pot dir, és que el resultat no va ser pas massa afalagador per als partidaris d'aquests organismes. Potser les coses han canviat; potser sí, potser no. No ho sabem. El que sí que sabem és que abans de tot, ens cal respectar la lliure determinació dels interessats, sobretot encara si tenim en compte un passat i un present ple de disputes i de controvèrsies.

Nosaltres tenim plena confiança en el seny i en la maduresa dels nostres pagesos, i no ens fa por de deixar a llur arbitri unes decisions que els afecten particularment, i, si no ho fem així, no és difícil profetitzar que s'haurà de fer un ús intensiu de la Disposició transitòria sisena, perquè haurem constituït uns organismes sense la deguda viabilitat.

En resum, és molt possible que l'article 12 sigui adequat a l'ordenament constitucional i estatutari, com així ho diu el Consell Consultiu, organisme que respectem i que admirem. Però ningú no ens farà creure que el plantejament d'aquest article sigui políticament oportú.

Cambres sí, cambres no; cambres locals sí, cambres locals no. Nosaltres ho tenim molt clar : que siguin els mateixos pagesos, tots els pagesos, els qui donin la resposta. Amb tota llibertat, amb tota voluntarietat. Les nostres esmenes, aquestes dues esmenes, no tenen altre objectiu que donar-los la paraula.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Ara queda, doncs, una altra esmena, del Grup Popular (*L'I. Sr. Grau demana per parlar.*) El vol fer ara? Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Grau.

El Sr. GRAU : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el paper del Consell Consultiu ens limita a vetllar per l'adequació a la Constitució i a l'Estatut de les normes que es debaten en aquest Parlament, res més. El Consell Consultiu, pensem que no té per què conèixer la realitat fàctica i els problemes en detall del camp català. El seu problema, el problema al qual ha de respondre el Consell Consultiu és l'adequació d'aquests projectes a la Constitució i a l'Estatut. I això és el que fa el Dictamen.

Té o no té l'activitat dels agricultors un caràcter professional? El text del Dictamen argumenta que sí; al meu entendre dóna, a títol d'exemple, una justificació d'aquest caràcter professional, que pot portar a l'associació obligatòria en benefici dels mateixos professionals i del conjunt de la societat; però hi caben altres argumentacions per arribar a la mateixa conclusió.

L'obligatorietat i l'existència d'un nivell organitzatiu local són dues qüestions diferents, i, al nostre parer, no relacionades entre si. Sobre l'existència de les cambres agràries locals penso que ja hem fet el debat, i el debat que ara estem fent és sobre la pertinença a les cambres.

Nosaltres no diem que sigui d'interès general l'afiliació obligatòria a les cambres, sinó que el que considerem d'interès general és la professionalització dels agricultors, i, partint del condicionament extern que significa l'existència de la LPA,

creiem que una bona solució per compaginar la professionalització amb la necessitat de tenir unes corporacions de dret públic agràries, és el de l'afiliació de tots els professionals en aquestes corporacions.

Nosaltres no assumim les darreres eleccions a cambres, ni la realitat present de les cambres. Tot això no ha depès ni depèn encara de nosaltres. Responem tan sols d'aquest Projecte que estem debatent. Si es vol que siguin els pagesos els que decideixin finalment si existiran un tipus de cambres o altres, nosaltres pensem que el Projecte que presentem és un Projecte que té uns plantejaments liberals i que té una estructura prou flexible per permetre que els mateixos agricultors, els mateixos professionals de l'agricultura, vagin adaptant la realitat de les cambres a les seves necessitats i als seus criteris.

En una línia de principis, i teòrica, seria bo que la condició de membre d'una cambra professional agrària s'adquirís voluntàriament, mitjançant sol·licitud, per l'esperit liberal que això significaria. Això és normal i natural en el dret i la llibertat d'associació que estan a la base de les cambres professionals agràries. Però les cambres professionals agràries, que són una realitat associativa, són quelcom més : una corporació de dret públic. I això, que comporta unes majors atribucions i eficàcia, implica també uns condicionaments i, entre ells, el de l'obligatorietat de la pertinença. El Consell Consultiu ens diu sobre aquest punt en el seu Dictamen : « La integració necessària no és discriminatòria ni ofèn el contingut essencial del dret a la llibertat. »

Quant a l'exigència d'afiliació al règim de la Seguretat Social agrària, que pretén exigir l'esmena del PSUC, pensem que no s'adiu amb la filosofia, més empresarial que individual, del Projecte de Llei. Quant a l'apartat e), que proposa el PSUC en la seva esmena, potser tindria sentit si el dret de vot es reconegues als socis o membres de les persones jurídiques, però no en té cap si el vot només es reconeix a la persona jurídica que les exercitarà mitjançant el seu representant legal.

Per tant, senyores i senyors Diputats, ens oposarem a aquestes dues esmenes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara es tracta, doncs, de substanciar la darrera de les esmenes a aquest article 12, que és la número 30, corresponent al Grup Popular.

Per substanciar-la, tinc el gust de donar la paraula...

El Sr. VERAY : President, només per anunciar la retirada de l'esmena número 30, de la 34 i de la 40.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Per tant, no queden més esmenes a aquest article, i podem passar ja a la seva votació.

Posem a votació, primer, l'esmena número 27, del Grup Socialista.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que facin el favor de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 26 vots a favor, 58 en contra i 5 abstencions.

Passem ara a l'esmena número 28, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 26 vots a favor, 59 en contra i 5 abstencions.

Queda ara l'esmena 29, d'Esquerra Republicana de Catalunya, i, per tant, els qui hi estiguin a favor, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 30 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Anem ara a la votació del text del Dictamen per a aquest article 12.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article 12, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 61 vots a favor, 29 en contra i cap abstenció.

Passem ara a l'article 13. Per a aquest article hi ha una esmena, número 31, del Grup Socialista, que no ha estat debatuda encara. Per fer-ho, per iniciar el seu debat, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, en aquest cas, l'esmena socialista, el que pretén és emmarcar les funcions de les cambres agràries, en primer lloc, en un nivell superior al nivell local, que és el que el text del Projecte de Llei del Govern emmarca. Però hi ha tot un conjunt de funcions de les cambres agràries al nivell local que nosaltres pensem que, com hem anat repetint al llarg i a l'ample d'aquest debat, fan la competència, o interfereixen o obstaculitzen altres funcions que corresponen al sindicat, o bé als ajuntaments, o bé a l'Administració territorial de la Generalitat de Catalunya.

Per, d'alguna manera, il·lustrar això mateix que jo dic, permetin-me que els faci la lectura del text del Consell Executiu i vagi, paràgraf per paràgraf, anant matisant què és el que nosaltres pensem i amb què es contradiu amb altres competències d'altres organismes. « Actuar com a entitats de consulta i de col·laboració respecte a la Generalitat. Amb aquesta finalitat, fan arribar a la Generalitat llurs criteris en matèria d'interès agrari i compleixen els encàrrecs que en reben i les col·laboracions que els són demanades. » Evidentment, entenem que les col·laboracions que es puguin fer amb les cambres agràries al nivell local converteixen a la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en un organisme que ha d'anar parlant amb tot un conjunt de cambres agràries per uns determinats temes. Mentre que si això es fa en la cambra agrària comarcal, evidentment, es generalitzen la col·laboració i la consulta en un àmbit molt superior, i té una determinada lògica. Però, en el cas que s'hagi de fer al nivell local, quin millor interlocutor que fer-ho amb l'ajuntament, o quin millor interlocutor que fer-ho amb el sindicat, o els sindicats, que estan implantats en aquella zona, i no solament donaran una versió, sinó que donaran diferents versions, diferents posicions. Perquè, si només es pregunta a la cambra agrària local, per exemple, una consulta determinada, només es dona un punt de vista.

El punt b) : « Informar llurs membres sobre subvencions, ajuts, programes, obligacions i normativa agrària. » Bé, si

aquestes són les funcions de les cambres agràries locals, com les comarcals, com la Federació de Cambres Agràries Nacionals de Catalunya, resulta que estem davant d'una funció que es repeteix, perquè l'Administració territorial de la Generalitat de Catalunya té l'obligació, evidentment, d'informar els ciutadans, en aquest cas els pagesos, sobre subvencions, ajuts, programes, obligacions i normativa agrària. Els sindicats també informaran, i informen, els membres del seu sindicat, i, a la vegada, en algunes qüestions, en algunes subvencions, com per exemple les subvencions per arreglar camins, l'ajuntament no solament pot informar aquells interessats, sinó que és motor dinàmic per demanar la subvenció per arreglar el camí. En podria donar molts més exemples.

El punt c) : «Exercir les competències administratives que hi delega el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. A aquest objecte, tenen la consideració d'oficines públiques, i pot ésser-hi presentada i tramitada la documentació administrativa agrària relacionada amb les competències administratives delegades.» Bé, si la Conselleria d'Agricultura delega al nivell de cambres agràries locals tot un conjunt de competències, nosaltres l'únic que estem dient és que està cedint les seves pròpies competències a uns organismes que no són els propis de l'Administració. I aquesta delegació de serveis també es pot fer amb convenis de col·laboració amb els sindicats, amb la qual cosa el que fem és enfortir-los, perquè els donem la possibilitat de donar serveis. Aquell sindicat que treballi més, que ho faci més bé, evidentment, aconseguirà agrupar al seu entorn més pagesos per rebre aquell servei delegat per part de la Conselleria d'Agricultura per funcionar el sindicat.

Bé, per estar en virtut de competència pròpia, o per delegació de la Generalitat, per si mateixes o en col·laboració amb organismes públics o entitats privades, tots aquells serveis que són d'interès per al sector agrari. Nosaltres pensem que aquí entrem també en una evident competència. Si aquests organismes reben determinades ajudes, com he anat dient al llarg de tot el debat, de l'erari públic, resulta que tenen avantatges, en aquest cas, sobre els sindicats, per poder fer aquests convenis i prestar uns determinats serveis. Però, a més a més, jo ja he dit que alguns dels serveis típics que han anat prestant les cambres agràries fins ara estan en vies, i així s'ha anunciat per diferents responsables del Govern de l'Estat, que vagin a parar a altres organismes o que els exerceixin uns altres organismes. I això vol dir que aquells, almenys, que el pagès entén com a serveis que gestiona després d'un determinat conveni o d'un determinat pacte, en aquests moments no els gestionarà la cambra agrària.

Nosaltres pensem que molts d'aquests serveis que en aquests moments realitza o executa la cambra agrària i que, per les funcions d'aquest Projecte de Llei, també se li donen, els podrien realitzar en molts casos els sindicats, al nivell local, i també els ajuntaments.

«Fomentar la creació i l'organització d'entitats, serveis i activitats que tenen per objecte els interessos generals de llurs membres.» Mirin, en una sèrie d'articles, en un article amb una transaccional, hem anat col·locant d'una forma clara que les cambres agràries no podran realitzar activitats mercantils o econòmiques. Però fixin-se el que els donem com a funció en aquest paràgraf. Els donem com a funció la possibilitat de fomentar la creació i l'organització d'entitats, serveis i activitats

que tenen per objecte els interessos generals de llurs membres. Vol dir que, des de les cambres agràries, es pot fomentar en un poble, per exemple, una cooperativa. Però fixin-se vostès, que això que pot semblar bo... «i per què no ho pot fer?» Doncs, imaginin-se que a la cambra agrària hi hagi, després de les eleccions que estan previstes en el Projecte de Llei, un determinat sector social de la pagesia d'aquell poble, i resulti que aquell grup no sigui precisament el que està en la cooperativa, que en molts casos passa. Això, a alguns Diputats que segurament no coneixen la realitat del món agrari català, els pot semblar estrany, però és que això que els estic explicant no és una cosa que jo m'imagino. Això és una cosa que jo he pogut constatar, no en una, sinó en multitud d'ocasions. Des de la cambra agrària, en molts casos, s'ha fet la competència, o s'ha fomentat o s'ha buscat la confrontació amb la mateixa cooperativa del poble.

La cooperativa venia uns determinats adobs, la cambra agrària els venia i procurava, mitjançant les subvencions, vendre'ls una mica més barats. Això, ara, no ho podrà fer, però sí que podrà fomentar una organització que, d'alguna manera, tingui una confrontació econòmica amb un altre sector de la pagesia del poble.

Exercir accions i interposar tota mena de recursos administratius i jurisdiccionals en representació i en defensa dels interessos generals agraris. Si resulta, senyores i senyors Diputats, que, per un article de la Llei, acceptant precisament una esmena socialista, no són reivindicatius ni representatius, ni poden negociar, ¿com poden, senyores i senyors Diputats, per les funcions que se'ls atorguen, exercir accions i interposar tota mena de recursos administratius i jurisdiccionals en representació i en defensa d'interessos generals agraris? Aquesta paraula d'«interessos generals agraris» engloba moltíssimes coses.

El g) : «promoure i realitzar estudis tècnics, econòmics, de mercat i d'altra mena que siguin d'interès per a llurs membres.» Senyors Diputats, que les cambres agràries locals, les comarcals i la Federació de Cambres Agràries de Catalunya puguin realitzar estudis, quan l'Administració de la Generalitat de Catalunya també pot realitzar estudis, quan resulta que les entitats locals també poden realitzar estudis, quan resulta que hi ha tot un conjunt d'organismes que poden realitzar estudis, jo crec que és necessari que es puguin realitzar tants estudis com es vulgui, però no em negaran que el més lògic que pot passar és que, sobre una mateixa qüestió, es facin diversos estudis, per diferents organismes, però, d'aquesta manera, l'únic que fem és doblar les despeses. I això, que a alguns Diputats també desconexors del món rural els pot semblar estrany, resulta que han pogut veure com l'Administració ha fet sobre una comarca un estudi : per exemple, la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, sobre l'oví, per exemple, en la comarca de la Selva, un estudi que va costar una petita fortuna al meu entendre, resulta que la cambra provincial també havia fet un estudi sobre el mateix tema i resulta que, a més a més, hi ha tot un conjunt d'altres organitzacions que havien realitzat un estudi sobre la mateixa qüestió. L'única diferència és que no estem davant d'un organisme privat, sinó que estem en un organisme que també utilitza mitjans i diners públics.

La h) : «Elaborar, tractar i difondre documentació i informació estadística entre llurs membres.»

La i) : «Desenvolupar aquelles altres activitats que corres-

ponen a les finalitats assignades per aquesta Llei a les cambres professionals agràries.»

I, en el punt 2, quan diu que «les cambres poden ser representades com a entitats professionals del sector agrari en les juntes i els organismes amb competència sobre l'activitat agrària», senyores i senyors Diputats, ens tornem a trobar en una contradicció en acceptar l'esmena socialista : que no puguin ser reivindicatives ni negociadores ni representatives, quan en aquest article hi donem la funció de poder estar presents com a entitats professionals del sector agrari en les juntes i en els organismes amb competència sobre l'activitat agrària. I ens podem trobar, a més a més, que es faci, allò, una presència en unes determinades juntes —per exemple, en una mesa sectorial de qualsevol producte, de les cambres agràries, dels sindicats pagesos i del sector. Bé...

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps ha estat depassat ja.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, acabo immediatament.

Tenim la seguretat que aquestes funcions atribuïdes a les cambres agràries a tots els nivells només serviran per doblar despeses, complicar l'entramat competencial entre Administracions, lesionar les competències sindicals, atomitzar una prestació de serveis que, amb recursos migrats, només farà que aquests siguin donats en deficientes condicions i no arribin a la majoria de pagesos, i, finalment, aquestes funcions que s'atribueixen ara a les cambres agràries serviran perquè, d'aquí a un temps, hàgim de veure com un conjunt d'escàndols esquitxaran greument el prestigi de la Generalitat, de la mateixa manera com deia jo aquest matí que esquitxen avui les cambres agràries.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El torn en contra ha de ser ara? El volen fer ara o després de les altres esmenes? *(Pausa.)* L'Il·lustre Diputat senyor Gavín té la paraula per al torn en contra.

El Sr. GAVÍN : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, bé, intentaré ser al màxim de breu possible. En principi, dir que, de la lectura d'intencions que fa el Diputat esmenant sobre el motiu de l'esmena que presenta, entenc que hi ha un error de base; és a dir, ell planteja que les funcions estiguin per sobre d'un nivell local, i planteja la problemàtica, diguéssim, d'exercir alguna d'aquestes funcions en un àmbit local, municipal, estrictament entès.

Aquí vull fer una puntualització, en la qual em fonamento per dir-li que aquí hi ha un equívoc d'interpretació, i és en el sentit que, quan en la Llei es preveu el mecanisme per agrupar diferents cambres agràries locals, la cambra agrària resultant també és d'àmbit local : té la denominació de cambra agrària local i pot abastar tres, quatre, cinc, vuit, deu municipis o més.

Aleshores, a partir d'aquí és quan, com li deia abans, hi ha un equívoc en la interpretació; de tota manera, podem fer una lectura detallada de cada un dels aspectes a què s'ha referit el Diputat esmenant. Per exemple, en l'apartat a) «actuar com a entitats de consulta i de col·laboració respecte a la Generalitat», aquí podríem dir, doncs, que és evident que, quan calgui fer aquesta consulta a un nivell comarcal, perquè així és l'àmbit sobre el que es pretén consultar, és lògic que es faci a nivell comarcal, però quan l'àmbit sobre el qual es pretengui consultar

o col·laborar sigui un àmbit estrictament menor, creiem que és bo que hi hagi la possibilitat que es pugui fer amb les cambres professionals agràries locals. Si més no, com he dit, no treure aquesta possibilitat; tampoc això no nega que no es pugui fer aquesta col·laboració o aquesta consulta amb ajuntaments i també amb sindicats; creiem que no està en contradicció.

Sobre l'apartat b), «informar llurs membres sobre subvencions, ajuts, programes, etcètera», creiem que és una funció important, creiem que és bo que s'arribi a aquesta informació al més ràpidament i al més avall millor.

Sobre l'apartat c) «exercir les competències administratives que hi delega el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, etcètera», la delegació de competències administratives està prevista en la Llei, està prevista en la LPA —que com tots vostès saben i no repetirem, condiona desenvolupar aquesta Llei—, i, per tant, ho veiem correctament.

De la mateixa manera ho podria repetir, i m'ho estalviaré, per als altres apartats a què ha fet esment el Diputat esmenant, i ho faré així perquè nosaltres fem una lectura molt més àmplia, d'aquesta esmena; és a dir, la lectura detallada és la que anteriorment els he fet. La lectura àmplia que fem d'aquesta esmena és que la seva intenció final és buidar les cambres professionals agràries de contingut; buidar-les de funcions. Crec que això és clar, i com vostè comprendrà, no hi podem estar en contra. És a dir, mentre aquestes entitats tinguin com a funció principal la prestació de serveis, i com a particularització d'aquestes possibles prestacions de serveis, detallada, en l'article 13, diferents modalitats, entenem que no és bo que es buidi de contingut.

Amb tot i això, li vull aclarir un altre tema, i és que nosaltres, el que pretenem fer amb aquest article 13 és formar un marc ampli de competències i de funcions a les quals no estan obligades les diferents cambres agràries locals comarcals, doncs, a accedir-hi obligatòriament, repeteixo, sinó que poden escollir les funcions que creguin més adients en funció de les seves característiques particulars; per tant, és bo, repeteixo, creiem, que hi hagi un marc ampli de funcions, encara que no necessàriament totes i cadascuna d'elles hagin de ser assolides per totes i cada una de les cambres professionals agràries.

Vull afegir també un aclariment que potser serveixi per aclarir —i valgui la redundància— un dubte que han plantejat el Diputat esmenant i d'altres Diputats esmenants, quant, per exemple, al punt 2 d'aquest article, on diu : «les cambres poden ser representades com a entitats professionals del sector agrari en les juntes i els organismes amb competència sobre l'activitat agrària.» Aquesta dicotomia, repeteixo que s'ha plantejat sovintejadament pel Diputat esmenant i per altres. Intentaré aclarir-los-la amb la citació d'unes frases de l'apartat c) de l'article 15 de la famosa i malfaurada Ley del Proceso Autonómico, que, desgraciadament —i em fa l'efecte que ho haurem de fer, més endavant, altres vegades—, hem hagut d'anar repetint reiteradament perquè quedi ben clar el nostre posicionament i la nostra posició en el desenvolupament d'aquesta Llei.

L'apartat c) d'aquest article 15 de la LPA diu : «Tendrán carácter de órganos de consulta y colaboración con la Administración del Estado y de las Comunidades Autónomas y estarán sometidas a la tutela administrativa de estas últimas. Además de las competencias administrativas que puedan ostentar por atribución legal o por delegación de las Administraciones públicas,

tendrán como función propia la prestación de servicios a sus miembros y la representación y defensa de sus intereses económicos y corporativos, sin perjuicio de la libertad sindical y de asociación empresarial.» Repeteixo que espero que aquesta citació —i m'agradaria que fos l'última— aclarís d'una vegada, ja, per totes, aquesta famosa dicotomia que s'està plantejant ara aquí.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, entrem ara a les esmenes que queden, que són tres, totes elles del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Per defensar-les, sigui conjuntament, sigui separadament, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Vives.

El Sr. VIVES : Sí, senyor President, en tot cas, per agrupar-les, les esmenes 37, 38 i 39.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, gràcies.

El Sr. VIVES : Totes elles a aquest article 13, i que fan referència a la nostra voluntat de suprimir, d'una banda, la lletra e) de l'article 13, de suprimir la lletra f) de l'article 13, i de suprimir l'apartat segon d'aquest mateix article.

Per què plantegem aquesta supressió? La plantegem perquè l'article 13 estableix que, entre altres funcions, les cambres agràries podran tenir les de fomentar la creació i l'organització d'entitats, serveis i activitats que tinguin per objecte els interessos generals de llurs membres.

El Diputat senyor Pere Ayguadé ha donat abundants arguments per tal de donar base, donar suport a aquesta voluntat de supressió; jo crec que en la seva expressió hi havia veritat : què vol dir «fomentar la creació d'entitats que tinguin per objecte els interessos generals de llurs membres», o «fomentar la creació i organització de serveis», o «fomentar la creació i organització d'activitats que tinguin aquests mateixos objectes»? Des del nostre punt de vista, i quedant-nos molt clar que l'article 13, apartat 3, diu que les cambres no podran realitzar activitats mercantils ni comercials per si mateixes, queda clar que, d'una lectura senzilla d'aquesta lletra e) de l'article 13, es pot interpretar que les cambres tenen, entre altres missions, fomentar la creació de societats, per exemple, per fabricar pinso, per exemple, d'utilització per als seus afiliats, per als seus membres. Per exemple.

Hi cap la possibilitat de fomentar serveis d'assessoria de qualsevol ordre : jurídica, econòmica, fiscal, el tipus que es vulgui, per tal de donar aquests serveis als seus membres sense cap mena de finalitat mercantil i comercial, però, evidentment, i a partir de les subvencions que rebin de l'Administració pública, podran prestar aquests serveis a un cost molt menor, sense cap mena d'activitat mercantil ni comercial, del que poden fer altres entitats.

Podrà fomentar, per exemple, la creació d'entitats d'assegurances per als seus membres, i sempre respectant els grans interessos que puguin tenir aquests afiliats; podran, per exemple, fins i tot, fomentar la creació d'entitats d'estalvi per als seus membres, evidentment, sempre, defugint qualsevol tipus d'activitat comercial cap a l'exterior.

Per tant, entenem nosaltres que estem davant d'una part de l'articulat, de nou, en el qual hi ha el «feta la llei, feta la trampa», i nosaltres, evidentment, no volem entrar-hi, i entenem que les cambres no poden crear cap entitat ni servei ni activitat

d'aquelles característiques, i és per això que proposem la supressió d'aquestes lletres e) i f).

Però, per altra banda, proposem també la supressió de l'apartat segon d'aquest article 13, quan diu que les cambres poden ser representades com entitats professionals del sector agrari en les juntes i els organismes amb competència sobre l'activitat agrària, i lamentaria molt que el senyor Gavín digués que està molest perquè m'haurà de tornar a esmentar l'article 15 de la Ley del Proceso Autonómico; ho lamentaria molt, però, miri, o jo no sé llegir o no sé escoltar, o vostès estan en un error i en una equivocació, perquè vostès han acceptat, en l'article 4 d'aquesta Llei, una frase que diu que «no són pròpies de les cambres agràries les actuacions de representació»; vostès ho han acceptat, això, i ho han col·locat en el text articulat de la Llei.

Per tant, si l'article 15 de la Ley del Proceso Autonómico val per a l'article 13, apartat 2, de la seva Llei, també hauria de valer per a l'article 4 d'aquest mateix Projecte de Llei, i no en un lloc col·locar-hi que no poden ser entitats representatives, i, en un altre lloc, col·locar-hi que poden ser entitats representatives. Però, és clar, quan m'esmenta l'article 15 de la Ley del Proceso Autonómico, em diu que podran ser representatives en defensa dels interessos dels sectors, i llavors entrem de nou en la pregunta de : què succeeix amb aquestes entitats?, si és que són o no són reivindicatives.

I, en tot cas, expliqui'm vostè la diferència que hi ha entre representar els interessos del sector i ser entitats típicament i purament reivindicatives.

Nosaltres entenem que les cambres, en tot cas, han de ser organismes de serveis, i consultius, i si són una altra cosa vostès ens ho expliquen. I que les juntes i organismes amb competència agrària que hi han d'anar, són els sindicats, i aquest apartat 13.2, en contradicció flagrant amb l'article 4 d'aquesta Llei que vostès abans han acceptat i han votat, és una clara interferència al principi de llibertat sindical. En definitiva, és un text que queda pitjor, pitjor, que el Decret de juny de 1977, escrit en aquells moments pel Govern de la UCD. Estarem davant uns organismes que són tutelats per l'Administració, i que curiosament van a participar amb l'Administració, que és qui els tutela, a juntes i organismes d'elaboració de política agrària. Si algú ho entén, amb cites o sense cites a la seva mà, que faci el favor d'explicar-nos-ho.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN : Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, amb la més bona voluntat, perquè amb tota la sapiència que pugui tenir l'humil Diputat que els parla, li pugui explicar el perquè entenem que no hi ha contradicció.

En aquesta esmena es planteja la supressió de l'apartat e), l'f) i el punt 2 d'aquest article 13. Bé, l'apartat e), parla de fomentar la creació i l'organització d'entitats, serveis i activitats, que tenen per objecte els interessos generals de llurs membres. També hi ha fet esment l'esmena anterior del Grup Socialista, i ja en parlarem.

Entenem, en principi, que no hi ha d'haver contradicció entre aquest apartat e) i el punt 3 d'aquest article, on diu que no poden tenir cap mena d'activitat mercantil o comercial. I per què no hi ha d'haver contradicció? Perquè a l'apartat e) parla de fomentar —fomentar— la creació i organització d'entitats, i fomentar no vol dir tenir la titularitat, no vol dir tenir la

titularitat. I si realment les cambres no poden tenir cap mena d'activitat mercantil o comercial, és evident que serà impossible que tinguin la titularitat de qualsevol mena d'organisme o d'entitat que puguin fomentar la seva creació.

En el cas de l'apartat f), jo li voldria dir que no veiem cap possible interpretació en si aquest apartat hi ha de ser o no hi ha de ser. Entenem que exercir eleccions i interposar tota mena de recursos administratius i jurisdiccionals en representació i en defensa d'interessos generals agraris és una funció pròpia de les corporacions de dret públic, i com a tals corporacions de dret públic, que és com es defineixen les cambres professionals agràries, entenem que és evident que com a tal funció de les corporacions, és també una funció de les cambres professionals agràries.

Respecte al punt 2, intentaré expressar-me una mica millor, per explicar el nostre posicionament.

Nosaltres entenem que les cambres poden estar representades en alguna junta o organismes amb competències sobre l'activitat agrària, per exemple, per ser consultades. Poden estar representades. El que no entenem que fos massa lògic és que anessin com a representants d'un sector que és la contradicció que vosaltres... que vostès, perdó, ens plantejaven anteriorment. Li dic més : per anar a representar el sector hi han d'anar els sindicats; hi han d'anar els sindicats, ningú diu el contrari.

Per tot això, espero que ara per fi hagi quedat clar aquest punt, no hi veiem contradiccions, senzillament hi ha una diferència de lectura de l'article i, per tant, votarem en contra d'aquesta esmena.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem ara, doncs, a procedir a la votació de la sèrie d'esmenes que presenta aquest article 13, començant per la 31, del Grup Socialista de la Cambra.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Bé, sembla que la 32 i la 33 han decaigut; suposo que no hi ha objecció. Aleshores, la 34 ja se sap que ha estat retirada, i anem a la votació de les 35, 36, 37, 38 i 39.

Els qui siguin favorables a l'esmena 35... hi ha alguna dificultat a votar-les conjuntament? No?, bé, doncs, llavors, votem conjuntament les esmenes de la 35 a la 39, ambdues compreses.

Els qui siguin favorables a aquest grup d'esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest grup d'esmenes ha estat refusat per 27 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Anem, ara, doncs, a votar el text del Dictamen per a l'article 13.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article 13, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article, ha estat aprovat per

61 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció.

Som, ara, a l'esmena 41, corresponent a l'article 14, l'única esmena d'aquest article que ja ha estat debatuda; per tant, podem procedir a la seva votació.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena número 41, del Grup Socialista, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 28 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Anem a votar el text del Dictamen per a aquest article 14.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article 14, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article, ha estat aprovat per 61 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció.

Entrem, ara, a l'article 15, que té una sèrie d'esmenes que han estat ja debatudes, amb l'excepció de la 46 i, per tant, per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Vives, del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President, el que es tracta és que nosaltres suposem amb aquesta esmena —que defensem conjuntament amb l'esmena número 66— el fet que les cambres...

El Sr. PRESIDENT : Perdó, 66?

El Sr. VIVES : 66... el fet que les cambres no tinguin patrimoni propi. Nosaltres entenem que el patrimoni que és avui de les cambres agràries ha de passar a ser patrimoni de la Generalitat de Catalunya. Entenem que uns organismes de consulta, de col·laboració i de servei delegat del Departament no tenen perquè tenir aquest patrimoni, i entenem que el que es pretén fer amb l'article 15 lletra d), apartat segon d'aquest article, és perpetuar en la pràctica una situació de fet.

És a dir, la pregunta que ens formulem és com un patrimoni que teòricament en aquests moments és de tots els pagesos d'una localitat, passarà a ser només el patrimoni d'uns quants, en virtut d'aquelles excepcions d'afiliació, que abans hi feia el Dictamen del Consell Consultiu? I com podrà una junta —que representarà només, en funció de la votació dels pagesos afiliats, per tant, excloent-ne uns altres— gestionar un patrimoni que sigui de tots?

El tema ens preocupa encara més quan escoltem el senyor Gavín, i ens diu que això de fomentar la creació d'entitats, vol dir obtenir-ne amb la titularitat. És evident que no es pot fomentar la creació d'una societat i tenir el 49% de les accions, i, evidentment, no tens la titularitat d'aquesta societat, però hi estàs col·locat i incrementes el teu patrimoni, per exemple. I, per tant, el tema encara ens preocupa més després d'escoltar-lo a ell.

En conseqüència, nosaltres ens mantenim en la nostra posició, i demanem que les cambres locals no puguin disposar de patrimoni propi, sinó que aquest patrimoni sigui transferit en la seva integritat a la Generalitat de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra? Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN : Sí, gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breu, des de l'escó mateix per fer el torn

en contra d'aquestes dues esmenes.

En principi, creiem que en la regulació de tot subjecte de dret s'ha de preveure la forma de disposició del seu patrimoni. Entenem també que és bastant lògic que sigui l'assemblea general —i no la junta com m'ha semblat interpretar de l'explicació del senyor Maties Vives—, on són tots els membres de la Cambra, i, per tant, tots els pagesos, per això és una corporació de dret públic. Repeteixo que sigui sobre l'assemblea general, que és sobre qui recau la sobirania de l'entitat qui assumeixi aquesta responsabilitat.

En tot cas, també entenem —sobretot l'esmena 66—, que és coherent amb la idea de supressió de patrimoni propi de les cambres per part del Partit Socialista Unificat, que s'ha repetit en una sèrie d'esmenes anteriors —46, 56, 57, etcètera, que no repetiré—, i, per tant, doncs, per coherència també amb els mateixos arguments donats anteriorment, votarem en contra de les dues esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem, ara, doncs, a les votacions corresponents a aquest article 15. Les esmenes 42 i 44, sembla que s'han de considerar decaigudes; per tant, passem a la votació de l'esmena número 43, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 25 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Passem, ara, a la votació de l'esmena 45, del Grup Socialista de la Cambra.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 26 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Passem, ara, a la votació de l'esmena 46, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, darrera esmena d'aquest article.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 27 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Ara, anem a la votació del text del Dictamen per a l'article 15.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article 15, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 65 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció.

Entrem ara a l'article 16, que té dues esmenes, totes dues defensades. Per tant, podem passar ja directament a la seva votació.

Els qui siguin favorables a l'esmena 47, de l'article 16, que és presentada pel Grup Socialista, que tinguin la bondat de

posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 28 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Passem ara a l'esmena 48, d'aquest mateix article, deguda al Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 28 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

El text del Dictamen per a l'article és el que ara anem a posar a votació.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 67 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció.

Ara som a l'article 17, al qual hi ha dues esmenes, però que són idèntiques perquè són de supressió. Per tant, la votació la podem fer conjuntament, i és aquesta que anem a sotmetre a la decisió d'aquesta Cambra.

Els qui siguin favorables a aquestes dues esmenes, 49 i 50, de l'article 17, que facin el favor de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes esmenes han estat refusades per 28 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

L'esmena 51 sembla que ha decaigut; per tant, podem passar-la de llarg i entrar ja a l'article 18..., perdó, el text del Dictamen per a l'article 17.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article 17, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per aquest article ha estat aprovat per 70 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció.

Som ara a l'article 18, que té tres esmenes, la primera de les quals, del Grup Popular, ha estat ja defensada. La segona ha estat defensada, senyor Vives? Ha estat defensada?

El Sr. VIVES : Per a anunciar-ne la retirada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : La 54, d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES : Des de l'escó mateix, senyor President. És una esmena, que nosaltres vam tenir la satisfacció que en els debats de Comissió s'acceptés una part de la nostra esmena, que tendia, senzillament, a establir una incompatibilitat entre el càrrec de President de la Federació Nacional de Cambres Professionals Agràries de Catalunya i els càrrecs «d'elecció popular directa o indirecta altres que municipals», i aquest darrer afegitó «altres que municipals» no va ser recollit per la Comissió.

La motivació de la nostra insistència és que pensem que cal fer una diferenciació al nivell d'importància entre un càrrec,

per exemple, de Diputat o de Senador i un càrrec de simple regidor o de batlle d'un petit municipi. Nosaltres creiem que efectivament pot haver-hi una incompatibilitat seriosa entre un càrrec de representació popular a una assemblea legislativa que té un esclat polític, té una representativitat important, però altra cosa és un regidor o un batlle d'una localitat que per la seva mateixa entitat no té, evidentment, el desenvolupament polític que pot tenir els altres que esmentava.

És per això que nosaltres hem pensat que es podia donar aquesta tolerància, que un regidor o un batlle de municipi, que estan precisament al corrent dels temes locals i dels temes agraris, etcètera, poguessin no ser incompatibles amb el càrrec de President de la Federació de Municipis, i és per aquesta raó que hem mantingut aquesta esmena i la posem a la consideració del Ple.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar... No hi ha torn en contra? Bé, aleshores, tenint en compte que la primera esmena s'ha declarat decaiguda, la segona ha estat retirada i que aquesta acaba de ser substanciada, anem a passar ja a la votació d'aquesta última esmena.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat aprovada per 70 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció.

Anem ara a la votació del text del Dictamen per a aquest article 18.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article 18, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat 70 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció.

Entrem ara a l'article 19, que té una sèrie d'esmenes. La primera, la 55, del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, anteriorment, en la defensa de les esmenes al Capítol I, respecte a les disposicions generals, ja he fet esment de la dualitat funcional en relació amb el règim jurídic de les cambres agràries.

Aquest fet és una constant al llarg de tota la Llei, i així, aquí, en reglamentar el règim econòmic tornem a trobar aquest mateixa dualitat.

Per una part, les cambres agràries tindran recursos que provenen de l'erari públic i, per una altra part, recursos provinents dels mateixos membres de les cambres agràries.

Per una part, la intervenció en les finances de les cambres agràries perpetrada pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, a l'article 20, el qual condicionarà també la seva activitat.

Per una altra part, la possibilitat de les cambres agràries de gaudir dels beneficis processals de pobresa i d'inembargabilitat i dels beneficis fiscals en els termes legals.

A més d'aquestes qüestions, la Llei del Govern preveu la possibilitat d'utilitzar la via de constrenyiment per recaptar els recursos fixats, les quotes, les derrames, i sigui dit de passada,

amb aquells «sumandos» que jo deia que s'anirien succeint durant tota la Llei, també només en temps del règim anterior es donava aquesta circumstància.

Actualment, doncs, hi ha tres vies de disposició per part de les cambres agràries de recursos. Per una part, la via de la mateixa recaptació, que són els paràgrafs a), b), c) i h) de la mateixa Llei; per la via dels Pressupostos de la Generalitat o normes legals de la seva competències : són el e) i el g); la via dels Pressupostos de l'Estat o normes legals de la seva competència : són el d), f) i g).

Si tenim en compte l'evident inseguretat, indefinició i confusió jurídica en el qual es troba actualment el règim econòmic de les cambres agràries i la possibilitat que el Govern de l'Estat —com ha anunciat— elabori una llei de cambres agràries que redueixi les seves competències, així com la base territorial d'aquestes, ens podem trobar que, també, com és lògic, clarifiqui i limiti els recursos que les disposicions legals actuals els atribueixen.

La inseguretat, indefinició i confusió del règim jurídic de les actuals cambres agràries és molt gran. Em refereixo al fet que el Reial Decret de 14 de setembre de 1979, del règim econòmic de les cambres agràries, en comptes de solucionar d'una manera clara aquest règim, estableix que les cambres agràries gaudiran, per complir els seus fins, de totes les exempcions i beneficis fiscals previstos per a les cambres agràries creades pel Decret del 28 d'abril de 1933 i a les disposicions posteriors que integraren les cambres agràries a la Organización Sindical, a més de la franquícia postal i telegràfica. Això sí, els col·locava, en aquell Decret del 1979, una condició : que totes aquestes normatives a les quals enviava a les cambres agràries per poder tenir aquestes exempcions complissin les normes generals tributàries establertes envers les corporacions de dret públic.

I això, senyores i senyors Diputats, què vol dir? Primer : la referència a les exempcions és anacrònica ja que a la vegada es trameten a textos —com he dit abans— del 28 d'abril de 1933 i a textos com la Llei de 28 de gener de 1906, de Sindicats Agrícoles, i, evidentment, a més de fer-la anacrònica la fa absolutament inaplicable, perquè els tributs en aquells moments i les prestacions que es donaren en aquells moments són evidentment diferents de les que avui existeixen.

Segon : existeixen contradiccions evidents entre l'adequació formal de la norma en si amb la Llei General Tributària.

Tercer : que en el cas de reduir la territorialitat de les cambres agràries i les seves competències hauran de recuperar-se gravàmens i exempcions avui existents, reconduint aquests envers altres diferents procediments.

Quart : si tenim en compte que un dels mitjans del finançament actual de les cambres agràries, el més important —jo diria—, és el conveni subscrit amb la Seguretat Social per a la prestació de serveis, i que aquest servei, com ja ha estat anunciat per part dels responsables de la Direcció General, s'han iniciat gestions per a la prova experimental d'un nou sistema que, en el cas de ser «exitós», seria posat a la pràctica a primer d'any; significaria que les cambres agràries perdrien una de les seves fonts d'ingressos, així com l'únic servei realment apreciat per part dels pagesos.

I aquí, segurament, senyores i senyors Diputats, trobaríem una de les explicacions de per què el Govern de l'Estat encara no ha presentat un projecte de llei que dissolgui les actuals

cambres agràries, perquè un govern seriós ha de valorar exactament i amb profunditat i valorar el cost que significa dissoldre uns organismes, i aquells serveis que dona, aquells serveis que actualment estan donant l'hauran de donar una altres organismes, i fins que això no està perfectament lligat no es pot presentar un projecte de llei. I això requereix temps. Però és que, a més a més, resulta, senyores i senyors Diputats, que les antigues cambres agràries estaven imbricades en sectors determinats, els quals —i s'està fent, i només cal mirar les actuacions del Govern de l'Estat— s'estan desmuntant, des de la Federación Nacional Arrozera, fins a la reconversió de la Unión Nacional de Cooperativas, fins, per exemple, a tot un conjunt d'altres organitzacions que estaven incidides d'una manera determinant per les antigues cambres agràries, i que l'origen de tot això ja venia de molt anterior.

Cinquè : que la situació comptable de les actuals cambres agràries que vostè, senyor Conseller, vol continuar mitjançant aquesta Llei està en un període d'enorme degradació, com vostè mateix aquest matí ens acceptava; amb una degradació que, bé, jo no sé si vostès estan en disposició massa favorable per intentar-se col·locar també en aquestes qüestions, o posar-li un altre problema al Conseller de Finances.

Tenint en compte totes aquestes premisses, és possible que aquest Parlament aprovi una llei de perpetuació d'uns organismes que hagin de finançar-se fonamentalment de les derrames i quotes dels mateixos pagesos, la qual cosa significa convertir-se en uns organismes altament impopulars i, per un altre cantó, finançar-se a través dels Pressupostos de la Generalitat de Catalunya, i la valoració, a més a més, d'una transferència, que pot arribar, però que no soluciona tots els problemes dels serveis i la situació econòmica en què avui es troben les cambres agràries.

Tot això sense oblidar, senyores i senyors Diputats, que tenen —les cambres agràries—, tant les que hi ha ara com les que...

El Sr. PRESIDENT : Prego la Cambra i el públic que es mantinguin en silenci.

El Sr. AYGUADÉ : ...i les cambres agràries que vostès volen implantar, que aquestes tenen el rebuig important de la més important organització sindical del món agrari català, com ho prova l'enquesta, en aquest cas, que el Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca va encomanar per veure quina era, a més a més de l'acceptació de les cambres agràries, la implantació sindical en el camp.

El senyor Cullell, dintre de poc, en cas que aquesta Llei estigui feta, per ser executada i desenvolupada —que ja veurem si s'arriba a portar a la pràctica—, es pot trobar amb un nou problema financer, provocat per la imprudència, en aquest cas, del mateix Consell Executiu.

I, per acabar, senyores i senyors Diputats, no vull deixar d'esmentar un fet que crec que és important, per aclarir una qüestió. Per desviar l'atenció del debat que estem tenint avui s'està esmentant d'una manera continuada un conjunt de problemes amb el Govern de l'Estat, o s'està esmentant, per exemple, el condicionament que la LPA portà al Consell Executiu a haver de presentar una llei de cambres agràries.

Senyores i senyors Diputats, la LPA condiona que hi hagi cambres agràries; però és una opció política del Consell Executiu que hagi cambres agràries a cada poble, que n'hi hagi de co-

marcals, que n'hi hagi de supracomarcals. I, a més a més, és una opció política del Consell Executiu que tinguin la filosofia vertical que tenen per la definició i la naturalesa jurídica. I és, senyores i senyors Diputats, una opció política del Consell Executiu que tinguin —i tindran, en cas de portar-se a la pràctica— els problemes financers que arribaran a tenir, i que tinguin les funcions que hagin de tenir. Perquè la LPA també es compleix simplement posant una sola cambra agrària a Catalunya, i donant-li tot el que preveu la LPA. Ara, entenguin vostès que, per exemple, delegació de serveis de la Conselleria d'Agricultura a una cambra agrària al nivell nacional, expliquin-me quins se'ls pot donar; se'ls pot donar, doncs, mirin, allò de parlar institucionalment amb la Conselleria d'Agricultura per a un determinat tema. Ja està, ja ha complert la LPA. Tota la resta és una opció política, és una opció política. I vostès, l'opció política que han fet és l'opció política més conservadora que es podia fer.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra? Tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Grau.

El Sr. GRAU : Sí, senyor President, nosaltres pensem que hem fet una opció flexible, que permet passar d'una situació present a una altra situació que considerem més avançada. El que nosaltres considerem que és conservador és deixar les coses tal com estan. És a dir, que : opció, sí, però caràcter vertical, no. És a dir, no vull tornar a entrar en aquest tema perquè ja l'hem debatut prou; tornar, a aquestes altures, a parlar del caràcter vertical em sembla que està una mica fora de lloc.

Referent, concretament, a l'esmena número 55, del Grup Socialista, aquesta esmena comporta una sèrie de modificacions en el mecanisme de finançament de les cambres. En modificar l'apartat b), limita innecessàriament el rendiment dels serveis. Quant a l'apartat d) de l'esmena, que correspon a l'e) del Dictamen, pensem que és millor el redactat del Projecte de Llei, perquè pressuposa la facultat del Parlament per aprovar fons amb caràcter finalista.

Curiosament, el Grup Socialista vol suprimir, d'entre els recursos de les cambres, els cabals afectats pels serveis traspasats per l'Administració de l'Estat en aquesta matèria, que contempla el Projecte en l'apartat d) del punt 1 d'aquest article 19.

També suprimeix els apartats c) i h), que són els provinents d'exaccions establertes a favor de les cambres per l'Estat o la Generalitat, i les quotes ordinàries i extraordinàries. El primer cas no ofereix problemes, segons el Consell Consultiu, per tal com es tracta d'ingressos de caràcter tributari que corresponen a les cambres, en tant que entitats que realitzen tasques de l'Administració pública.

En el segon cas, cal tenir present que les cambres, com a corporacions de dret públic, tenen un aspecte associatiu privat i un altre pel qual exerceixen funcions de caràcter públic. Ambdues característiques són indissociables, altrament es tractaria d'associacions privades o d'Administracions públiques.

Els ingressos de què es dota a les cambres reflecteixen aquesta dualitat pública i privada, i el Consell Consultiu conclou, per tant, que encara que la recaptació de quotes respongui clarament al principi associatiu privat, la utilització de mètodes propis de l'Administració pública, com és el constrenyiment, respon a aquesta naturalesa jurídica dual, però unitària, i més

tenint en compte la precaució inclosa en l'últim incís de l'apartat 4 de l'article 19, quan fa referència a l'aprovació prèvia com a complement autoritzador necessari per executar la via de constrenyiment del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, és a dir, d'un òrgan de l'Administració pública, és a dir, de l'òrgan d'aquesta que té la tutela de les cambres.

L'esmena del Grup Socialista també suprimeix la regulació que el Projecte conté en els paràgrafs 2, 3 i 4, cosa que tampoc ens sembla adequada.

Quant a la possible retirada del conveni amb la Seguretat Social, i els efectes sobre les finances de la Generalitat, cal dir que es tracta d'una quantitat de 55 milions, sobre 420 que actualment està aplicant l'IRA a les cambres agràries de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara vénen una sèrie d'esmenes, que gairebé totes, a excepció d'una, són del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i la que no ho és, que és del Grup Popular, ha estat ja debatuda.

Per tant, vol l'Il·lustre representant del Partit Socialista Unificat defensar-les totes conjuntament?

El Sr. VIVES : Senyor President, atenent el natural i normal cansament de la Cambra, efectivament agruparem tot un seguit d'esmenes, que són les números 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 64 i 65.

El Sr. PRESIDENT : Exacte, molt bé.

El Sr. VIVES : La 66 ha estat defensada ja amb anterioritat.

Són esmenes totes elles que fan referència als recursos de les cambres agràries, i no enganyem ningú ni creiem que s'hagin de fer uns excessius exercicis mentals per part de cap Diputat del Grup que dona suport al Govern, en dir que la finalitat de les proposicions que nosaltres fem, tant de supressió d'alguns recursos com de manteniment d'uns altres, van molt clarament en la línia de buidar de contingut les cambres agràries.

És en aquesta línia de buidar-les de contingut, que nosaltres proposem que se suprimeixin els rendiments del seu patrimoni, com un dels seus recursos, amb coherència amb esmenes nostres anteriors, en la mesura que entenem que no han de tenir patrimoni, aquestes cambres agràries.

Proposem suprimir el rendiment per la prestació de serveis, per tal de no repetir allò que ja abans hem dit, que s'hagin de pagar els serveis a través del normal sistema impositiu, contribuents via Administració, via Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca; pagar, a més a més, a través de les quotes i derrames, i pagar, a més a més, el rendiment per la prestació d'un determinat servei en concret. Un té una mica la sensació que amb aquest apartat d'aquest article, es considera els pagesos una mica com gallines dels ous d'or, com si no coneguéssim tots quin és el seu nivell de declaracions de renda, i les quantitats que allí figuren.

Proposem també suprimir, com una font de recursos de les cambres agràries, les donacions, els llegats i els cabals afectats pel traspàs de serveis, no perquè entenguem que això no hagi de venir a Catalunya, sinó perquè entenem que el destinatari d'això ha de ser l'Administració de la Generalitat, i no les cambres agràries de casa nostra.

Proposem, tanmateix, que la percepció sobre la contribució territorial rústica vagi a parar als ajuntaments i no a les cambres agràries, i que les quotes i derrames quedin també eliminades

per tal de no pagar dos cops un mateix servei.

Per tant, proposem que les cambres es quedin com a recursos amb els diners que els arribin via Pressupostos, en la mesura que és un servei públic, un servei del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'acord amb la Llei que estem aprovant, i en línia, en definitiva, amb això que deia abans de buidar-les de contingut.

Nosaltres entenem que en aquest tema no es pot partir del principi d'autonomia de cada cambra. Entenem que es tracta de 860 organismes, barreja de serveis, representativitats i activitats diverses, tutelats per la Generalitat, i que no hi poden haver 860 organismes, una part rics, 860 organismes, una part pobres, i que cal, en definitiva, un mateix tractament per a totes elles.

«Si es parteix de la individualitat de cada cambra, de quina manera es justifica l'ús de la via de constrenyiment?», ens preguntem nosaltres. O és que s'utilitzarà en unes cambres sí i en d'altres no? O és que per a unes coses s'utilitzarà i per a altres coses, no? És que els qui s'hi hagin d'afiliar hauran d'estar sotmesos a aquesta via i els no obligats a afiliar-s'hi, no necessàriament? I què passarà llavors, quan un pagès no pagui la contribució territorial rústica? Si està afiliat a la cambra agrària, se'l perseguirà per via de constrenyiment; si no ho està, no. Com es pot entendre aquesta discriminació en el camp català? Jo crec que aquest és un tema que, professionalment, fins i tot més enllà de la política, hauria de repugnar la consciència d'aquells que d'una manera o d'una altra estan vinculats al món del dret de casa nostra, i que avui formen part com a Diputats d'aquesta Cambra.

El Sr. PRESIDENT : Bé, aleshores, per a un torn en contra?

El Sr. GRAU (*de l'escó estant*) : Senyor President, no voldria referir-me al tema de les declaracions de la renda dels agricultors, i no crec que es pugui dir que considerem els agricultors com la gallina dels ous d'or perquè, per exemple, en el debat sobre l'empresa familiar agrària, els criteris de la baixa renda dels agricultors eren utilitzats sovint.

Com en el cas de les esmenes a l'article 13 en parlar de les funcions de les cambres, el Grup del PSUC utilitza la seva tècnica peculiar per tractar de deixar sense contingut un article, com reconeix explícitament.

Del conjunt de les esmenes 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 64 i 65, resulta que els únics recursos de les cambres professionals agràries serien els que s'establirien en els Pressupostos públics, apartat e), els provinents d'exaccions, apartat g), i les quotes, apartat h). Això comportaria privar les cambres d'importants fonts de recursos i condemnar-les, a la pràctica, a la inoperativitat. No podem acceptar, per tant, aquest conjunt d'esmenes.

D'altra banda, notem a l'Il·lustre Diputat Maties Vives molt preocupat pels problemes de consciència dels altres Diputats. Jo penso que pot ocupar-se dels seus problemes de consciència, i jo m'ocuparé dels meus.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, hem acabat ja amb les esmenes d'aquest article i, per tant, podem procedir a la seva votació. La votació s'ha d'iniciar amb l'esmena 55, que és del Grup Socialista.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 25 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions.

Ara, anem a la votació, si el senyor Diputat no hi té inconvenient, conjunta de totes les esmenes del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Tinguin en compte, doncs, que són les esmenes de la 56 a la 65, amb l'exclusió de la 63, que és del Grup Popular —decaiguda sembla, no? Bé. Anem, doncs, a aquesta votació.

Els qui siguin favorables a aquest conjunt d'esmenes, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest conjunt d'esmenes ha estat refusat per 25 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions.

Anem, ara, a la votació del text del Dictamen per a l'article 19.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article 19, els prego que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 61 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció.

L'article 20 té dues esmenes, totes dues defensades, corresponen al Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per tant, podem començar-ne la votació.

Els qui siguin favorables a l'esmena 66, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, per a l'article 20, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 26 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Anem a la votació, ara, de l'esmena següent, que és la 67, també del Partit Socialista Unificat de Catalunya, per a aquest article 20. Decaiguda...

Ara anem a votar el text del Dictamen per a l'article 20.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 65 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció.

Ara hi ha l'article 21, que no té esmenes, i, per tant, podem passar directament a la votació del text del Dictamen per a aquest article 21.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'article 21 ha estat aprovat per 65 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció.

Entrem ara en els articles 22 i 23, que tenen una esmena —68— del Grup Socialista, que és de supressió. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'esmena del Grup Socialista, simplement, el que pretén és suprimir del Projecte de Llei tot un capítol, el Capítol

VIII, que fa referència a «Dels recursos i del registre», concretament, amb dos articles, el 22 i el 23.

Les cambres professionals agràries, com a corporacions de dret públic, són subjectes al dret administratiu, evidència que, si diem en l'article 2, paràgraf segon, que són entitats públiques, evidentment, estan subjectes al dret administratiu, això no obstant, i a més a més de tota una sèrie d'altres qüestions, que, evidentment, emmarquen les cambres agràries en aquest concepte.

Diu, i continua l'article : «Això no obstant, les qüestions d'altra naturalesa jurídica es regeixen per les normes que els són aplicables amb el sotmetiment a l'ordre corresponent jurisdiccional.» Evident. Evidentment, i, per tant, absolutament innecessari.

Punt 2 : «Tots els actes, resolucions i resolucions de la cambra professional agrària subjectes al dret administratiu, són susceptibles de recurs en el termini, i d'acord amb els requisits que estableix la Llei de Procediment Administratiu vigent a Catalunya.» Diu una evidència meridiana. Evident.

Article 23 : «En un registre de cambres professionals agràries establert pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, s'han d'incloure els estatuts, llurs modificacions, els noms de les persones que integren els òrgans i les altres inscripcions i anotacions de les cambres professionals agràries que es considerin convenients d'establir per reglament.»

Hem anat veient com, al llarg de tota aquesta legislatura, s'han anat presentant una sèrie de lleis en les quals sempre es crea un registre. I nosaltres creiem que fer un registre en la Conselleria d'Agricultura per emmagatzemar, per entendre'ns, els estatuts i els llistats dels membres que han sortit elegits de les cambres agràries, em sembla fútil i absolutament innecessari, perquè, a més a més, resulta que, si continuem per aquesta via, arribarà un moment que la Conselleria d'Agricultura, més que una conselleria d'agricultura, semblarà una biblioteca, perquè nosaltres considerem que fer un registre per a les cambres agràries i els seus estatuts, no cal; si es volen tenir els estatuts que, a més a més, per a una esmena, la Conselleria d'Agricultura posarà a disposició de les cambres agràries un model d'estatuts, la majoria dels quals, per tant, seran semblants i tenir un llistat dels membres que són elegits en les cambres agràries, ho considerem absolutament innecessari. És per això que hem presentat aquesta esmena de supressió i en demanariem la votació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra? L'Il·lustre Diputat senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN : Gràcies, senyor President. Molt breu, per fer el torn en contra d'aquesta esmena. És cert que, pràcticament la totalitat del contingut de l'article 22 d'aquest Capítol VIII es desprèn de la qualificació de «corporacions de dret públic» de les cambres professionals agràries. Això és cert. No obstant això, nosaltres creiem que és bo que hi hagi aquesta constància, perquè es tingui una completa coneixença de les conseqüències que comporta l'acreditació de corporacions de dret públic.

Quant a l'article 23, nosaltres entenem que un registre serà bo mentre serveixi per a la seva identificació i acreditació d'existència, i, per tant, creiem, doncs, que hi ha de ser. Per tant, doncs, votarem en contra d'aquestes dues esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem, doncs, a la votació d'aquesta esmena número 68, del Grup Socialista.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 27 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Anem a votar el text del Dictamen, doncs, per als articles 22 i 23.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a aquests articles, que facin el favor de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquests dos articles ha estat aprovat per 57 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció.

Ara som a les Disposicions addicionals. La primera té l'esmena 69, que ha estat ja debatuda, i, per tant, podem passar a la seva votació.

Els qui siguin favorables a l'esmena 68, del Grup Socialista, per a la primera Disposició addicional, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 28 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Anem ara a l'aprovació del text del Dictamen per a la Disposició addicional primera.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a la Disposició addicional primera ha estat aprovat per 57 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció.

A la Disposició addicional segona, al segon paràgraf, hi ha una esmena —número 70— d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES : Des de l'escó, si m'ho permet, senyor President. Sí, efectivament, aquesta disposició addicional preveu la possibilitat que es puguin presentar altres candidatures que no siguin forçosament integrants d'organitzacions sindicals, però al nostre judici, pensem que hi ha una exigència, hi ha un requisit, al nostre judici, desproporcionat, i és que, per a la presentació d'aquest tipus de candidatures, s'exigeix el percentatge d'un 15%, com a mínim, del cens de la circumscripció electoral.

Resumint la meua argumentació diré que, per exemple, la Llei Electoral recentment aprovada, en el seu article 186, fixa les condicions en les quals poden constituir-se agrupacions d'electors, i veiem que en els municipis fins a 5.000 habitants només es requereix l'1% dels inscrits per tal de presentar candidatures, i en els municipis de 5 a 10.000 habitants, es poden presentar candidatures a condició que les avalin, únicament, cent signatures.

Si tenim en compte que els municipis del nostre país que

tenen aquest nombre d'habitants, entre 5 i 10.000 habitants són, en la seva gran majoria, de vocació preferentment agrícola ens adonarem de la gran diferència que existeix entre el 15% que s'exigeix per formar candidatures per a una cambra professional agrària, organismes, al nostre judici, de menor envergadura que un ajuntament. És per aquestes raons que nosaltres proposem que el percentatge del 15% sigui rebaixat al 5% i demanem el vot favorable a la nostra esmena.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra? No hi ha torn en contra. Bé, aleshores, anem a votar aquesta esmena.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, número 70, d'Esquerra Republicana de Catalunya per a la segona Disposició addicional, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat acceptada per 58 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció.

Anem a votar ara el text del Dictamen per a aquesta segona Disposició addicional.

Els qui estiguin a favor del text del Dictamen per a aquesta Disposició addicional segona, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquesta Disposició addicional segona ha estat aprovat per 58 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció.

(*Ll. Sr. Clotas demana per parlar.*) Sí, senyor Clotas?

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*) : El Grup Socialista demanaria, en virtut del Reglament, fer una brevíssima explicació de vot per a la votació que acabem d'efectuar, atès que no s'ha pogut intervenir en aquest debat i fer, per tant, l'explicació parcial de vot.

El Sr. PRESIDENT : Bé, jo li agrairia que ho fes amb una gran brevetat.

El Sr. AYGUADÉ (*de l'escó estant*) : Amb una gran brevetat. Ho faré així. Després del debat que hem tingut avui, hem anat veient que s'anaven configurant unes organitzacions verticals en el camp, però, després d'haver estat acceptada aquesta esmena, i d'haver-se reduït el tant per cent de presentació per poder presentar candidatures a aquestes cambres agràries, el que hi introduïm és un element de confusionisme enorme a l'hora d'aquestes eleccions.

Per entendre'ns, de l'anterior manera es podrien haver presentat candidatures de sindicats que existeixen realment; en aquests moments, havent acceptat aquesta esmena, en aquestes eleccions s'hi poden presentar tot un conjunt d'organismes o organitzacions que, en realitat, estan registrades com a associacions o amb un determinat tipus d'associació, però el que sí que és clar és que no representen ningú. Per entendre'ns, podem veure presentar-se a aquestes eleccions l'Agrupación Arrocería del Bajo..., allò que vulgueu.

Moltes gràcies (*remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Bé, suposo que no hi ha d'haver cap altra intervenció, en gràcia a la brevetat, eh?

Bé, entrem, ara, doncs, a la Disposició addicional tercera, que té una esmena, la número 71, del Grup Socialista. Per substanciar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Dipu-

tat... (*L'I. Sr. Subirà demana per parlar.*) Senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*) : Senyor President, per a una observació d'ordre. Llegint el Dictamen, m'adono que, molt probablement, l'esmena número 74 ha estat mal ubicada en el Dictamen de Comissió, i que, de fet, l'esmena número 74 també correspon a la Disposició addicional tercera que estem discutint. Ho adverteixo en aquest moment del debat perquè es tingui en compte i, si és així, es corregeixi.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. El titular d'aquesta esmena és Esquerra Republicana de Catalunya? Està d'acord amb aquesta interpretació? Molt bé, gràcies.

Anem, doncs, ara a entrar a la Disposició addicional tercera, que té una esmena, com hem dit, número 71, del Grup Socialista. Per substanciar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, aquesta esmena la retirem.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. Anem, doncs, a la votació del text del Dictamen per a la Disposició addicional tercera. Ah!, la tercera i la quarta. (*Pausa.*) Com que no? (*Rialles.*)

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*) : Senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Ah, bé. Sí, té raó. Aquesta esmena està mal numerada. La 74, d'Esquerra Republicana de Catalunya, és la que anem a posar ara en debat.

L'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres té la paraula per defensar-la.

El Sr. TORRES : Senyor President, ha estat defensada oportunament aquesta esmena. Demano que es passi directament a votació.

El Sr. PRESIDENT : Sí, és veritat. Bé, aleshores, doncs, anem a la votació d'aquesta esmena, precisament.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat acceptada per 61 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció.

Anem ara, doncs, al text del Dictamen per a aquesta mateixa Disposició addicional tercera.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquesta Disposició ha estat aprovat per 61 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció.

Ara anem a la votació del text del Dictamen quant a la Disposició addicional quarta i per a les transitòries primera i segona, que no tenen esmenes.

Els qui siguin favorables a aquesta part del text del Dictamen, o sigui, a la Disposició addicional quarta i les transitòries primera i segona, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part del text del Dictamen que hem anomenat ha estat aprovada per 61 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció.

Som ara a la Disposició transitòria tercera, que té l'esmena número 72, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Efectivament, senyor President, és una esmena de supressió. El text de la transitòria diu : « Els funcionaris que es transferiran a la Generalitat de Catalunya, en virtut del Reial decret de traspàs en matèria de cambres professionals agràries, quedaran adscrits orgànicament al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. » Nosaltres proposem que el text s'acabi aquí, i, per tant, suprimir l'expressió : « I prestaran serveis a les cambres professionals agràries en la forma que s'establirà per reglament. »

L'argumentació és simplement : per què no?

El Sr. PRESIDENT : Bé, per un torn en contra? Tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN : Sí, gràcies, senyor President. Bé, des d'una perspectiva utilitarista del Grup parlamentari que dóna suport al Govern, es podria acceptar aquesta esmena per tal com dóna més llibertat d'actuació al Consell Executiu, però creiem que el seu redactat no és satisfactori, i, per tant, votarem en contra d'aquesta esmena.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé. A aquesta mateixa Disposició presenta una altra esmena el Grup Socialista de la Cambra, la número 73.

Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor García.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ : Gràcies, senyor President. Com vostès poden observar, estem en una Disposició transitòria que parla del règim dels funcionaris adscrits a les cambres agràries — diu textualment la tercera —, i, per tant, la meua intervenció en defensa de l'esmena número 73, del Grup parlamentari, pretendrà posar en evidència a la Cambra la incoherència, per no dir la greu contradicció, en què es troba el redactat d'aquesta Disposició tercera en relació amb la Llei de Funció Pública que vam aprovar ahir en aquesta Cambra.

I ho faré d'acord amb els principis amb els quals ahir tothom estàvem d'acord. La Llei de Funció Pública de Catalunya estableix que són funcionaris propis de la Generalitat — hi torno a insistir, perquè és el tema central —, funcionaris propis de la Generalitat totes les persones que presten serveis a l'Administració.

El mateix article 62, que va ser transaccionat en aquesta Cambra ahir de la Llei de Funció Pública, disposa, i crec que la seva lectura serà molt més precisa que la meua argumentació, que els funcionaris d'altres administracions públiques que hagin accedit a l'Administració de la Generalitat en virtut del procés de transferència o de trasllat, o hi accedeixin en el futur, en la mesura que es creïn els cossos i les escales de la Generalitat, s'integraran d'acord amb el grup del cos i l'escala de procedència i amb les funcions assignades a aquell, adquiriran automàticament, amb aquesta integració, la condició de funcionaris de la Generalitat. Aquesta Llei de Cambres Agràries ho impedeix, en flagrant contradicció amb aquest precepte i amb tot el procés i l'esperit de la Llei, que diu que els funcionaris accedeixen a ser funcionaris de la Generalitat a través d'un cos i una escala, sense dependència orgànica de cap Departament, perquè són funcionaris de la Generalitat, a través de la qual serà possible garantir la mobilitat funcional, principi bàsic d'aquesta Llei, la mobilitat vertical, principi bàsic de la Llei de Funció Pública catalana. Altra cosa és que vulguem fer dos tipus de funcionaris : funcionaris propis de la Generalitat i fun-

cionaris que no ho són, que també podria ser possible. Si això fos així, seria un greu error. Si només del que es tracta és d'un defecte tècnic, el que cal és solucionar-lo.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, de fet, el torn en contra que s'hauria de fer en relació amb l'esmena que acaba de ser defensada, es convertirà en un torn d'explicació de com el nostre Grup demanarà que es procedeixi a votar el text del Dictamen, perquè, de fet, encara que acceptéssim l'esmena que ha estat defensada pel senyor García, tampoc aconseguiríem resoldre el problema que ell planteja, que és un problema real, i que és un problema real degut a una possible manca de coordinació entre els dos treballs paral·lels, en Ponència i en Comissió, de les dues lleis, la que vam aprovar ahir i la que estem aprovant en aquests moments.

A mi em fa l'efecte, senyores i senyors Diputats, que el problema que planteja el senyor García, que és un problema real, que ha fet òbviament molt bé de plantejar-lo a la Cambra, es pot resoldre —i nosaltres proposem que així es faci— amb una votació separada, és a dir, que es voti separatament —i anuncio que el nostre Grup votarà en contra d'això que diré a continuació— les paraules que segueixen a «cambres professionals agràries», i que comencen dient : «Quedaran adscrits orgànicament al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i». És a dir, que aquesta frase que comença amb el «quedaran» i acaba amb «Pesca i», quedessin votades per separat, i anuncio que hi votariem en contra; per tant, quedarien suprimides. I, llavors, el text de la Disposició —el llegiré per a una major claredat— quedaria redactat de la següent manera : «Els funcionaris que es transferiran a la Generalitat de Catalunya en virtut del Reial Decret de traspàs en matèria de cambres professionals agràries, prestaran serveis a les cambres professionals agràries en la forma que s'establirà per reglament.» A mi em fa l'efecte que aquesta redacció obvia totalment el problema tenint en compte, per altra banda, que haurà entrat en vigor la Llei que vam aprovar ahir, i que diu en quines condicions han de ser rebuts aquests funcionaris traspassats.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Aleshores, anem a votar les esmenes corresponents a aquesta Disposició transitòria tercera. La primera és la 72, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que és de supressió.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 27 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

I ara anem a aquesta que ens ha ocupat ara darrerament, la 73. Bé, l'esmena 73 es manté? Es manté, aquesta esmena 73.

Els qui siguin favorables a l'esmena 73, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 27 vots a favor, 61 en contra

i cap abstenció.

Ara anem a la votació del text del Dictamen, però en forma fraccionada. Una és la frase «Quedaran adscrits orgànicament al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca», i l'altra és la resta. Bé, ho farem al revés. Primer votarem el conjunt, menys aquesta frase.

(*Ll. Sr. Subirà demana per parlar.*)

El senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, per evitar després correccions d'aquelles que se'n diuen gramaticals o tècniques, la partícula «i», la conjunció copulativa «i» que segueix a «Pesca» hauria d'anar junt amb la frase que acaba amb «Ramaderia».

El Sr. PRESIDENT : D'acord, d'acord. Sí, sí, evidentment. O sigui, la frase exclosa d'aquesta primera votació és : «Quedaran adscrits orgànicament al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i». Bé, anem, doncs, a votar el paràgraf sense aquesta frase.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen, sense aquesta frase, que es posin de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen, amb l'exclusió de la frase esmentada, ha estat aprovat per 61 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció.

Ara anem a votar la frase exclosa de la primera votació.

Els qui siguin favorables a aquesta frase, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

La frase ha quedat exclosa per unanimitat dels presents.

Som ara a la transitòria quarta, que té una esmena, la 75, del Grup Socialista.

Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta esmena és simplement amb coherència amb el conjunt d'esmenes que s'han anat presentant al llarg i ample d'aquest debat, ja que el text del Consell Executiu el que fa és subrogar les competències o els drets i obligacions de què fins ara han estat titulars les cambres professionals agràries provincials al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

La nostra esmena el que fa és fer-ho amb les cambres agràries locals amb referència a les cambres agràries comarcals, que nosaltres durant el desenvolupament de tot aquest debat hem anat defensant que eren els organismes com a màxim nivell a crear.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN : Gràcies, senyor President. A l'esmena número 75, 97 de l'anterior ordenació, es reproduïx una temàtica repetidament debatuda en les esmenes a l'articulat, i és que el Grup Socialista prescindeix de les cambres professionals agràries locals, fet al qual nosaltres ens oposem per diversos motius ja exposats aquí, i que no repetiré per no cansar les senyores Diputades i els senyors Diputats.

D'altra part, el text que se'n proposa en aquesta esmena no resol el problema de les titularitats de les cambres agràries d'àmbit provincial actualment existents, i que desapareixeran si s'aprova definitivament aquest Projecte. Ja que vostès perta-

nyen al mateix Grup que dona suport al Govern de Madrid, pensem que potser és un acte reflex de les intencions d'aquest en el sentit de perpetuar-les.

Per tot això, votarem en contra, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, doncs, anem a passar a votació aquesta esmena número 75, del Grup Socialista.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 27 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Anem a votar el text del Dictamen per a aquesta Disposició transitòria quarta.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta Disposició transitòria quarta, en el text del Dictamen, ha estat aprovada per 61 vots a favor, 27 en contra i cap abstenció.

Bé, ara hi ha la transitòria cinquena, que al seu paràgraf primer té una esmena —76— del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, en el text del Dictamen es diu que «les cambres professionals agràries que fins ara han desenvolupat activitats mercantils o comercials han de promoure la formació de cooperatives per a la continuació d'aquestes activitats, les quals han d'ésser constituïdes abans dels dos anys següents a la data de constitució de la Federació de Cambres Professionals Agràries de Catalunya.» El Grup Socialista entén que això, l'únic que fa, és retardar considerablement una solució a un problema que en aquests moments ens ve donat.

Aquelles cambres agràries que estiguin a Catalunya desenvolupant unes activitats mercantils i durant dos anys després de constituir-se la Federació de Cambres Agràries de Catalunya —la qual cosa voldrà dir que hauria passat un temps considerable des que s'haguessin fet les primeres eleccions a cambres agràries locals, després les comarcals, i després s'hagués constituït la Federació de Cambres Agràries de Catalunya, en el ben entès que aquesta Llei arribi a aplicar-se algun dia—, resultaria que haurien passat, doncs, bé, tota una colla d'anys des del moment que hauriem aprovat i hauria estat publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat* aquest Projecte de Llei.

És per això, senyores i senyors Diputats, que nosaltres, el Grup Socialista, presenta una esmena que el que fa és dir que, per comptes de dos anys, sigui un any des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, no des de la constitució de la Federació de Cambres Agràries de Catalunya. El que sí que també voldria dir, per una qüestió, simplement, de forma, és que no es posi, ni en nom del Grup Socialista del Parlament de Catalunya ni del Grup Socialista d'un altre Parlament de l'Estat, unes posicions polítiques que no existeixen. Una altra cosa és que algú cregui en rumors, i, en aquest cas, quan es parla de cambres agràries provincials, deu estar en la imaginació d'algú, però això simplement crec que és fer cas a rumors, i no és seriós parlamentàriament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra? Hi ha torn en contra? L'Il·lustre Diputat senyor Gavín té la paraula.

El Sr. GAVÍN : Sí, senyor President, molt breu. Nosaltres entenem que la formulació del període de creació d'aquestes cooperatives és correcte en el nostre text; creiem, fins i tot, que, amb l'esmena que ens proposa, podria convertir-se, aquest període de temps, en un període de temps massa curt, que provocaria alguns problemes per a la constitució d'aquestes cooperatives, i, per tant, votarem en contra d'aquesta esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé. Posem, doncs, a votació aquesta esmena, número 76, al primer paràgraf de la Disposició transitòria cinquena.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 25 vots a favor, 61 en contra i 2 abstencions.

Ara anem a votar el text del Dictamen per a aquesta Disposició transitòria cinquena.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquesta Disposició ha estat aprovat per 63 vots a favor, 25 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la transitòria sisena, que té dues esmenes, una, la 77, que ja ha estat debatuda —és del Grup Socialista—; l'altra, que no ha estat encara debatuda —78—, és del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per debatre-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*) : Sí, per anunciar-ne la retirada en benefici de l'esmena socialista, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem, doncs, a la votació de l'esmena subsistent, número 77, del Grup Socialista.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 23 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Anem ara a la votació del text del Dictamen per a la Disposició transitòria sisena.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquesta Disposició transitòria sisena ha estat aprovat per 60 vots a favor, 23 en contra i cap abstenció.

Bé, hem arribat a un punt que, per no esgotar la resistència dels membres de la Cambra, sembla prudent de donar-ho per suspès. Per tant, se suspèn la sessió i la convoquem per a demà, a dos quarts de deu.

(Són dos quarts de deu del vespre i nou minuts.)

Parlament de Catalunya
LLIBRE DEL CINQUANTENARI

CONTINGUT:

A cura d'Ismael E. Pitarch

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

Publicacions del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1984.

432 pàgines.

ISBN 84-500-9786-X

Preu: 5.000 PTA

Llibre editat en commemoració del cinquantè aniversari de la restauració de la institució parlamentària a Catalunya. Cada capítol conté una extensa part documental (intervencions parlamentàries, lleis aprovades, etc.).

Més de 200 fotografies d'esdeveniments històrics i de l'interior del Palau del Parlament en aquella època. Per primera vegada, la foto i la biografia de cadascun dels 83 Diputats del Parlament elegit el 1932.

El llibre acaba amb la transcripció de diversos parlaments pronunciats en la sessió extraordinària que el Ple tingué el dia 14 de desembre de 1982 per commemorar aquest cinquantenari.

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

CAPÍTOL I

LES ELECCIONS PER A CONSTITUIR EL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. El període provisional de la Generalitat.
2. Les eleccions del 20 de novembre de 1932.
3. El sistema electoral.

CAPÍTOL II

ELS DIPUTATS

1. L'Estatut dels Diputats del Parlament.
2. Vuitanta-tres Diputats.

CAPÍTOL III

LA CONSTITUCIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. La Junta preparatòria.
2. La constitució provisional i la constitució definitiva del Parlament.
3. La durada i la dissolució del Parlament.

CAPÍTOL IV

ELS ÒRGANS DEL PARLAMENT

1. La Presidència i la Mesa del Parlament.
2. La Diputació Permanent.
3. Les Comissions.

CAPÍTOL V

EL FUNCIONAMENT DEL PARLAMENT

1. El Reglament Interior del Parlament.
2. Les sessions i els períodes de sessions.
3. Els quòdrums i els sistemes de decisió.
4. Les fraccions o Grups parlamentaris.

CAPÍTOL VI

LA FUNCIÓ LEGISLATIVA

1. Les competències legislatives del Parlament de Catalunya.
2. El procediment legislatiu en el Parlament de Catalunya.
3. L'obra legislativa.
4. Algunes de les lleis més importants del Parlament de Catalunya: l'Estatut Interior de Catalunya, la Llei Municipal de Catalunya, la Llei del Tribunal de Cassació de Catalunya.

CAPÍTOL VII

CREACIÓ, MANTENIMENT I CONTROL DEL GOVERN

1. El president de la Generalitat.
2. La delegació de les funcions executives i el Conseller Primer.
3. El Consell Executiu.
4. La responsabilitat política del President de la Generalitat i del Consell Executiu.

5. La Presidència de Francesc Macià i els governs monocolors de l'Esquerra.

6. La Presidència de Lluís Companys i els governs de coalició.
7. L'existència d'una majoria parlamentària i governamental.

CAPÍTOL VIII

LA SUSPENSIO DEL PARLAMENT

1. Els Fets dels Sis d'Octubre.
2. La Llei de la República del 2 de gener de 1935.
3. La represa de l'activitat del Parlament de Catalunya.

CAPÍTOL IX

EL PARLAMENT DURANT LA GUERRA

1. La voluntat de mantenir un sistema democràtic.
2. Les relacions amb el Govern.

CAPÍTOL X

EL PARLAMENT EN LA MEMÒRIA DELS PROTAGONISTES

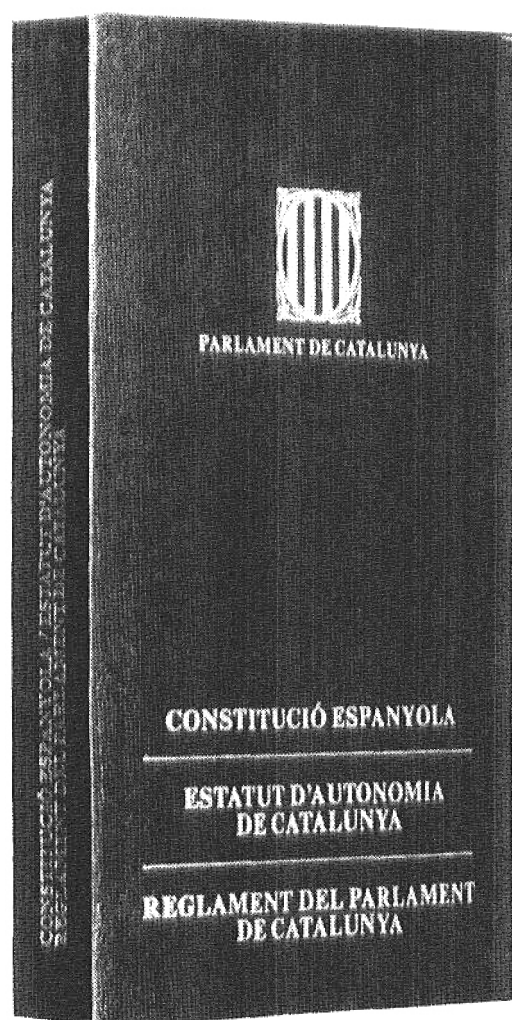
1. L'organització de la Justícia i el Tribunal de Cassació de Catalunya. *Josep Andreu i Abelló.*
2. La federació de municipis i la Llei Municipal de Catalunya. *Francesc Arnau i Cortina.*
3. La legislació sobre la cultura. *Xavier Casademunt i Arimany.*
4. La figura del Conseller Primer. *Joan Casanellas i Ibarz.*
5. El Parlament català durant la República. *Antoni Dot i Arxer.*
6. La legislació agrària. *Josep Folch i Folch.*
7. La voluntat d'Antoni Rovira i Virgili i el tacte de Joan Casanovas. *Miquel Guinart i Castellà.*
8. Els Governos de la Catalunya Autònoma. *Carles Pi i Sunyer.*
9. El successor de Francesc Macià. *Joan Sauret i Garcia.*
10. El Parlament i les comarques. *Francesc Viadiu i Vendrell.*
11. La legislació civil. *Gonçal Ivars i Meseguer.*

CAPÍTOL XI

COMMEMORACIÓ DEL CINQUANTENARI DE LA INSTAURACIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sessió extraordinària del Ple del Parlament del dia 14 de desembre de 1982. *Intervencions del M. H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament; del M. H. Sr. Jordi Pujol, President de la Generalitat; de l'I. Sr. Anton Cañellas, en nom del G. p. de Centristes; de l'I. Sr. Victor Torres, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana; de l'I. Sr. Rafael Ribó, en nom del G. p. del PSUC; de l'H. Sr. Joan Reventós, en nom del G. Socialista i de l'I. Sr. Josep M. Ainaud, en nom del G. p. de Convergència i Unió. Lectura de la proposta de declaració del Parlament, amb motiu d'aquesta commemoració, a càrrec de l'I. Sr. Josep Andreu i Abelló.*

TAULA D'ABREVIATURES
BIBLIOGRAFIA

Publicacions del Parlament de Catalunya

CONSTITUCIÓ ESPANYOLA

**ESTATUT D'AUTONOMIA DE
CATALUNYA**

**REGLAMENT DEL
PARLAMENT DE
CATALUNYA**

Edició dels textos oficials, amb índexs temàtics i sistemàtics, preparada pels lletrats del Parlament de Catalunya.

Format 88 x 152 mm.

Preu de venda: 600 pessetes.

Comandes: Publicacions del Parlament, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona -3.

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de
fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia
per núm. la quantitat de pessetes
(gir / taló al portador)

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3